

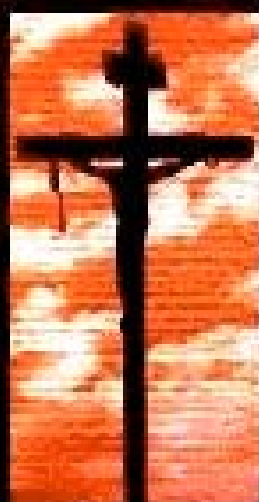
Alexander Jay

2005

Az élő Jézus vagy a vallásosság?

Keresztény vallások az Ige tükrében

Jehova
Tanúi

Mormon

Katolikus

Adventista

Hit

Alexander Jay

Az élő Jézus vagy a vallásosság?

**Keresztény vallások
az Ige tükrében**

2006

TARTALOM

Bevezető

Katolikus

Református

Jehova tanúi

Hetednapi adventisták

Mormon

Hit Gyülekezete

Zárszó

Gondolatok a klinikai halálról

Befejezés

Bevezető

Tisztelt olvasó. Ebben a könyvben azokról a keresztény vallásokról lesz szó, melyek vallják, hogy Istent ismerik, követik és szolgálják, ám mégis olyan dolgokat tanítanak, melyek nem igazán összeegyeztethetők a BIBLIA írásaival. Egyes igeversek jelentését teljesen félre magyarázzák emberi okoskodásokkal, beleértve olyanokét is melyek nagyon fontosak az üdvösség szempontjából. Kötelességemnek érzem, hogy szóljak ezekről a dolgokról, az Isten igazságáról, melyet megismertettem velem. Már csak azért is, mert sok hamis vallás alakult ki mostanára, melyeknek tanításai elferdítik szemünk előtt az igazságot és a józanságot.

Mát. 15;6. *És erőtlenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendelkezéseitek által.*

Mát. 15;9. *Pedig hiába tisztelnék engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.*

II. Pét. 3;16. *Szinte minden levélben is, amikor ezekről beszél azokban; amelyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, amiket a tudatlanok és állhatatlanok elcsúrnécsavarnak, mint egyéb írásokat is, a maguk vesztére.*

Ezzel a könyvvel nem akarok senkit megbántani, megsérteni vagy a lelki világába gázolni. E könyv célja nem az ítélkezés, hiszen akik hamisan tanítják az Isten beszédét és félre magyarázzák a biblia írásait, azok már elvették az ítéletüket. A célom az, hogy az olvasói ráébredjenek arra, hogy mennyire félrevezették őket, csak azért, mert hagyták magukat. Nem vették a fáradságot, hogy saját maguk meggyőződjenek az Írás valódi értelméről.

Kényelmesebb volt, ha azt valaki beadagolta. A lényeg, az hogy találtak maguknak egy kényelmes vallást mellyel ugyan nem nyertek bűnbocsánatot az Istentől, viszont arra jó, hogy valamelyest megnyugtassák háborgó lelkiismeretüket. Továbbá azoknak is íródott eme könyv, akik még csak most keresik az igaz utat, az élő Istent és a bűnbocsánat helyét, hogy így elnyerjék az örök életet, a megváltást, az üdvösséget és a feltámadást. Ahogy a könyv címe is elárulja nem a világ vallásairól lesz szó. Arról már rengeteg könyvet írtak. Mivel sokan vitáznak arról, hogy a sok különböző korokból és számtalan kultúrából származó vallások közül melyik lehet az „igazi”, remélem, hogy Jézus Krisztusban megtalálod az élet értelmét, a valóságot és az igazságot. Ez a könyv, noha a keresztény vallások tanításairól szól, mégis sok mindent érint, amit észre vehetsz majd, ha figyelmesen olvasol a sorok között is. Remélem, hogy mire a könyv végére érsz, máshogy látsz majd bizonyos dolgokat. Minden kétséget kizáróan az emberek mindig hittek a nagy ismeretlen Istenben vagy valamilyen felsőbb hatalomban. Ez a lelkünk mélyén elrejtett érzés nem véletlen. A teremtettségünk bizonyítéka ez a kis űr a szívünkben, amely valójában Isten helye. Istennek van fenntartva, melyet csak ő foglalhat el senki más. Ezen az egy helyen hozhat és nyújthat békét és nyugalmat Isten az embernek. Bármilyen oda nem illő dologgal azt az űrt nem lehet betölteni, hiába is próbálja az ember. Legyen az bármilyen vallásos formula vagy bármilyen okkult dolog. Még az UFO hit és a különböző egyetemes univerzumok, keleti filozófiával egybe szőtt tudományosnak tűnő meditációs hitvallások sem. Ez mind csak időleges, felszínes kiegészítés ill. pótlás.

Önhitetés mellyel sohasem lesz kapcsolatunk az egy igaz élő Istennel, csak barangolás lesz belőle a zsákutcák útvesztőiben. Felmerül a nagy kérdés azok számára, akik keresik és szomjúhozzák ezt a lelki megbékélést, az Igazságot: – Hogyan érhetem ezt el? Hogyan ismerhetem meg a nagy „ismeretlen” Istent, aki képes beköltözni a szívembe? Hogyan lehet élő személyes kapcsolatom a teremtménnyel? A válasz nincs olyan messze, sőt közelebb van, mint gondolnád, de idáig nem tulajdonítottál neki túl nagy jelentőséget, de erről majd később.

Mint említettem az emberek mindig keresték Istent már évezredek óta sikertelenül. Eme hosszú idő alatt, mivel nem ismerték a teremtőt, nagyon sok vallási formát és kultúrát alakítottak ki az emberek maguk között, melyekkel úgy gondolták, hogy kiengesztelhetik az ismeretlen Istent vagy Isteneket. Az ismert korai vallások már Kr. e. több ezer évvel kialakultak a kultúra fejlődésével együtt a távol keleti népeknél. Persze ez még nem bizonyítéka annak, hogy ők ismerik Istent és annak akaratát. Vagy esetleg, hogy Isten már elfoglalta az Ő helyét az ő szívükben. E könyv középpontjában egy olyan személy áll, aki mind ennek az ismeretnek birtokosa. Ő Jézus. Igaz, hogy nem az első vallási forma kialakulása előtt született és nem is közvetlen az ember teremtése és bukása után ám ennek is meg van az oka. De megszületésének híreről mindig biztosította az övét Isten a próféták által. Ezt történészek sem vonják kétségbe. Jézus nem csak egy kétezer éves történelmi személy, hanem most is élő valóság. Ő nem egy vallásalapító. Nem egy filozofikus életformát és nem is egy meditációval keltett békés megnyugvást ígért. Ő azt akarta, hogy higgyünk és bízunk benne és fogadjuk be Őt. Mert ő minden űrt betölt, és mindent megelégit. Mert valójában Ő az akinek a helyét senki sem töltheti be, és senki sem helyettesítheti az emberi szívben. Az ő helye, azóta ott van, amióta megteremtett bennünket. Ő a kapocs ember és Isten között, mert Ő benne lakozott az Istennek egész teljessége testileg. Ő általa teremtett Isten mindent. Ő az „IGE”, Isten Igéje, a cselekvés, az élet. Ő az aki békességet ad a szívednek, és ő ad olyan szeretetet, mellyel őszintén szeretheted embertársaidat. Ő az aki elmédben felvilágosít és megérted, megismered Istent a te és a Mi Atyánkat, még ha azt sokszor nehéz is szavakban kifejezni. Ő a valóságot tárja elénk nyíltan, őszintén és világosan. Lelkünket illetően nem hagy minket bizonytalanságban. Ha hiszel benne és bízol benne, akkor szólj hozzá, hívd be, fogadd be őt a szívedbe. Nem fogsz csalódní benne. A világon egy vallás alapítója sem mondta magáról, hogy – ő lenne Isten Fia, a testben megjelent Isten. Egyikük sem mondta, hogy Ő benne van az örök élet, és Ő bocsátja meg az emberek bűneit. Egyikük sem vitt véghez olyan csodákat, mint Ő.

Egyikük sem beszélt Istenről úgy, mint szerető és gondviselő Atyáról. Egyikük sem támadt fel a halálból és egyikük sem mondott teljes bizonyossággal a halál utáni létről semmit. Noha a Tibeti halottas könyvben találunk némi utalást a lélek testen kívüli állapotáról, de az nem a halál utáni létről és állapotról tesz bizonyosságot. Ilyen és hasonló könyvekkel és beszámolókkal már biztos találkozott mindenki, melyek a klinikai halálról szólnak ill. egyéb testen kívüli állapotról, de az még nem a halál utáni lét. Mi van a (testi) halál után? Teszik fel sokan és sokszor ezt a kérdést, mert többnyire félnek és tartanak a haláltól. Félnek az ismeretlentől, az elmúlástól, bizonytalanságtól. A Bibliát figyelmesen olvasók találkozhattak már olyan részekkel melyek a túlvilági létről, vagy mint helyről adnak némi információkat nekünk. Erről majd még lesz szó bővebben kicsit később. Ám azt be kell látnunk, hogy Jézus személye teljességgel eltér, más emberi vallásalapítókétól és azok nézeteitől, tanításaitól. Ő nem csak egy ember a sok közül.

Azt pedig, hogy én mindezt honnan tudom, csak annyit mondhatok, hogy személyesen Tőle. Mert mind az amiről beszélek, nem az én okoskodásom és nem én találtam ki. Ő ismertette meg velem, és Ő nyilatkoztatta ki nekem. Ő pedig most is bennem él, és igyekszem úgy élni, hogy ne valljak szégyent. Ne ítélhessen meg engem senki, semmilyen gonosszággal és hamissággal. Ez nem csak velem van így, hanem sok olyan emberrel, akik szintén hitre jutottak Ő benne és szintén megismerték az Urat. Akik behívták Jézust a szívükbe, és őszintén megbánták neki bűneiket. Az ember Ego-ja, az önös okoskodása ezt a tiszta Igaz hitet is megfertőzte. Akikben nem lakozott Isten Lelke de saját lelki megnyugtatósukra, elcsúrták-csavarták az írásokat saját vallási formát hozva ezzel létre. Az utóbbi elmúlt néhány évszázad alatt a kereszténységen belül nagyon sok keresztény vallás alakult ki az említettek miatt, melyek egyre jobban távolodtak el az élő Istentől oly annyira, hogy némely helyeken komoly vallási viták, (háborúk) alakultak ki.

Most alkalom nyílik arra, hogy megismerd eme vallások közötti különbségeket, valamint a tanításaik és a Szent Írás közötti ellentmondásokat.

Amennyiben logikusan gondolkodunk, felvetődik bennünk egy nagyon fontos kérdés, – Ha ez a sok keresztény vallás ugyanazt vallja, azaz hogy egy az Isten és az Ő Fia, Jézus a Krisztus, akkor mégis miért van ennyi, különböző, tanításaikban lényegesen eltérő keresztény vallás? Ezt a Szent Írás szakadásnak, szakadásoknak nevezi. Amikor is emberi okoskodások, megosszák az egyetértést. Ilyen szakadásokról Pál több helyen is ír, és óva int bennünket, hogy ezektől tartsuk távol magunkat.

Róm. 16;17. *Kérlek pedig titeket atyámfiai, vigyázzatok azokra, akik szakadásokat és botrántozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el.*

I. Kor. 1;10. *Kérlek azonban titeket atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképen szóljatok és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben. (I. Kor. 11;18-19.)*

A hirtelen megnőtt keresztény létszámban természetesen olyanok is voltak, akiknek szívébe nem költözött be a Szent Lélek. Vagy, mert szívében nem volt meg a hitnek teljessége vagy, mert nem voltak Őszinték az Úrhoz. Ezek a vallásos hívők nem fogadtak szót, és szakadásokat okoztak, ami nem Istentől van. Bár szükségszerű, ahogy Pál is írta. Pont azért, hogy a hit megpróbáltasson.

Akik szakadásokat okoztak és kiváltak, azok megalakították a saját kis vallási közösségüket. Különböző előírások, rendszabályok és szertartások alkotják egy vallás alapját. Ezekre épül fel az egész rendszer. Ezek működtetik a vallás gépezetét. Közben nem veszik észre, hogy pont ezek a rendszabályok, előírások és szertartások azok, amik eltávolítanak az élő Jézustól. Abban a pillanatban, ahogy elvennénk a ceremóniákat, szertartásokat, dogmákat a „megfogható” dolgokat, a vallás összeomlana és megszűnne létezni, mint vallás. Mi maradna, ha Jézus nincs bennünk. Semmi. Ám ha bennünk él Jézus, a mindenség Ura, a Szent Lélek által, mi kellene még rajta kívül több. A Szent Lélek, az Istennek Lelke elvezérel minden igazságra, és nincs szükség arra, hogy valaki ember tanítson, mert a Lélek megtanít mindenre, ami Istentől van. Az emberi tanítás, mely nem Istentől van, csak félre vezet mindenkit. Isten nem balga gondolkodásra hív minket, amikor arra int, hogy legyünk szelídek és türelmesek. Azt mondja legyünk figyelmesek embertársainkra és az idők jeleire. Legyünk éberek, eszesek, okosak és törekedjünk a bölcsességre, szeretetre. Az Istenben való hit nem azt jelenti, hogy naivnak, laikusnak és butának kell lenni, magyarul szólva birkának. Akik úgy gondolják, hogy ez a hit, azok tévednek és könnyen, el is tévelyednek. Ezért hát, akik az igazságban akarnak járni, ők jobban teszik, ha mindent megvizsgálnak. Akik esetleg sértve érzik majd magukat a könyv végére érve, azoknak mondom, hogy nézzenek magukba, mert ebben a könyvben Isten igéi sorakoznak és nem a sértés és a bántás a célja, hanem az igazság világosságra hozatala.

Aki nem gondolkodik józanul és logikusan az igéket olvasva, hanem mindjárt helyet ad az indulatnak a szívébe, az jobban teszi, ha becsukja, és megvárja míg lecsillapodik. Ezt addig tegye, míg az igazság és az élő Isten utáni vágy erősebb nem lesz benne, és fölé nem kerekedik az önérzetén. Biztos akad majd olyan olvasó is, aki nem igen olvassa a bibliát vallásossága ellenére, és csodálkozni fog néhány igén melyekről fogalma sem volt, hogy azok is a Szent Írásban találhatók. Tehát mindent meg kell vizsgálni, mert az élet nem játék. Az üdvösségünkről van szó és az örök életünkről. Ne legyen földhöz ragadt gondolkodásunk, mert az élet elszáll egy pillanat alatt. Ez a három dimenzióba, térbe és időbe beszorított anyagi világ nem a vég és nem örök. Van ennél egy hatalmasabb világ a mely a harmadik dimenzió felett áll, ahol nincs idő és elmúlás. Ott már nem lesz változtatásnak helye. Ottani életünket itt kell megalapoznunk. Az itt leélt földi életünk minősége, életvitele határozza meg a halálunk

és az ítélet utáni örök életünket. Ne hagyjuk hát, hogy elhitessenek, hanem higgyünk és bízzunk az Úr Jézusban és az Ő beszédében mely leíratott nekünk, hogy eltévelyedve el ne vesszünk, hanem hogy örökéletre jussunk.

I. Tes. 5;21. *Mindent megpróbáljatok; ami jó, azt megtartsátok.*

I. Ján. 4;1. *Szeretteim ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-e; mert sok hamis próféta jött ki a világba.*

A Bibliában olvashatunk egy bizonyos béreai hívőkről, akik szintén mindent alaposan megvizsgálták az írások segítségével.

Csel. 17;11. *Ezek pedig nemesb lelkűek valának a Thessalonikabelieknél, úgy, mint kik bevevék az igét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-e ezek.*

Csel. 17;12. *Sokan hívének azért ő közülük; sőt az előkelő görögasszonyok és férfiak közül is nem kevesen.*

Lukács evangélista is alaposan utána járt mindennek, ami Jézussal volt kapcsolatos, ahogy azt olvashatjuk is az írása első szakaszában. (Luk. 1;1-4.) Aki az igazságot keresi, annak félre kell tennie minden előítéletét. Félre kell tennie a bűneihez való ragaszkodását. A paráznaságot, az önzőséget, a büszkeséget, az irigységet, önteltséget, önfejlőséget, nagyravágyást stb. Mert ezek azok, melyek akadályozzák a tisztán látásban. Akik nem így cselekednek, azoknak a bűneik vezetnek a Szent Írás magyarázatát. Remélem te kedves olvasó, nem ezek közé tartozol, hanem azok közé, akik az igazságot keresik. Feltételezem, hogy te már megismerkedtél egy-két keresztény vallással, sőt lehet hogy már tagja is vagy valamelyiknek. Ettől függetlenül bátran olvasd végig ezt a könyvet, hátha segít megvilágosítani abban, hogy meglásd, miben is hiszel valójában. Vajon az élő Jézus Krisztusnak kötelezted el magad vagy csak egy vallásnak. Jézusnak szolgál-e vagy a vallás előírásainak. Van-e már élő bizonyosságod az élő Istentől Jézus által, vagy valójában még mindig bizonytalanságban tengődsz.

Nézz magadba, számodra mit jelent a hit? Egy vallásos köntös, amely mögé elrejtessz mindent, vagy maga az élő Jézus, aki a világosságra hoz mindent. Gondolkodj, gondolkodj! Nem mindegy, mert a kettő nem ugyanaz. Nem mindegy, hogy a közösségtől kapott öröm van benned, vagy a Jézus Krisztustól kapott örök boldogság. Maga a vallás nem szülheti ujjá a szívedet, csak Jézus. A vallás nem adhat örök békeséget és megnyugvást a szívednek csak személyesen Jézus. Az élet értelmét is csak benne találod meg.

Tanulással és egyfajta „ismeret” szerzéssel az ember sohasem lesz képes az önmegváltásra sem az öntisztulásra. Az agykontrol sem, a reinkarnációba vetett hit sem, a transzcendentális meditáció sem képes megmenteni minket az elkövetkezendőtől. Nem segítenek továbbá az emberi lelken a különböző horoszkópok az asztrológia a különböző meditációk és agytréningek sem. Egyedül csak Isten képes erre a csodára, mivelhogy az Ő teremtményei vagyunk. Istennel nem nehéz felvenni a kapcsolatot, egyszerűen csak keresni kell őt, szólni hozzá, mert aki Őt keresi, annak megnyilatkozik. Ádám és Éva által okozott szakadékot Isten és ember között, maga Jézus Krisztus hidalta át az Ő kereszthalálával és feltámadásával. Az élő Isten nem elérhetetlen, Ő nem egy távoli valaki vagy valami. Nem egy nehezen kifürkészhető bonyolult univerzumi rezgéshullámok összessége, amit csak a nagyon okos és eszes filozofikus gondolkodású emberek érthetnek meg. Isten oly egyszerűen szól az emberhez, hogy azt még egy egyszerű gondolkodású ember is megérti. Ő itt van most is elég közel, közelebb, mint gondolnád. Személyes kapcsolatba léphetsz vele, csak rajtad múlik, mert Ő mindig vár rád. Most is! Sajnos sok vallás tanítása által az emberek nem jutnak személyes kapcsolatra Istennel. Elérhetetlennek tartják Isten személyét, pedig Ő ott akar lakni mind-

nyájunk szívében. Jézus meg is adta erre a lehetőséget saját személyében. Ő nem hazudott mikor azt prédikálta, hogy Isten országa elközelített, eljött, és íme bennetek van.

Luk. 10;9. *És gyógyítsátok a betegeket, akik ott lesznek, és mondjátok nekik: Elközelített hozzátok az Isten országa.*

Márk 1;15. *És mondván: Bétölt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjete meg, és higgyetek az evangéliomban. (Máté 4;17.)*

Márk 9;1 *Azután monda nekik: Bizony mondom néktek, hogy vannak némelyek az itt állók között, akik nem kóstolnak addig halált, amíg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal.*

Máté 12;28. *Ha pedig én az Isten lelke által űzöm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.*

Luk. 17;20 *Megkérdezettvén pedig a farizeusoktól, mikor jön el az Isten országa, felele nekik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jön el.*

Luk. 17;21 *Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé ott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van.*

Róm. 14;17. *Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm.*

Tehát a személyes kapcsolat újra létre jöhet ember és Isten között, Jézus által, úgy, hogy hittel telve szólunk hozzá és behívjuk, Jézust a szívünkbe, aki képes megújítani azt, ha őszinte teljességgel megbánjuk és megvalljuk neki bűneinket. Ugyanis Ő a közbenjáró ember és Isten között. Ő az aki megbocsáthatja bűneidet, és valóságos feloldozást adhat. Erről pedig bizonyosságot is ad a szívedbe, a tudatodba és az értelmédbe, és ez nem önámítás vagy önhitetés. Hiszed-e ezt? Akarod-e, hogy mind az amit Jézus mondott és ígért, beteljesedjék rajtad és benned? Csak rajtad múlik. Jézus már megtette feléd az első lépéseket.

I. Tim. 2;5. *Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus. (Zsid. 8;6. 9;15. 12;24.)*

Ján. 1;12. *Valakik pedig befogadák Őt , hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiává legyenek azoknak, akik az Ő nevében hisznek.*

Ján. 6;56. *Aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, az énbennem lakozik és én is abban*

Ján. 14;20. *Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti énbennem, és én ti bennetek.*

Máté 10;40 *...; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.*

Ján. 14;23. *Felele Jézus és monda neki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: És az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.*

Erre a kapcsolatteremtésre csak Jézusnak van hatalma, mert Ő benne Istenségénél fogva nem volt bűn. Ő benne valósult meg a tökéletes ember. A Szent Szellem által szüztől fogant, és Isten lelke lakozott benne. Meg kellett halnia értünk, mert véráldozat nélkül nincs bűnbocsánat. Isten megjelent köztünk testben, Jézus személyében. Ahogy az írás mondja: Ő benne lakozik az Isten teljessége testileg. Jézus Istentől született, Ő tőle jött ki. Kezdetből fogva Istennel volt és Ő általa teremtett mindent, ami van ebben a világban. Mert Jézus az Isten IGÉJE. Testet öltött és bele született ebbe a világba, hogy meghaljon értünk. Így lehetőséget adott nekünk embereknek, hogy általa megismerjük az egy igaz élő Istent és, hogy

élő kapcsolatunk legyen vele. Jézus az egyetlen út az Istenhez, az igazsághoz és az örök élethez. Nagyon sok keresztény vallás vallja ezeket a dolgokat, ám ennek ellenére az életnek eme formája még sincs jelen bennük. Nem a látszatra gondolok sem a cselekedetekre, hanem a szívekre. Nincs a szívükben az Élő Jézus Krisztus. Nincs a szívükben a Szent Lélek. A világon nagyon sok ember vallja magát kereszténynek, ennek ellenére még sincs személyes kapcsolatuk az élő Istennel. Legtöbbjük azt sem tudja mit jelent élő hitre jutni, ill. élő bizonyosságot nyerni az Úrtól. Mit jelent valójában hinni vagy mi a hit helyes értelmezése. Mindenesetre nem jelent egyet a vallásossággal. A vallásosság csak a felismerésig juttat el mindenkit. Ez pedig szavakban így nyilvánul meg: Hiszem, hogy van Isten, valaminek lenni kell. Ám a tapasztalat azt bizonyítja, hogy a legtöbb ember ennél a pontnál meg is áll, leragad, és nem akar tovább lépni, tovább haladni, azt gondolván, hogy jó ez így, ahogy van, mi kell még ennél több. Ám Jézus ennél többre hív minket, mert többet akar adni.

Máté 7;13. Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. (Máté 24;28.)

Máté 7;14. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az éltre visz, és kevesen vannak akik megtalálják azt.

Persze akadnak olyanok, akik tovább akarnak haladni, de lehet, hogy rossz helyen keresgélnek. Aztán történik egy-két csalódás, ezt követi az elfásultság és az egyhangúság. Az ember elfárad az Igazság az Isten és Jézus keresésében. Majd eljön az a pillanat, hogy felhagyunk Isten keresésével, vagy a másik véglet, hogy átadjuk magunkat valamelyik „hamis” vallás irányításának és vezetésének. A két lehetőségből Szerintem még szerencsésebben jár az, aki felhagy a kereséssel, mert az élete későbbi szakaszán talán ismét fel-erősödhet benne az Isten utáni vágy és akkor biztos, hogy módjában lesz megtalálni a helyes utat a megtérésre. A másik lehetőség szerintem azért nehezebb, mert ha az embert már teljesen behálózta egy hamis vallás tanai, mint egy agymosás szerűen, abból a kötelékből már szinte lehetetlen kiszabadulni. Észre sem veszi az illető, hogy egyfajta rabságban van, nem pedig lelki szabadságban.

Máté 7;15. Őrizkedjetez pedig a hamis prófétáktól, akik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok.

Ilyen embereknek köszönhető, hogy a keresztény vallás ennyire szerteágazó lett. A történelmet figyelve és persze a jelen kor sem zárható ki ez alól, láthatjuk, hogy az iménti felszólítás igen csak helytállónak bizonyult. Az apostolok cselekedetében olvashatjuk, hogy már abban az időben is voltak hamis tanítók. A levelekben is több alkalommal óva intenek mindenkit az ilyen hamis tanítóktól. Sok ember hagyta magát becsapni és félrevezetni a Sától, miután az a világosság angyalának mutatva magát beférközött az Isten gyülekezetébe és szakadásokat okozott. Az egyre nagyobb létszámmal bíró gyülekezetekbe belopóztak a hamis tanok, melyeket vagy elfogadtak, vagy nem. Amennyiben nem fogadták el, úgy a hamisak tovább álltak új híveket szerezni, ezzel együtt új gyülekezetet alapítani. Viszont, ha elfogadták a hamis tanításokat, úgy az igazak kényszerültek tovább állni. Jézust is sok olyan tanítványa hagyta el, akik választás elé kényszerültek Jézus kemény beszéde miatt. Ugyanis olyan dolgokat mondott, amelyeket az akkori vallás képviselői nem akartak elfogadni.

Ján. 6;60. Sokan azért, akik hallák ezeket az ő tanítványai közül, mondának: Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?

Ján. 6;66. Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé ő vele.

Egy alkalommal Jézus a következőket mondta:

Máté 24;14. Mert ahol a dög oda gyűlnek a keselyűk.

Azoknak, akik számára keménynek tűnnek Jézus beszédei, elhagyják őt csak úgy, mint egykor a tanítványai is. Oda fordulnak olyan vallásokhoz, melyek kényelmesek számukra. Ezekből van mindig a legtöbb. A vallásos látszatot megtartva ám az ÉLŐ hittől távol, tanítanak és oktatnak sokakat, kinevezett papi hivatás „köntösében”. Erre vonatkozóan egy másik példázatot is mondott Jézus:

Máté 22;14. Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.

Láthatjuk hát, hogy ebben az esetben a sokaság, a tömeg nem a helyes út jelzője. Pont ellenkezőleg, a rosszé, annak ellenére, hogy a legtöbben nem így gondolják. Úgy vélik, minél több taggal bír egy gyülekezet vagy vallás, az annál igazabb. Ez nem igaz! A legnagyobb történelmi bizonyíték erre a Katolikus vallás szükségszerű megreformálása volt. Továbbá a jelenkorban a már sokak által megismert, Jehova tanúi nevezetű vallás is, hiszen tanításai szöges ellentétben állnak a „nagy” Katolikus vallással, ennek ellenére mégis évről-évre egyre nagyobb létszámot tudhat magáénak. Ahogy növekszik és terebélyesedik egy vallás, úgy kezd ellangyosodni és elvilágiasodni. „Zsírosodik a füle a hallásra, homályosodik a szeme a látásra” (Csel. 28;25-27. Ján. 12;39-40. Mát. 13;14-15.). Aki pedig az igazságot feszegeti, azt kirekesztik. Így volt ez a múltban, így van ez a jelenben, és így lesz a jövőben is, mert az ember jelleme nem változik. Ezért Isten igéje most is él és örökérvényű.

Máté 10;17. De óvakodjatok az emberektől; mert törvényszékre adnak titeket és az ő gyülekezeteikben megostoroznak titeket;

Máté 10;18. És helytartók és királyok elé visznek titeket érettem, bizonyságul ő maguknak és a pogányoknak.

Márk 13;9. Nyomorúságnak kezdetei ezek. Ti pedig vigyázzatok magatokra: mert törvényszékeknek adnak át titeket, és gyülekezetekben vernek meg titeket, és helytartók és királyok elé állítanak én érettem, bizonyságul ő nekik.

Ján. 16;2. A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy Isteni tiszteletet cselekszik.

Miután az elhatalmasodott kereszténység vallásos formát öltött és államilag elfogadottá vált, jogot formált magának bírói döntésekre valamint az állam ügyeibe való beleszólásra. Így ezzel egyre inkább kiéleződött az ellenségeskedés az „egyház” és a kisebb keresztény gyülekezetek között. Ekkor már érdekében állt az egyháznak, hogy a világban elért hatalmi és vagyoni pozícióját megvédje bármi áron.

Így könnyűszerrel megszabadultak azoktól, akik az igazságot feszegetve ellenük áskálódtak. Okot és indokot nem volt nehéz találniuk. Ez az ellenségeskedés mind a mai napig érezhetően fenn áll.

Ezek után már nem is lehet csodálkozni, ha az Istent és az igazságot kereső ember újra és újra felteszi magában a kérdést: Vajon melyik az igazi vallás? Bizonytalanul latolgatja: Hol tanítják az igazságot, és hol kapom meg azt a lelki örömet, azt a megnyugvást és békességet, amire szükségem van? Melyikhez tartozzam?

A katolikushoz, a Mormonhoz, a Reformátushoz, az Evangélikushoz, a Baptistához, az Adventistához, a Pünkösdistához, a Nazarénushoz, a Jehova tanúihoz, a Hit gyülekezetéhez, az Üdvhadsereghez vagy melyik más egyéb keresztény valláshoz. Hol van hát az igazság? Hiszen mindegyik keresztény vallás. Mindegyik vallja az egy Istenséget, és mindegyik elismeri a Fiút, mégis mást tanítanak, és máshogy magyarázzák az írásokat. Akikben nincs

meg az Igazság Lelke, a Szent Lélek és nem ismerik a Bibliát, azok azt mondják, hogy a Bibliát mindenki saját íze szerint értelmezheti. Pont ennek köszönhetjük a sokértelmezésű különböző keresztény vallások kialakulását, amiről szó van! Valójában a Szent Írást csak egyféleképpen lehet ill. szabadna értelmezni, azt is csak a Szent Lélek vezetésével, keresve a józan, bölcs és logikus, értelemszerű magyarázatokat, úgy, hogy annak igeversei ne kerüljenek ellentmondásba ill. önmeghasonlásba, hanem inkább kiegészítsék egymást. Jézus biztos nem beszélt ellentmondásosan és biztos nem akarta, hogy szavait ennyire félreértelmezzék és félremagyarázzák, de hát nem véletlenül beszélt mindig példázatokban. Akiknek szíve tiszta és hajlandóságot mutatnak Isten felé, azok megértik eme példabeszédek valódi mély értelmét. Akik pedig a másik csoporthoz tartoznak, azok vagy félremagyarázzák emberi okoskodással vagy egyáltalán, nem is veszik a fáradságot, hogy foglalkozzanak vele. Az igazság természetesen az élő Jézus Krisztusban van, mert Ő maga az Igazság. Ennek az igazságnak pedig úgy válhatunk részeseivé, ha hit által behívjuk Jézust a szívünkbe, az életünkbe és őszinte alázattal megbánjuk neki a bűneinket, amiket tettünk az életünk folyamán. Tartsuk is távol magunktól a bűnt, imádjuk Istent és szeressük fele-barátainkat, embertársainkat. Nagyon sok tanító nem az élő Jézushoz vezetik a híveket, hanem az ő saját vallásukhoz. A szertartásokhoz, ceremóniákhoz, előírásokhoz és szabályokhoz. Nem is vezethetik máshova, hiszen legtöbbjüknek sincs személyes élő kapcsolata Istennel. Így akik szeretnének eljutni az igazság megismerésére az ő segítségükkel, azok sem juthatnak el. Jézus így beszélt az akkori vallási vezetőkkel, a farizeusokkal:

Máté 23;13. De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivel hogy ti nem mentek be, akik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be.

Máté 15;14. Hagyjátok őket; vakoknak vak vezetői ők: ha pedig vak vezeti a vakot, mind a ketten a verembe esnek.

Luk. 6;39. Példa beszédet is monda nékik: Vajon a vak vezetheti-e a világtalant? Avagy nem mindketten a verembe esnek-e?

Persze vannak olyanok, akik nem is akarnak eljutni Jézusig, sem az újjászületésig, a megszentelődésig, a szent szellem keresztségig, az Istennel való személyes kapcsolatig. Nem kutatnak, nem keresnek. Kényelmesen elvannak a maguk kis vallásában. Elveszve a tömegben nincs fészegelve a mindennapokban elkövetett bűneik és helytelen életmódjuk, melyek igen kényes témák. Nem akarják feladni bűnös énjüket és a bűnnel átszőtt mindennapjaikat. Az igének csak hallgatói, de nem megtartói akarnak lenni. Olyan valláshoz pártolnak mely megfelel a kényelmüknek, az igényeiknek és az elvárásaiknak. Olyanok ők, akik igazán nem akarnak Krisztushoz formálódni, hanem inkább Őt akarják magukhoz alakítani. Így Jézus bűnbocsánatát és közbenjárását, ami megbékélést hozna a szívükbe, teljesen felcserélték más hitpótló cselekedetekre. Ilyen például a Szűz Mária imádat és kultusz. Meghalt szentek közbenjárásába vetett hit. A pap bűn alól való feloldásába vetett hit. Kegytárgyak és különböző szerencsét hozó kellékek erejébe vetett hit, melyeket ezrével gyártják pénzért az iparosok. Ilyen cselekedet továbbá a Szombat megtartása is. Vagy az Isten, Jehova nevének állandó használata. Valamint más egyéb jelenségek, mint például a nyelveken szólás erőltetése, és külső idegen erők használata mely szent szellem néven nem az ember szellemének józanságában és tisztánlátásában fejt ki hatását, hanem a külső érzékszervekre hatva fejt ki erejét. Ilyenek például a remegés, bizsergés, a szűnni nem akaró nevetés. Epilepsziás rohamra emlékeztető rángatózás valamint a hanyatt vágódás. Pál egyszer azt mondta: aki tudatlan akar maradni, az legyen tudatlan. (I. Kor. 14;38.)

Végül is az ítéletkor mindenkinek saját tetteiről és cselekedeteiről kell számot adnia. Ha már hallott az igazságról, nem védekezzhet azzal, hogy őt félrevezették és becsapták. Nem hárít-

hatja a felelősségteljes mértékét a hamis tanítójára. Persze a tanítók nagyobb ítélet alá esnek, hiszen sokkal nagyobb felelősség van a vállukon, mint másnak. Az ő feladatuk igazgatni és terelni a hívő embereket a helyes úton. Nekik kell egységben tartani őket. Ezért is lettek pásztorok. Akik pedig hamisan tanítanak, azok lelkeire ránehezednek az általuk félre vezetett emberek bűnei is. Egy biztos, Isten nem akart a kereszténységen belül ennyi, egymástól eltérő vallást kialakítani.

Ez mind az embereknek köszönhető, kik az írásba beleformálták saját nézetüket és véleményüket. Ez a jelenség már az apostoli időkben is felütötte a fejét, de igazán csak az apostolok halála után terjedt el. Az előzőekben már nagyvonalakban vázoltam az elhatalmasodott kereszténység ellangyosodását, elvilágiasodását és befolyását a politikába. Persze ez az esemény sok évet foglal magába. Ez a folyamat Konstantin császártól indult el. Szépen lassan kezdtek lerakódni a katolikus vallás alapjai, majd minden pápa idején gyarapodtak dogmáik. Később az inkvizíció idején embertelen, gyarló és Istentelen módon visszaéltek hatalmukkal e vallás vezetői. Erőszak útján terjesztették tanaikat és hatalmukat. Sok év elmúlása után, több olyan meghalt személyt avattak szentté, akiket ők végeztek ki. Ez is egyfajta önmeghasonlás. Majd jó néhányan, akik felismerték e vallás téves útját, vették a bátorságot, és nyilvánosan megreformálták azt. Ezt követően több vallás is kialakult. Nevüket többnyire a vallásalapítók után kapták vagy egy a bibliából kiragadott eseményhez vagy megnevezéshez fűzve vették fel. Régen egységes Krisztusi hit volt mindenhol.

Az apostolok gondoskodtak eme egység fenntartásáról. Akár személyesen akár levél által. Kiemelkedő példa erre Pál és Péter munkássága. Persze ez az egység mára már a múlté, amibe szerintem nem szabad beletörödni, mert egyféleképpen kell, hogy szóljuk az Isten Igéjét. Péter munkásságát a katolikus vallás sajátjának tekinti. Pétert tették az egyház és a pápaság alapkövévé.

Katolikus

Most erről az egyházzól lesz szó, a mindenki által jól ismert **KATOLIKUS** vallásról. Azért kezdem ezzel, mert végül is ez a legősibb keresztény vallás mely a legnagyobb létszámmal kecsegtethet. És mivel ez a legősibb a legismertebb, a leghatalmasabb keresztény vallás így sokan azt hiszik, hogy ez az igazi vallás. Mint ahogy azt már az előzőekben említettem, ezek az érvek pont az ellenkezőjét bizonyítják. Lehetséges, hogy az egyháznak szüksége lenne egy újabb reformációra? Ez a kérdés már régóta foglalkoztatja az embereket, ezért is nyújtanak be kérvényeket mind a hívők mind a papok a Pápához már évek óta, melyeknek tartalma leginkább a különböző rendeletek, eltörlését kéri. Ilyen például a papi nőtlenség is, de erről majd kicsit később. Ha egy ilyen nagy vallás már alapjaiban meghasonlik önmagával, akkor ott már nagy gondok vannak. Ilyen önmeghasonló reformszerű változtatások például az ökumenizmus és a karizmatikus eszme beiktatása e vallási nézetbe, ugyanis ez a dolog jó néhány évvel ezelőtt, elképzelhetetlen lett volna. Eretnekségnek titulálták volna. Talán lehetne egyfajta megújulásnak vagy ébredésnek nevezni ezeket a változásokat az egyházban, de semmiféleképpen sem újjászületésnek. Ahhoz az egész egyházat alapjaiban kellene megváltoztatni, ami több mint valószínű, hogy nem fog megvalósulni. Ugyanis túl nagy a tét. Hiába a világ legnagyobb vallása és hiába tudhatja magáénak a legnagyobb taglétszámot, ha az egész egyház hitvallása ingatag lábakon áll, és bizonytalan alapon nyugszik. Erre a bizonytalanságra épülnek fel azon keresztények hite is, kik vakon követik az egyház tanításait és megbíznak bennük. Úgy gondolják, hogy a hitélethez bőven elegendő, ha eljár a templomba, végigüli a ceremóniát, meghallgatja a misét és végrehajtja az előírt ceremóniákat. Néha gyón egyet, és adakozik az egyháznak. Ugyanakkor pedig a hétköznapijaiban nem viselkedik keresztény módon, Krisztushoz méltóan. Ezzel a kijelentéssel nem akarok megbántani senkit, de muszáj beszélni róla, hogy észre vegyük, valami nincs rendben a hitélet terén. Valahol alapjaiban nem működik rendesen valami.

E vallás által nyújtott bizonytalan alapot ki kell cserélni egy biztosra. Ám ezt az alapot nem azokkal a bizonyos „jó” cselekedetekkel lehet megteremteni a szívünkben, sem az egyház általi rendeleteknek való megfeleléssel. Ugyanis hiába vannak azok a bizonyos „jó” cselekedetek, ha azok nem őszinték és nem a tiszta, önzetlen szívből fakadnak. Biztos alap nélkül nehéz a mindennapjainkban jókat cselekedni bárhol, bárkivel, bizonyos feltételek nélkül. Ezért ki kell vetni a szívünkben a rossz alapot, és fel kell cserélni egy jóra, ami tökéletes. Ez a tökéletes alap pedig nem más, mint az élő Jézus Krisztus. Csak Jézus által lehetnek a tetteink őszinték és önzetlenek, valamint könnyedén végrehajthatók. Nélküle azok a „jó tettek”, valljuk be őszintén, kissé nehézkesek, döcögősek, mert kényszernek érződnek. Jézus mondott egy pár hasonlatot, ami idevonatkoztatható:

Luk. 6;43. *Nem jó fa az, amely romlott gyümölcsöt terem; és nem romlott fa az, amely jó gyümölcsöt terem.*

Luk. 6;44. *Mert minden fa az ő tulajdon gyümölcséről ismertetik meg; mert a tövisről nem szednek fűgét, sem a szederindáról nem szednek szőlőt.*

Luk. 6;45. *A jó ember az ő szívének jó kincseiből hoz elő jót; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hoz elő gonoszt. Mert a szívnek teljességéből szól az ő szája.*

Luk. 6;46. *Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! Ha nem mívelitek amiket mondok.*

Luk. 6;47. *Valaki énhozzám jó és hallgatja az én beszédimet és azokat, megtartja, megmondom néktek mihez hasonló.*

Luk. 6;48. *Hasonló valamely házépítő emberhez, aki leásott és mélyre hatolt, és kősziklára vetett fundamentumot: mikor aztán árvíz lett, beleütközött a folyóvíz abba a házba de azt meg nem mozdíthatta: mert kősziklán épült.*

Luk. 6;49. *Aki pedig hallgatja, de nem tartja meg, hasonló ahhoz az emberhez, aki csak a földön építette házát fundamentum nélkül: amelybe beleütközvén a folyóvíz, azonnal összeomlott; és nagy lett annak a háznak romlása.*

Létezik egy másik téves gondolat is mely szerint sokan, úgy vélik, hogy azok a bizonyos „jó” cselekedetek bőven elegendőek az üdvösséghez. Azaz tesznek jókat, de Jézus és a bűnös énjük elhagyása nélkül. Ezzel visszakanyarodtunk az előző megállapításhoz, miszerint Jézus nélkül nehezen és döcögösen megy a segítségnyújtás. Ez azért van így, mert a dolgokat és a problémákat saját sérelmeinken és sebeinken keresztül nézzük, nem pedig Krisztus sebein keresztül. Ahhoz, hogy az Ő sebein keresztül tudjuk szemlélni a körülöttünk zajló világot, benne a közvetlenül minket, érintő dolgokat, előbb Őt kell megtalálni és behívni az életünkbe, a szívünkbe. Az önerőből véghezvitt jó tettek nem vezetnek el Őhöz sem az üdvösséghez.

Cselekedetektől nem igazul meg az ember, ahogy azt az írás is mondja.

Róm. 3;28. *Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül*

Gal. 2;16. *Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.*

Ef. 2;8. *Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez;*

Ef. 2;9. *Nem cselekedetektől, hogy senki ne kérkedjék.*

Róm. 3;23. *Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.*

I. Ján. 1;8. *Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mibennünk.*

I. Ján. 1;10. *Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük Őt, és az Ő igéje nincsen mibennünk.*

Láthatjuk tehát, hogy az Isten kegyelmét nem lehet cselekedetek által elnyerni, hanem csak is őszinte bűnbánattal.

Akik üdvözülni akarnak, azoknak magára Jézusra van szükségük. Ő az igazság, az örök élet a hitéletünk alapköve. Sajnos a Katolikus vallásnál ennek az alapnak csak a látszata van meg. E vallásnak a tényleges és valóságos alapját már régóta más tényezők alkotják. Olyanok melyek csak jobban elszigetelik az embert Istentől. Ezért nem tud a Szent Szellem igazán működni és kiáradni ezekben a közösségekben. Persze vannak kisebb csoportok, akik eme hiányt már felismerték e valláson belül és tettek is ellene, de sajnos bizonyos Katolikus alaptanoktól nem tudtak elszakadni. Ezek a tanok pedig, igen nagy visszahúzó erőt alkotnak. Akik ezekkel is szakítani akartak, hogy hitbeli tisztánlátásuk szabadon kiszélesedjen, papi állásuk jövőjét kockáztatták ennél a vallásnál. Amíg ezek az előírt dogmák diktálják a Katolikus menetrendet, addig a Szent Szellem nem tud kiteljesedni. Szent Szellem nélkül pedig az ember nem ismerheti Istent sem az Ő igazságát, ugyanis Ő az Istennek lelke. Akiben nincs meg az

Istennek Lelke az nem az Istené. Az előzően vázoltakból rájöhettünk, hogy a két kifejezés: – Krisztus bennünk. Ill. – a Szent Szellem bennünk, ugyanazt jelenti. Az Isten Szent Szelleme által lakik bennünk Jézus, és Ő általa vagyunk Istenben.

Itt elérkeztünk egy fontos kérdéshez, mely azt firtatja, hogy mikortól van bennünk a Szent Szellem?

Avagy a Szent Szellem megegyezik-e a lelkiismerettel?

Sajnos többen úgy gondolják, és úgy tanítják, hogy a Szent Szellem akkor vesz lakozást az emberben, amikor őt kiskorában megkeresztelik, és működése megegyezik a lelki ismerettel ill. annak intelmeivel vagy furdalásaival. Ez persze így nem igaz, hiszen a bűneset óta létezik az emberben a lelkiismeret hangja. Amióta az első emberpár engedetlen lett Istennek és szakított a jó és rossz tudásának fájáról, azóta tud különbséget tenni a tettei között. El tudja bírálni, valamint mérlegelni tudja az éppen adott helyzetben, hogy helyesen vagy helytelenül cselekedett. Az Isteni törvény, a lelkiismeret, teremtettségünkönél fogva minden ember szívében ott él, de ez még nem a Szent Szellem munkája. Lelkiismerete mindenkinek van kinek-kinek milyen mértékben, annak ellenére, hogy nem él keresztény életmódot és nincs kapcsolata Istennel.

Szent Szellemet pedig csak az kaphat, aki teljes öntudatos állapotban befogadja, behívja Jézust a szívébe. Aki valóságosan hisz benne és Istennek megfelelő életmódot folytat. Aki úgy döntött, hogy Istennel akarja élni az életét. Egy kisgyerek még nem tud ilyen dolgokról dönteni. A Szent Szellem nem magától jön, és nem is azzal születünk. Ember sem ruházhat föl más embereket Szent Szellemmel. Keresztelő János azt mondta, hogy Jézus az, aki Szent Szellemmel keresztes (Luk. 3;16. Mát. 3;11.). Jézus is azt mondta, hogy szükséges az embernek újjászületnie Szent Szellemtől. Ez is azt bizonyítja, hogy a Szent Szellem nincs bennünk, csak az eredendő lelkiismeret, amit a Szent Szellemnek kell megújítania, újjászűlnie. Ebből kifolyólag a kettő kifejezés nem lehet, és nem is jelentheti ugyanazt. A lelkiismeret mindig változó az ember keményszívűségétől és az emberek egyéni jellemétől függően. Ezt nagyban befolyásolja a közösségi szellem, a neveltetés. Ezen belül az erkölcsi norma és elvárás, a törvény, a kultúra és az intelligencia. Ebbe persze nem tartoznak bele a szellemileg beteg és megkötözött emberek. Tehát a lelkiismeretnek nincs egy állandó biztos támpontja. Mindig változik a közvetlen környezet és az adott körülmények hatására. Teljes mértékben ki van téve az érzelmeknek. Az érzelmek pedig mindig önérzetűek, „én” központúak. Az ember saját lelki sebein és sérelmein keresztül képes szabályozni annak működését.

Ám a Szent Szellem ezzel szemben változhatatlan. Nem befolyásolják az imént felsoroltak. Azért mert nem belőlünk van, hanem Istentől, aki szintén változhatatlan. Működésének mércéjét nem az érzelmeink határozzák meg, hanem az Isten törvénye és az annak való engedelmesség. Ő vele nem a saját sebeink és sérelmeinken keresztül vizsgáljuk és mérlegeljük a világot, hanem Jézus Krisztus sebein által. Akit büntelen lévén a bűnösök közé számláltak. Akiért egy fűszálat nem tettünk keresztbe, Ő mégis meghalt értünk, hogy általa örök életünk lehessen. A Szent Szellem munkája a következőkben nyilvánul meg: Felismerjük bűnös mivoltunkat, és megvalljuk bűneinket, hiszünk és bízunk Istennel, elfogadjuk Jézust Urunknak, Istenünknek, személyes megváltónknak. Tudatja velünk, és élővé, valósággá teszi számunkra az Isten jelenlétét és az Ő törvényét.

Leírhatatlan békét, nyugalmat, boldogságot és szeretetet ad a szívünkben az élő reménnyel együtt. Újjá szüli a szellemünket, az értelmünket, a tudatunkat. Tudatja rész szerint az Isten ismeretét, józanságát, bölcsességét az Ő mértéke szerint. Belénk oltja Isten mérhetetlen önzetlen szeretetét. Élő, valós bizonyosságot ad a megvallott bűneink megbocsátásáról. A

lelkiismeretről nem lehet ugyanezeket elmondani. Sajnos a katolikus vallásnál pont az ilyen helytelen tanítás miatt sokan nem jutnak el a felismerésig, a megvilágosodásig, az élő Jézus Krisztusig. Igaz ez az álláspontjuk mostanra már egy kicsit megváltozott, hogy megismerték, és részben elfogadták a karizmatikusébredést.

E helytelen tanítások közé tartozik pl. a **Tisztítótűzről** (Purgatórium) való elmélet is. E tanítás szerint azok az emberek is kegyelmet találnak az Úrnál, akik nem éppen keresztény életmódot folytattak, sőt mondhatni egyenesen bűnösöt. Szóval ezek az emberek haláluk után a purgatóriumba (tisztítótűzbe) kerülnek, ahol egy bizonyos eltöltött idő után elnyerik az üdvösséget. E tanításnak az alapját nem tudni pontosan, hogy mi szolgálta, de egy biztos, hogy nem a Szent írás. Ugyanis a Bibliában sehol nem esik szó „tisztítótűzről”. Még csak arra utaló kifejezés sem. Annyit bizonyosan tudunk, hogy Krisztus előtt a meghalt emberek lelkei a Seolba kerültek, ahol „várakoztak”. Nem nehéz kitalálni, hogy mire várakoztak. Természetesen Jézusra, és hogy miért? Hogy beteljesedjen Isten akarata, amit a próféták már régen megüzentek. Elérkezett az üdvösség ideje mindenki számára. Jézus alászállt testi halála után a Seolba, hogy onnan magával vigye az övéit, akik azelőtt Istenfélő életet éltek és bíztak Istenben.

I. Pét. 3;19. *...Amelyben elmenvén, a tömlöcben lévő lelkeknek is prédikált,*

I. Pét. 4;6. *Mert azért hirdettetett az evangélium a holtaknak is, hogy megítéltessenek emberek szerint testben, de éljenek Isten szerint Lélekben.*

Ef. 4;8. *Ezért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek.*

Ef. 4;9. *Az pedig, hogy fölment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire?*

Mát. 12;40. *Mert amiképen Jónás három éjjel és három nap volt a Cethal gyomrában, azonképen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.*

Nos az Igékből világosan kiderül, hogy a Seol, ez a lelkek (gyülekező, várakozó) helye, egyáltalán nem egyezik meg a tisztítótűzről alkotott képpel. Erről a helyről Jézus már magával vitte az övéit arra a helyre, amelyről ígéretet tett az őt szeretőknek. Ez a hely a mennyei Paradicsom. Jézus mielőtt meghalt volna a kereszten, a következő ígéretet tette az egyik vele együtt megfeszített embernek, aki hitt és bízott benne:

Luk. 23;43. *És monda néki Jézus: Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban.*

Ján. 14;2. *Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek.*

Ján. 17;24. *Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nékem adtál: mert szeretted engem e világ alapjának felvettése előtt.*

Ezekből az Igékből megtudjuk, hogy a ma meghaló ember lelke Jézushoz megy, amennyiben az illető hitt és bízott benne. Ám ha nem hitt Jézusban, úgy a lelke a Seolba száll. Azért mert a Seol a meghalt bűnös emberek lelkeinek gyülekező ill. várakozó helye, az nem azt jelenti, hogy ott meg is tisztulnak a bűneiktől. A bűnökből csak Jézus tud megváltani még ebben a világban. Akik ide jutnak azok biztos, hogy nem lesznek részesei Krisztus teljes dicsőségének. Az itt összegyűlt lelkek az ítélet napjára várnak, amikor megítéltetnek, mindenki a maga cselekedetei szerint, amelyet itt a földön testben cselekedett. Az ő ítéletükre pedig nagyon sokára fog sor kerülni. Pontosán akkor amikor már halál nem lesz a földön.

Halál pedig addig lesz, míg élő van a földön. Az élet pedig akkor szűnik meg a földön, amikor Istentől tűz száll alá és megemészt mindent. Ez pedig időben annyit jelent, hogy Jézus visszajövele után 1000, azaz ezer év múlva.

Jel. 20;5. *A többi halottak pedig meg nem elevenedének, mígnem betelik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás.*

Jel. 20;9. *...; és Istentől a mennyből tűz száll alá, és megemészté azokat.*

II. Pét. 3;7. *A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, a tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az Istentelen emberek romlásának napjára.*

Azt pedig hogy Jézus mikor jön vissza, senki sem tudja pontosan csak a Mennyei Atyánk. Csak következtetni tudunk a próféciák segítségével. Egyszóval röviden összefoglalva a tisztítótűz (Purgatórium) nem létezik. Ennek a tanításnak egy célja van, mégpedig az, hogy az emberek ne találják meg az üdvösséghez vezető utat, azaz a Názáreti Jézus Krisztust.

Elhiteti az emberekkel, hogy megmaradhatnak bűnös mivoltukban, előbb-utóbb csak bűnbocsánatot nyernek valahogy. Akik ezt tanítják, azok sem ismerik Jézust, és ők is csak az említett tisztítótűzben reménykednek és bíznak. Pedig Jézus, aki által lehetne üdvösségük, nincs tőlük messze. Ők mégis inkább másokhoz fordulnak. Máriához, az Apostolokhoz és egyéb más a katolikus vallás által Szentté avatott emberekhez, akiknek szintén csak Jézus által lehet üdvösségük.

Kik a **Szentek** egyáltalán és van-e hatalmuk befolyásolni egy-egy ember üdvösségét? Mindjárt kiderül, ha megvizsgálunk egy-két idevonatkozó Ige helyet. Köztudott, hogy ebben a vallásban már nagyon sok személyt Szentté avattak. Köztük olyanokat is, akiket e vallás ítelt halálra vagy végeztetett ki a múlt századokban. Ez már önmagában is egy meghasonlás. Valójában e világi Szentté avatás nem több egy elismerésnél. Már jóval a katolikus vallás kialakulása előtt számtalan Szent ember élt és halt meg ebben a világban, akik nem más emberektől vagy vallástól nyerték el a megszentelődésüket. Számtalan olyan ember van a világban és volt is, akiknek szent élete egyáltalán nem volt nagydobra verve, holott lehet, hogy sokkal nagyobb és több dolgot vitt véghez, mint némelyik a Katolikus vallás által Szentté avatott embernek. Isten, ismeri az övéit és ennyi elég. Egy ember nem attól válik szentté, hogy ez a vallás nyilvánosan azzá avatja. Ezt ugye őszintén beláthatjuk. Vagy a katolikus vallás úgy gondolja, hogy átveheti Isten szerepét? Minden esetre a valóságban ez nem így van. Isten szerint mindenki Szent, akik megtértek, újjászülettek, és befogatták Jézust a szívükbe. Így ez által, hálából megváltoztatták az életmódjukat és elfordultak a bűnös élettől. Erről tájékoztat minket az Isten Igéje.

I. Kor. 1;2. *Az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek, mindazokkal egybe, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magokén és a mienken.*

II. Kor. 7;1. *Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket.*

Láthatjuk, és most már biztosak lehetünk abban, hogy nem csak azok az emberek Szentek, akiket e vallás szentté avatott, hanem akik Isten előtt szentek, akiket Ő pecsételt meg a szívükben. Nem emberek hatalmába adatott a szentek felőli döntés és bíraskodás. Mivel a „Szentek”, beleértve Máriát és az Apostolokat is, ugyanolyan emberek voltak, mint mi, ezért teljesen ésszerűtlen és hiába való hozzájuk imádkozni közbenjárásért vagy bármi másért, hiszen ők is csak Jézus által üdvözülhetnek. Gondolom te sem imádkoznál egy közeli elhunyt rokonodhoz, még ha keresztény életet élt is az illető. A nagymamádhoz vagy a szüleidhez sem

imádkoznál haláluk után, hiszen ismerted őt, együtt éltétek a mindennapokat. Előbb kezdenél el aggodalmaskodni a holléte felől vagy a sorsáról, keresve a dolgok miértjét és a válaszokat a sok kérdésedre, melyek akkor keringenek a fejedben, háborgatva lelkedet.

I. Tim. 2;5. Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.

Ján. 14;6. Monda néki Jézus: Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.

Jézus még számtalan esetben közli példázatokban hallgatóival, hogy nincs más lehetőség az örök életre ill. üdvözlésre, csak „személyesen” Ő általa. Azért jelöltem meg a „személyesen”

Szót, mert nagyon sokan nincsenek tisztában ennek a szónak valós jelentésével, értelmével. Ugyanis sokan hisznek Jézusban, de csak, mint valós történelmileg igazolt személyben. Aki valamikor élt és meghalt igazságtalanul. Még azt is elhiszik, hogy feltámadt és jelenleg is él. Csak az a baj, hogy ezt a valós létet az előző ok miatt nagyon messzire, távolra helyezik önmaguktól, oly annyira, hogy az már elérhetetlennek tűnik. Csak úgy, mint Isten léte még Jézus előtt. Ám akik így gondolják, azok számára tulajdonképpen logikusan átgondolva értelmetlen és hiába való volt Jézus kereszthalála. Ugyanis mint azt az előző Igékben olvashattuk, Jézus azért jött, hogy személyes kapcsolatba lépjen veled és mindenkiel, aki keresi Őt, és az Istent, aki a mi Atyánk. Ő az egyetlen közbenjáró, aki által közvetlen kapcsolatba kerülhetsz az Atyával, az elérhetetlennek és ismeretlennek vélt Istennel. Tehát nincs szükség általunk kreált közbenjárókra, ha már egyszer Jézus tökéletesen véghezvitte és betöltötte ezt a szerepet, csak keresnünk kell és hívni Őt, amennyiben tényleg szükséged van az igazi, valós közbenjáróra.

Mat. 7;7. Kérjete és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgetsetek és megnyitattik néktek.

Mat. 7;8. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik. (Luk. 11;9-10.)

Jak. 4;8. Közeledjete az Istenhez, és közeledni fog hozzátok. ...

Aki keresi Őt magát, személyesen Jézus Krisztust az egyetlen igaz közbenjárót, az meghallja az Ő hívó szavát.

I. Kor. 1;9. Hű az Isten, ki elhívott titeket az Ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre,

Jel. 3;20. Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.

Meghalt halandó embernek nincs hatalmában közben járni Istennél egy másik élő ember érdekében. Ilyen tanítást sehol nem olvashatunk a bibliában. Elképzelhetetlen lett volna abban az időben, hogy egy kortárs keresztény ember a már meghalt Máriához, Péterhez vagy Pálhoz imádkozott volna közbenjárásért. Be kell látnunk, hogy ez abszurd. Felesleges és értelmetlen a meghalt „Szentekhez” imádkozni közbenjárásért vagy bármi másért. Helyette inkább Jézushoz közeledj. Őt kell megkeresned, figyelned és hallgatnod kell az Ő hívó szavát és zörgetését. És amikor úgy érzed, hogy felkészültél és döntöttél a szívedben, hogy valóban az Igazságot akarod, akkor nyisd ki neki az ajtót és hívd be, engedd be őt minden aggályt, gátlást és kétséget félretéve. Pál beszámol egy olyan esetről, amikor őt, mint embert Istenként akarták imádni és áldozni neki (Csel. 14;11-15.). Ám ő határozottan ellenállt és fennhangon próbálta józanságra bírni a tömeget mondván: hogy ő ugyanolyan ember, mint ők vagy bárki

más. Öröm üzenetet hoztak hogy az ilyen és hasonló hiába való dolgoktól az élő Istenhez térjenek. Egy hasonló esetről számol be nekünk Péter is.

Csel. 10;25. *És lőn, hogy amint Péter beméne, Kornélius elébe menván, lábaihoz borulva Imádá őt.*

Csel. 10;26. *Péter azonban felemelé őt, mondván: Kelj fel; én magam is ember vagyok*

Nem szabad embereket Isten elé helyezni és imádni azokat. Még akkor sem, ha valamilyen módon beteljesülnek a „Szentektől” kért dolgok. Azok azért adatnak meg, hogy az illető még jobban ragaszkodjon az illető „Szenthez”, hogy ezzel még jobban eltávolodjon az élő Istentől, Jézustól. Akik nem keresik a Jézussal való személyes kapcsolatot, és más utakon akarnak járni, azokat hagyja az Isten az ő tévelygésükben. Legyen az szöges ellentéte az Isten dolgainak, vagy legyen az akár a keresztény hitű vallások belső tanításai. A tévelygés szelleme nagyon csalárd, sokoldalú és ravasz.

Ef. 4;14. *Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tovahány a hab és hajt a tanításnak akármilyen szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által;*

Ef. 4;15. *Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevekedjünk Abban, aki a Fej, a Krisztusban;*

I. Ján. 4;6. *Mi az Istentől vagyunk: aki ismeri az Istent, hallgat reánk, aki nincsen az Istentől, nem hallgat reánk. Erről ismerjük meg az igazságnak lelkét és a tévelygésnek lelkét.*

II. Thes. 2;11. *És azért bocsátja reájok Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak;*

Ne tévelyegjünk hát tovább. Nem csak a meghalt szenteket nem szabad imádni, de még az angyalokat sem.

Jel. 22;8. *És én János vagyok az, aki ezeket hallottam és láttam: és mikor hallottam és láttam, leborulék az angyal lábai előtt, hogy őt imádjam, aki nekem ezeket megmutatta vala.*

Jel. 22;9. *Az pedig monda nekem: Meglásd, ne tedd; mert szolgatársad vagyok néked, és a te atyádfiainak a prófétáknak, és azoknak, akik megtartják e könyvnek beszédeit. Az Istent imádd.*

Jel. 19;10. *És leborulék annak lábai előtt, hogy imádjam őt, de monda nekem: Meglásd, ne tedd; szolgatársad vagyok néked és a te atyádfiainak, akiknél a Jézus bizonyosságtétele van; Istent imádd, mert a Jézus bizonyosságtétele a prófétaság lelke.*

Mindez pedig vonatkozik **Szűz Máriára** is, hiszen ő is csak ember volt, aki szintén csak Jézus által üdvözülhetett. Isten és Jézus sem adott számunkra olyan utasítást mely szerint Mária közben járhat Isten és ember között, vagy hogy hozzá imádkozzunk. Máriát tisztelhetjük sok emberi tulajdonságaiért, mint pl. erős hite, hűsége, kitartása, hosszú tűrése és anyasága miatt, de Isteni hatalma miatt semmiképpen sem, mert Mária nem Isten és nem is angyal. Úgy látszik a Katolikus vallás ezt aényt, nem akarja tudomásul venni. Mindezek ellenére, Máriát szinte Istenként imádják és ez nem Istentől való gondolkodás. Isten nem véletlenül választotta Máriát arra a megtisztelő feladatra, hogy ő szülje meg és nevelje fel a megváltót. Ennek több oka is volt.

Csak két példát had említsek: 1. Dávid házából származott, (ahogy, a próféta megjövendölte) 2. Istenfélő életet élt és a körülmények is mind úgy alakultak, hogy a prófécia beteljesülhetett.

Ha Mária ilyen fontos szerepet játszana az üdvösségünkben, mint amennyire imádják és hódolnak neki, azt minden bizonnyal tudatta volna velünk Isten. Sajnos már sok ember félre van vezetve, és csak azért fordulnak Máriához, mert a világ legnagyobb keresztény vallása ezt helyesnek ítéli meg. A Katolikus vallás már nagyon rég eltávolodott az élő Jézustól, ezért van szükségük más általuk kreált közbenjárókra. Valószínűleg már nem is fogják megtalálni a visszavezető utat. Ahhoz már egy drasztikus reformra lenne szükség, de azt már nem engedhetik meg maguknak.

Csel. 4;12. És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene néküink megtartatnunk.

Tim. 2;5. Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus,

Ján. 14;6. Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.

Ennél több kommentár talán nem is kellene, hogy rádöbbenjünk az igazságra. Pedig a Szent Írás még számtalan helyen beszámol arról, hogy Jézus az egyetlen és rajta kívül nincsen más szabadító.

A Mária imádatnak több oka is lehet, de talán az egyik meggyőző érv az időnként és helyenként történő „Szűz Mária jelenségek”. A kérdés az, hogy akkor valóban a Szűz Mária jelenik-e meg vagy sem. Ezt ugye nehéz lenne emberileg megállapítani, ám ha olyan jellegű kérdéseket tennénk fel ennek a jelenségnek, melyek a Biblia által nem kérdőjelezhetőek meg, mindjárt kiderülne mi is az igazság, vagy hol bukkannak elő az ellentmondások. Aki hallotta, vagy olvasta már valahol eme megjelenő ”Szűz Mária” beszédeit és kellő Bibliai ismerettel rendelkezik ahhoz, hogy összevesse azokat a Biblia írásaival, az az illető biztos el tudja dönteni, hogy Istentől van-e vagy sem ez a jelenség. A Biblia biztos választ ad erre a kérdésre is, csak vizsgáljunk meg figyelmesen néhány idevonatkozó Igét. Az már az előzőekben kiderült, hogy embereket, angyalokat nem szabad imádnunk. Ha ez a jelenség engedi magát imádni, akkor biztosak lehetünk benne, hogy nem Istentől van. Ha helyesli és biztatja az embereket, hogy hozzá imádkozzanak, akkor szintén sántít az egész. Ha olyanokra tanít, ami nem biblikus, mint pl. betanult imádságok, rózsafüzéres imádkozások, szentekhez való imádkozás, az már régen nem jó. Az sem jó már, ha utasításokat ad bármi nemű dologgal kapcsolatban, vagy ha csak üzeneteket akar közvetíteni. Nem tud annál többet mondani, mint ami már megíratott. Isten nem így munkálkodik. Az utolsó Próféta János volt. Isten üzenetét, a jövővel kapcsolatban a jelenések könyvében írta meg. Ami szükséges számunkra az mind benne van. Nincs értelme, hogy Isten „közvetítővel” üzenjen vagy lépjen velünk kapcsolatba, hiszen ez a „közvetítő” már egyszer elvégezte a munkáját, amikor meghalt értünk a kereszten és harmadnapra feltámadt halottaiból. Majd Pünkösdkor kiöntötte az Ő Szent Szellemét erre a világra, hogy mind az, aki hisz Ő benne és segítségül hívja Őt, abban lakozást vegyen az Igazságnak Lelke a „közvetítő”.

Aki az igazságot keresi, és üdvözülni akar annak az őszinte, tiszta és alázatos szíven kívül szüksége van még a Bibliából megismert Szent Szellemre, aki elvezérel minden igazságra, aki tanít minket és megismerteti velünk Istent és az Ő akaratát. Valamint életben tartja a kapcsolatot Isten és ember között. A Szent Szellem közvetítői munkáját nem helyettesítheti Szűz Mária.

Ján. 14;16. És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon Mindörökké.

Ján. 14;17. *Az Igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt; és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.*

Ján. 15;26. *Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az Igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonytságot.*

Ján. 16;13. *De amikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden Igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjeleníti néktek.*

Ján. 16;14. *Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjeleníti néktek.*

Ján. 16;15. *Mindaz, ami az Atyáé, az enyém: azért mondtam, hogy az enyémből vesz, és megjeleníti néktek.*

I. Ján. 2;27. *És az a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem amint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az és nem hazugság, és amiként megtanított titeket, úgy maradjatok ő benne.*

I. Ján. 2;20. *És néktek kenetek van a Szenttől, és mindent tudtok.*

Ján. 14;26. *Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.*

Láthatjuk hát, hogy ez az egész Mária kultusz, imádat vagy dogma és jelenések, nem az Istentől vannak. Az Igék önmagukért beszélnek. Akikben Krisztus lelke lakik, akik megtalálták Őt, azoknak nincs szükségük külön közvetítőre, prófétára vagy hitelesítő utasításokat osztogató jelenésekre, hiszen személyesen az élő Isten Lelke munkálkodik bennük. Akiknek ezekre van szükségük, azok még nincsenek az Úrban, és ki vannak téve a gonosz minden csalárdságának. Azért mert könnyező vagy vérző szobrokat és képeket látnak egyesek, beleértve a Mária jelenéseket is, nem kell mindjárt tíz körömmel kapni utánuk, mert egyáltalán nem biztos, hogy azok Istentől vannak. Istenen kívül létezik a Sátán is, aki mindenre képes, hogy elérje a célját. Azaz, hogy az ember ne találja meg Jézust, és így ne üdvözülhessen. Higgyen a szemének és ne a szívének. Ezért történnek a különböző látványos jelenségek is melyeket már említettem (vérző festmény, könnyező szobor, falon kiábrázolódó Krisztus arc, vért könnyező asszony, testen megjelenő stigmák stb.). Már az is feltűnő és gyanús, hogy a „Szűz Mária” mindig gyerekeknek vagy fiataloknak jelent meg először. Legyen az Fatima, Lourdes vagy Medjugorje. Isten angyalai mindig teljes tudatú felnőtt embereknek jelent meg, ha közölni akartak valamit. Előfordult már, hogy gyerekeknek is megjelent, de sohasem üzenet közvetítő szerepében, hanem segítségnyújtás miatt. A Sátán gyerekeket használt fel a Mária imádat elterjedéséhez. A gyerekek még naivak, tiszták, tapasztalatlanok, és fogékonyak minden iránt. Nem rendelkeznek még teljes értékű józansággal, ítélő képességgel és felelősség tudattal. A Katolikus vallás szerint Mária korlátlan királynő az Isten országában. A szívek királynője. Ilyen és még sok ehhez hasonló jelzőket találhatunk többek között a „Tökéletes Mária tisztelet” c. könyvben, a 35-44. oldalakon. Ezekre, az állításokra természetesen semmilyen bizonyíték nincs. Krisztus után, a korai keresztény hit kialakulása és megerősödése során sehol nem találkozunk ilyen fajta Mária imádatral. Isten, még ha különbül is viseltetett Mária iránt, az akkor sem ad okot a Mária imádatra. Az hogy Máriának milyen kapcsolata volt Istennel az nem ránk tartozik. Az kettőjük dolga. Ugyanez vonatkozik minden olyan emberre, akik már megtalálták Krisztust. Mindegyikük máshogy került kapcsolatba Istennel és mások a tapasztalataik és mások a

feladataik és mások a Lelki ajándékaik is. Egyedi esetekből nem szabad dogmákat vagy tanítási alapokat alkotni.

Ez veszélyes lehet az Istent keresők részére. Ezt IX. Pius Pápa nem vette figyelembe és 1854. Dec. 18-án az egyetemes zsinatot mellőzve, önkényesen kihirdette a Szűz Mária szeplőtelen fogantatását az Ineffabilis Deus bullájában. Ezek után majdnem 100 évvel később, 1950-ben XII. Pius egy másik dogmát hirdetett ki: Mária mennybemenetelét, majd hozzáfűzte a következő anatómát: „Ha pedig valaki, Isten ments, önhatalmúlag tagadni merészné, vagy kételkedne abban, amit mi kinyilatkoztattunk, tudja meg, hogy teljességgel eltávolodott az Isteni és a Katolikus hittől.” Hát nem érdekes dolgok ezek. Csak ismételni tudom magam az Igék alapján. Istent imádd, az Urat, aki megment téged a haláltól! Csak neki szolgálj! Ne legyen neked más „Istened” (imádottad).

Ha nem ezt teszed, valóban távol vagy Istentől, ám ezzel közelebb kerültél a Katolikus valláshoz. Ugye érted ezt? Isten vagy a Katolikus vallás? Válassz! A Mária imádat felvet egy másik problémát is, ami szerintem nem elhanyagolható. A Katolikus vallás szerint Máriának nem volt több gyermeke Jézuson kívül. Én pedig bátran kijelenthetem az írások alapján, hogy Máriának és Józsefnek igen is több gyermekük volt.

Mát. 1;25. És nem ismeré őt, míg meg nem szülé az ő első szülött fiát; és nevezé annak nevét Jézusnak.

Itt két fontos dolgot tudhatunk meg. Történetesen azt, hogy Mária és József nem szeretkeztek addig, míg Jézus meg nem született.

A másik dolog az „első szülött” szó, ami arra enged következtetni, hogy több fiúgyermek közül Jézus volt az első szülött, azaz a legidősebb. Ugyanezt a szót olvashatjuk Lukácsnál is.

Luk. 2;7. És szülé az ő elsőszülött fiát; és bepolyálá őt, és helyezteté őt a jászolba, mivelhogy nem vala nékik helyök a vendégfogadó háznál.

A Szent írás több helyen említést is tesz Jézus testvéreiről.

Mát. 12;46. Mikor pedig még szóla a sokaságnak imé az ő anyja és az ő testvérei állnak vala odakünn, akarván ő vele szólni.

Mát. 12;47. És monda néki valaki: Imé a te anyád és testvéreid odakünn állnak, és szólni akarnak veled.

Egy alkalommal csodálkoztak is az emberek Jézus bölcs beszédein és hatalmán, hogy honnét vannak neki ezek, hiszen úgy ismerték őt és háznépét, mint a legtöbb átlagos családot. Tehát Jézus családi állapota és háttere nem különbözött az akkori legtöbb család életétől. Jézus köztük nőtt fel és egyszer csak hirtelen beállít a bölcsességével.

Álmukban sem gondolták, hogy a köztük felcseperedett Jézus egyszer csak előrukkol egy hihetetlennek tűnő dologgal.

Mát. 13;55. Nem ez-é amaz ácsmesternek fia? Nem az ő anyját hívják-e Máriának, és az ő testvéreit Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak?

Mát. 13;56. És az ő nő testvérei is nem mind mi nálunk vannak-é? Honnét vannak tehát ennél mindezek?

Természetesen nem csak mások voltak ledöbbenve az ismerősök körében, Jézus kijelentésétől, hanem maga Jézus testvérei is, akikkel együtt élt.

Ján. 7;3. Mondának azért néki az ő atyjafiai: Menj el innen, és térj Júdeába, hogy a te tanítványaid is lássák a te dolgaidat, amelyeket cselekszel.

Ján. 7;4. *Mert senki sem cselekszik titkon semmit, aki maga ismeretessé akar lenni. Ha ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a világnak.*

Ján. 7;5. *Mert az ő atyjafiai sem hívének benne.*

Az írás megemlíti, hogy Jézus keresztre feszítésénél az anyja is ott volt a bűnbánó Magdolnával együtt, mint Jakab és Józse anyja:

Mát. 27;56. *Ezek közt volt Mária Magdaléna, és Mária a Jakab és Józse anyja, és a Zebedeus fiának anyja.*

Jézus halála után az apostoli időkben az Ige terjesztésekor, Jézus testvérei már aktívan részt vettek az Úr munkájában.

Csel. 1;14. *Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglalatosak valának az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak anyjával, és az ő atyjafiaival együtt.*

Pál beszámol arról, hogy miután megtért és újjászületett Szent Szellemről három év múltán találkozott Jeruzsálemben Jakabbal, Jézus testvérével.

Gal. 1;19. *Az apostolok közül pedig mást nem láttam, hanem csak Jakabot, az Úr atyjafiát.*

Ezek után már biztosak lehetünk abban, hogy Jézusnak igenis voltak testvérei. Nem is lehet elképzelni, hogy két egészséges ember miután összeházasodtak, ne éltek volna nemi életet. Nem azért házasodtak össze Jézus szülei, Mária és József, hogy aztán egész házaspár életükben ne is érintsék egymást testileg. Még testi hibás házaspárok is élnek nemi életet, akkor pont két testileg és szellemileg egészséges ember ne élne? Senki sem házasodik úgy, hogy a testi kapcsolat ne fordulna meg a fejében. Isten maga mondja, hogy a paráznaság elkerülése végett legyen mindenkinek házastársa.

I. Kor. 7;2. *De a paráznaság miatt minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje.*

Valójában az a tudat, hogy Jézusnak volt-e testvére vagy sem, az üdvösségünket egyáltalán nem befolyásolja. Az biztos, hogy Mária akkor még szűz volt, amikor Jézust megszülte. Azaz Jézus nem embertől fogant, (Józseftől) hanem a Szent Szellem által. Sajnos Jézus szüleinek az életéről nem maradt fent részletes írás. Józsefről is keveset tudunk. Kettőjük házasságáról pedig még annyit sem. Némelyek úgy magyarázzák ezeket az igéket, hogy akikről szó van azok Jézus rokonai, unoka testvérei, közeli barátai lehettek, de semmiféleképpen sem az Atyja fiai, azaz a testvérei. Szerintem az igék alapján ezeket kizárhatjuk, ha józanésszel újból átolvassuk azokat.

Itt most egy kicsit visszatérnék még a Mária jelenésekre. A Biblia számos helyen tudósít minket arról, hogy a meghalt emberek lelkei nem járogatnak csak úgy vissza ebbe az életbe, hogy valami fajta kapcsolatot létesítsenek a még élő rokonokkal. A halálból ilyen módon nincs vissza út. Csak egy esetben lehetséges, mégpedig ha Isten akarja és engedi azt. Ám abban az esetben valóban a meghalt illető szelleme jelenik meg, nem pedig egy számunkra láthatatlan és azonosíthatatlan valami vagy valaki, ahogy az a halott látóknál és szellemidézőknél szokott előfordulni.

Mrk. 9;4. *És megjelenék nékik Mózes Illéssel együtt, és beszélnek vala Jézussal.*

A Bibliában egy másik esetről is olvashatunk, ahol Isten engedte, hogy egy már meghalt ember valóságában megjelenhessen. Ez a Lélek történetesen Sámuel volt, a jelenség pedig annyira valóságos volt, hogy az Endori halottidéző asszony is megrémült, amikor meglátta,

pedig ő ezt a mesterséget űzte. (I. Sám. 28;7-20.) Ez a különbség a valódi halott megjelenése és a láthatatlan szellem jelenléte között, aki biztos, hogy nem a meghalt ember lelke. Ezek egyedi esetek voltak, de mint azt már mondtam az általunk értelmezett

Szellemidézésekkor sosem a meghalt személy valódi lelke vagy szelleme van jelen. Ezt a tényt már számtalan esetben bebizonyították hozzáértő szakemberek egy-egy ilyen szellemidézés során. Ekkor felmerül a kérdés, ha nem ő akkor kicsoda?

Ha nem az igazi Szűz Mária jelent meg akkoriban, akkor kicsoda? Ha a szellemidézésekkor nem a halott személy valódi lelke van jelen, akkor kicsoda? Ezekre, a kérdésekre próbálunk most válaszokat keresni pár mondatban a Biblia segítségével.

Napjainkban újra nagy érdeklődést mutatnak az emberek az okkultizmus iránt. Divatba jönnek a boszorkányok, halott- és szellemidézők, jósok jövőmondók, álomfejtők stb. Az emberek újra érdeklődnek a megmagyarázhatatlan dolgok iránt, fogékonyak a csodák iránt. Szeretnének valami kézzelfogható, érzékeinkkel megtapasztalható kapcsolatot a túlvilággal. Egyfajta bizonyosságot arra nézve, hogy nem vagyunk a világban egyedül és nem céltalan és értelmetlen az életünk. Azért mondom, hogy újra, mert ez a fajta kíváncsisága az embernek nem új keletű. Már Mózes könyvében is olvashatunk számtalan ilyen esetről. A baj csak az, hogy ezek a számunkra ismeretlen erők valóban léteznek. Ezt általában mára már mindenki elismeri, függetlenül attól, hogy hisz Istenben valaki vagy sem. Eme erők hitünkől függetlenül léteznek, ám valamelyest mégis a hitünk a mozgató rugója ezeknek a hatalmasságoknak, hiszen valamilyen módon kapcsolatban vagyunk velük. Körül vesznek bennünket, mi pedig benne élünk. Valahogy ugyanúgy, mint a gondolataink. Nem látjuk őket, de tudjuk, hogy léteznek. Bennünk vannak, és körül vesznek bennünket, és addig nem is történik semmi, amíg ki nem mondjuk azokat. Így van ez a szellemi hatalmasságokkal is. Addig még nincs nagy baj, még nem foglalkozunk vele, ám ha keressük és felvesszük velük a kapcsolatot, nyilván való, hogy ezzel elindítunk egy folyamatot, csak úgy, mint amikor a gondolatokat szavakba formáljuk és kimondjuk azokat. Szánkat elhagyhatja áldás és átok is.

Akik nem hisznek Istenben, azok biztos, hogy nem is ismerik ezeket, a szellemi hatalmasságokat. Elismerik létezésüket, ám nem fogadják el, amit Isten mond ezekről a dolgokról, ezért saját maguk adnak neveket eme szellemi erőknek. Pedig nem ismerik sem, erejét sem eredetét. Kozmikus energia? A természet ereje? Szellemek? Idegenek UFO-k? Hullámok, rezgések, sugárzások? Valójában teljesen mindegy, hogy milyen nevet adnak nekik az emberek, Isten már tudósított minket arról, hogy rajta kívül létezik egy másik szellemi hatalmasság is, akit Sátánnak hívnak. Istennek vannak szolgáló angyalai és a Sátánnak is, vannak bukott angyalai, (démonok) akik neki szolgálnak. Olyan erő és hatalom van a birtokukban, melyeket el sem tudunk képzelni. Jó néhánynak a megnyilvánulását már sokan megtapasztalhatták. Ilyenek, pl. Szellemi vagy fényjelenségek, látomások, tárgyak lebegése, szellemekkel való kapcsolattartás, jövőbelátás, különböző csodák és megmagyarázhatatlan dolgok. Az ilyesfajta jelenések némely keresztény gyülekezetekbe is beférkőztek, csak azért, mert az ottani embereknek nem volt elég a tiszta hit, szükségük volt egy kis érzéki pluszra. Mózes többször is óva intett mindenkit, hogy ne keressék ezeket az erőket és megnyilvánulásokat, mert azok a Sátántól vannak.

III. Móz. 20;27. *És akár férfi, akár asszony, hogyha igéző vagy jövőmondó lesz közöttök, halállal lakoljanak; kövel kövezzétek azokat agyon; vérök rajtok.*

V. Móz. 13;1. *Mikor te közötted jövőmondó, vagy álomlátó támad és jelt vagy csodát ád Néked;*

V. Móz. 13;2. *Ha bekövetkezik is az a jel vagy a csoda, amelyről szólott vala néked, mondván: Kövessünk idegen Isteneket, akiket te nem ismersz, és tiszteljük azokat:*

V. Móz. 13;3. *Ne hallgass efféle jövendőmondónak beszédeire, vagy az efféle álomlátóra; mert az Úr, a ti Istenetek kísért titeket, hogy megtudja, ha szeretitek-e az Urat, a ti Isteneteket teljes szívetekből, és teljes lelketekből?*

V. Móz. 18;10. *Ne találtsassék te közötted, aki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se Jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló;*

V. Móz. 18;11. *Se bűbájos, se ördögösöktől tudakozó, se titok-fejtő, se halott-idéző;*

V. Móz. 18;12. *Mert mind utálja az Úr, aki ezeket műveli, és az ilyen utálatosságokért űzi ki őket az Úr, a te Istened te előled.*

V. Móz. 18;13. *Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel.*

Ezeknek a csodatevőknek a hatalma és ereje nem Istentől van, hanem a Sátántól. Persze ezt ők maguk nem tudják, és ezért nem is akarják tudomásul venni azt. Az Apostolok cselekedeteiben is olvashatunk egy ilyen emberről, aki csodadolgokat tudott véghezvinni. Őt Simonnak hívták. Egész Samáriában ismeretes volt. Már jó ideje ámította az ott élő népet, és mindenki úgy vélte, hogy ez a tudomány Isten ereje. Ő maga sem volt tisztában azzal, hogy az ő tehetsége, képessége valójában a Sátántól volt (Csel. 8;9-11. 18-24.). Igaz, nem sokat árul el nekünk a Biblia e Simon mágus tetteiről, de aki kíváncsi természetű az megtudhatja a Mika Waltari: Az emberiség ellenségei c. könyvből, mely egy Róma szenátor emlékirataiból áll. Az akkori keresztényekről is sok mindent megtudhatunk. A Bibliának nem az a célja, hogy a Sátán munkáját reklámozza, hanem hogy világosságra hozza és lerontsa azt. Ahogy János is mondta, Jézus nagyon sok csodadolgot tett, ami nem mind íródott le.

A Bibliában annyi van megírva számunkra, amennyi szükséges és fontos az üdvösséghez. A Szent Írás nem cáfolja szellemek létezését, de nem is reklámozza. Éppen csak tudósít a létezéséről. Az akkori emberek is tudták vagy sejtették a létezésüket, valószínűleg szemtanuk beszámolója alapján. Egy alkalommal Jézus tanítványai is megrémültek a vízen járó Jézustól, mert azt hitték, hogy kísértetet látnak.

Mát. 14;26. *És amikor látták a tanítványok, hogy Ő a tengeren jár, megrémülének, mondván: Ez kísértet; és a félelem miatt kiáltozának.*

Egy másik alkalommal, mikor a már meghalt Jézus megjelent a tanítványi között, azok szintén nagyon megrémültek, mert azt hitték, hogy valami kísértetet látnak. Akkor a következőket mondta nekik

Luk. 24;39. *Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és lássátok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, amint lájtátok, hogy, nékem van! (Luk. 24;36-39.)*

Jézus nem tagadta a szellemek ill. Lelkek létezését, sőt mondhatni alátámasztotta szavaival azok valóságát. A Szellem és halott idézőskor is jelen van valaki vagy valami. Ezt már megtapasztalhatták azok, akik már átéltek ilyesmit. Ám azt nem tudják valójában, hogy kik ők és honnan jönnek. Egyesek úgy vélik, hogy ezek valóban meghalt emberek lelkei, akik nem találtak megnyugvást, nem ismerték fel és nem akarták elfogadni, hogy ők már halottak, ill. félbehagyott dolgokat hagytak maguk után. Itt bolyonganak közöttünk megrekedve, nem találva a kiutat. Mások szerint démonok, bukott angyalok játszadozva űzik gonosz tréfájukat azokkal, akik hozzájuk fordulnak. A tény az, hogy vannak ilyen jelenségek és tény az is, hogy Isten megtiltotta, a velük való kapcsolatot és foglalatosságot. Nagyon veszélyes játékot űz az az illető, aki nem fogad szót Isten eme parancsának, mert nincs tisztában azzal, hogy milyen erőket szabadít fel, átkot és megkötözöttséget vonva maga után. Az emberek mivel nem ismerik a másvilágot, de hisznek a létezésében, ezért bármit képesek elhinni ezeknek, a jelenségeknek, csak mert odaátról való és valamelyest megtapasztalható, érzékelhető. Isten

nem véletlenül adta nekünk a Bibliát, azért adta, hogy ne tévelyegjünk, hanem hogy eljussunk az igazságra. A Sátán, e világ fejedelme, hatalmas dolgokra képes. Olyanokra is amit mi emberek el sem tudunk képzelni. Itt csatáznak körülöttünk egymással a „boltozaton” a Sátán és az Isten angyalai. Mi pedig a szemünkkel, nem látunk ebből semmit. A keresztény hívő ember tudja, hogy nem hús és vér ellen van neki tusakodása, hanem szellemi erők hatalmasságok ellen, akik befolyásolják az embert tetteiben és gondolataiban. Ám, ha szükséges, megjelenik akárki képében. Legyen az egy szeretett elhunyt rokon vagy maga Mária. A Sátán képes a világosság angyalaként is megmutatkozni, sőt az ő szolgálói is. Ezt olvashatjuk Pál (II. Kor. 11;14-15.) levelében. Az evangéliumokban és a jelenések könyvében azt olvashatjuk, hogy az Anti Krisztus, akiben a Sátán lelke lakik, olyan csodákat fog művelni, hogy sok keresztényt is meg fog tévesztetni. (Mát. 24;24, Mrk. 13;22.) Ez egy hatalmas kettészakadást fog okozni a keresztények körében, amiről Pál írt (II. Tes. 2;3.).

Aki nem ismeri a Bibliát és nincs közvetlen élő kapcsolata az Istennel az könnyen eltéved a legkisebb csoda, látomás vagy jelenés hatására. Pál óva int minket, hogy ne tántoríttassunk el Isten értelmétől, még Lélek által se (II. Tes. 2;2.). Most idézek néhány részletet **Harmat Károly: Mi történt Medjugorjében** c. Könyvéből, annak bizonyítására, hogy a Mária jelenések üzenetei több esetben ellentmondásba kerülnek a Biblia kijelentéseivel.

Azaz több mint valószínű, hogy nem Isten üzenetét hordozzák magukban. Még ha hasonlóság is fedezhető fel közöttük, az csak is a tökéletes megtévesztés miatt van. Azért, hogy a fontos és lényeges dolgokat ne vehessük észre.

11. o. *Egy nap, kérdésére, hogy Jézushoz vagy Máriához kell-e imádkozni, a Szűzanya így válaszolt: Jézushoz imádkozzatok! Én az Ő anyja vagyok, és közben járok értetek. Minden ima Jézust illet. ... Ami pedig a kéréseiteket illeti, gyertek hozzám, én jobban ismerem Isten akaratát, mint ti.*

Nagyon rafinált, hiszen mint azt már tudjuk, csak egy közbenjáró van, Jézus. Ha minden ima Jézust illet, akkor miért kellene Máriától kérni, hiszen a kérés is ima. Továbbá Jézus maga mondta, ha kérni akarunk valamit, azt kérjük az Atyától az ő nevében, Ő általa.

Isten akaratát pedig, Mária nem ismerheti jobban Jézusnál, hiszen Jézus az Isten Fia. Ők egyek. Jézusban lakott az Istennek teljessége testileg. Viszont Jézus kinyilatkoztatja Isten akaratát az Ő Lelke által (Szent Szellem) mindazoknak, akik befogadták őt, és ez a Lélek megtanít mindenre. Nincs szükség, hogy valaki tanítson, mert ez a Lélek elvezérel minden igazságra (I. Tim. 2;5. – Ján. 14;6. 13-14. 16;24. – Mát. 11;28. Ján. 6;39-40. 10;30. I. Ján. 2;20. 27.). Ez csak egy részlet a könyvből, és már mennyi meg hasonlást találtunk benne.

48. o. 85. Nov. 14. ... *A szívem ugyan fáj minden eltévelyedettért, mégis könnyen megbocsátok, és örülök minden megtérő gyermekemnek.*

Ez is nagyon érdekes és furcsa kijelentés, ugyanis a bűnöket csak Jézus tudja megbocsátani. Az Ő hatalmában áll ezt megcselekedni. A valóban megtért hívő keresztények nem Mária gyermekei, hanem Isten gyermekei. Akik pedig e Mária jelenéshez térnek meg azok lehet, hogy „Mária gyermekei”, de semmiféleképpen sem Isten gyermekei. Világosan kitűnik, hogy ez a jelenés, Jézus elé tola kodva, finoman eltereli az embereket Jézustól önmagához. A későbbiekben ezt az akaratát már erőszakosabban fejti ki, hibáztatva az embereket, hogy azok még mindig nem adták át a szívüket teljesen neki, azaz a Mária jelenésnek.

55. o. 86. Máj. 15. *Ma arra kérlek titeket: adjátok át szíveteket nekem, hogy saját szívem szerint tudjam alakítani őket. Ti azt kérdezitek; miért nem tudtok megfelelni követelményeimnek. Azért nem, mert nem adtátok át szíveteket nekem, hogy én alakítsam őket.*

55. o. Máj. 22. ... *Gyermekeim fogadjatok be engem életetekbe, és akkor majd el tudtok fogadni mindent, amit mondok és amire kérlek titeket.*

Szerintem ezt nem is kell tovább ragozni. Aki józanul átgondolja az olvasottakat, az meglátja az igazságot. Aki nem fogadja el a Mária jelenést, és nem akar behódolni neki, annak nem kell hogy büntudata legyen. Ám ha valaki hinni akar Istenben, az válassza a megfelelő utat, amit maga Isten készített erre a célra. Ez az út pedig maga Jézus Krisztus. Isten nem akar erőszakkal uralkodni rajtunk és a szívünkön. Ezzel szemben ez a Mária jelenés igen. Isten mindig hív, kér, sugall, int és figyelmeztet. Ezzel szemben a sátán utasít, követel, rágalmaz, parancsol, hibáztat, vádol, és türelmetlenül siettet, sürget. Isten egyik erénye a türelmesség, hosszútűrés. Nem így a Sátán, aki erőszakos.

Ebben a „Mi történt Medjugorjében” c. könyvben még számtalan helyen olvashatjuk, amint ez a Mária jelenés nagy előszeretettel hangsúlyozza azt, hogy ő közbenjár Istennél miértünk, de mint azt már az előzőekben megtudhattuk, ezt a szerepet csak Jézus töltheti be. Nem lehet Istennél két közbenjáró. Nem lehet két urat sem szolgálni egyszerre, sem két lovat megülni egyszerre. Végezetül egy nagyon fontos tény lehet kiszűrni a jelenések üzeneteinek sorai közül. Mégpedig azt, hogy ezt a Máriaszerű jelenéseket az emberek imádságai, és hite tartja életben. Több ízben közli ugyanis, hogy szüksége van az emberek imáira, szívbeli közelségükre. Csak így tudja megvalósítani terveit. Nem Istenét, hanem a saját terveit. Ezzel is bizonyítva azt, hogy ő nem Istentől van, és nem az Isten üzeneteit közvetíti nekünk, embereknek. Az Isten sohasem közvetített egy meghalt ember lelke által. Minden esetben angyalokkal üzent és azok az Úr nevében jöttek Isten akaratából. Imádságra pedig magának az embernek van szüksége nem Istennek. Istennek élete van önmagában, mi pedig az Ő teremtményei vagyunk elszakadva tőle, az életadótól. Amennyiben ezt a Mária jelenséget, – aki nem Isten nevében jött, hanem hogy saját akaratát megvalósítsa – az emberek imádsága tartja életben, úgy nyugodtan kijelenthetjük, hogy nem Istentől van. Néhány rész még: (**31. o.** '84. Ápr. 19. – **33. o.** '84. Jún. 24. – **34. o.** '84. Aug. 2. 23. 30. – **35. o.** '84. Szept. 13. 27. Okt. 4. **60. o.** '86. Okt. 23. stb.) Még megemlítek ebből a könyvből olyan üzeneteket, melyek a **Rózsafüzéres** (Szent olvasó, Imalánc) imádkozásra vonatkoznak, aztán megvizsgáljuk azokat is.

34. o. '84. Aug. 14. ... *Imádkozzák el minden nap legalább a Rózsafüzért; az örömdetes, a fájdalmas és a dicsőséges titkokkal.*

35. o. '84. Szept. 27. ... *kérem a plébánia családjait, hogy imádkozzák a családban a Rózsafüzért.*

44. o. '85. Jún. 25. *Arra kérlek titeket, buzdítsatok mindenkit a Rózsafüzér imádkozására! A Rózsafüzér által legyőztök minden bajt, amelyet a Sátán akar okozni a Katolikus Egyháznak. Minden nap imádkozza a Rózsafüzért szenteljetek időt a Rózsafüzérnek.*

Mind ettől eltekintve számtalan helyen találkozhattunk már Rózsafüzér ígérekkel, mint pl.:

- *Aki a rózsafüzér imádkozásával hűségesen szolgál, jelentős kegyelmekben fog részesülni.*
- *Különleges védelmem és legnagyobb kegyelmeket ígérem azoknak, akik a rózsafüzért imádkozzák.*
- *A rózsafüzér erőteljes védelem lesz a pokollal szemben. Felőrli az erkölcstelenséget, csökkenti a bűnt, és legyőzi az eretnekséget.*
- *Az a lélek, amelyik a rózsafüzér imádkozásával rám bízta magát, nem fog elveszni.*

- *A tisztítótűztől megszabadítom azokat, akik hűek voltak a rózsafüzérhez.*
- *A rózsafüzér hűséges gyermekei nagy dicsőségben fognak részesülni a mennyben.*
- *Mindent meg fogsz kapni, amit a rózsafüzér imádkozásakor kérsz tőlem.*
- *Akik terjesztik a szent rózsafüzért, azokat szükségükben segíteni fogom.* Stb.

Ezeket nem akarom külön-külön kivesézni, de aki ismeri a Bibliát, leginkább az Evangéliumokat, az mindjárt észreveszi, hogy ezek az ígéretek, Jézus szavainak a leutánczása. Jézus munkáját és szerepét teljesen félretelva, a Rózsafüzértől teszi függővé az emberek üdvösségét. A Bibliában sehol sem találkozunk Rózsafüzéres imádkozással. Ez korunk egyik hitbetegsége. Elterjedésében és kialakulásában nagy szerepet játszott XIII. Leó Pápa.

„XIII. Leó, aki 1883. szeptember 1-én tette közzé *Supremi apostolatus officio* kezdetű enciklikáját. E fontos dokumentum kezdete volt számos egyéb, a rózsafüzérre vonatkozó megnyilatkozásnak, és úgy mutatta be, mint hatékony spirituális segítséget a társadalom bajaira. A legutóbbi pápák közül, akikre mind jellemző volt a rózsafüzér szorgalmazása, szeretném megemlíteni a zsinati időszakból Boldog XXIII. Jánost, s főként VI. Pált, aki a *Marialis cultus* kezdetű apostoli buzdításában – a II. Vatikáni Egyetemes Zsinat indításaival összhangban – hangsúlyozta a rózsafüzér evangéliumi jellegét és krisztológiai irányultságát.”

A **Rózsafüzérnek** semmilyen evangéliumi jellege nincsen, de még Krisztusi irányultsága sem. Jézus semmi ilyesmire nem tanított bennünket. Isten a szíveket vizsgálja. Mindenkit ismer személyesen, még a legbensőbb gondolatainkat és szívünk legrejtettebb titkait is.

Isten a tiszta, őszinte szívből jövő imádságainkra kíváncsi, nem pedig, egy betanult versszerű mormolásra, melynek minden egyes verssora, egy-egy „szentolvasó” imaláncszemhez fűződik. A rózsafüzér eredetét teljességgel nem ismerjük, csak sejteni lehet, hogy a kialakulásának kezdete kb. a XIII. századra vezethető vissza. Többen úgy vélik, hogy e tan meggyökeresedése és elterjedése a Domonkos rendnek köszönhető, miután Szent domonkos valamiféle látomást vagy jelenést élt át. Ezt a XV. században említi először egy Alanus de Rupe nevű Domonkos. A későbbiekben még nagyon sokszor változtattak a Rózsafüzéres imádkozáson. Alanus de Rupe, domonkos szerzetes Douaiban 1468–70 körül megalapította a Rózsafüzér Társaságot, amely nagyban hozzájárult ennek az ájtatosságnak az elterjedéséhez. V. Szt. Piusz pápa, aki maga is domonkos volt, hivatalosan jóváhagyta a rózsafüzért (1568), és terjesztette annak imádkozását. Ő vezette be az ünnepet „Győzedelmes Nagyasszonyunk” tiszteletére 1572. október 7-én, mivel 1571-ben ezen a napon szenvedett vereséget a török hajóhad Lepantónál a rózsafüzér-imahadjárat eredményeként. Az ünnep nevét XIII. Gergely pápa 1573-ban megváltoztatta a „Rózsafüzér Királynője” címére.

Tovább nem szaporítom a szót, és nem is történelmi könyvet szeretnék írni, csak arra akartam rávilágítani, hogy a Rózsafüzéres imádkozás nem Istentől van. Emberek találták ki és alkották meg. Több száz év alatt rengeteget változtattak rajta. Hozzá tettek, majd elvettek belőle. Végül is megalkották a mai formában ismeretes Rózsafüzéres imádkozást, mely nem más, mint leírt, versként betanult imák sűrű ismétlése, 50-szer, 150-szer. Az ilyen ima erőtlen. Százszorta erősebb egy hitből fakadó igaz, őszinte imádság, mely saját egyéni gondolatokat fejez ki és érvényesít, imalánc nélkül, még ha az csak pár rövid mondatból is áll. Nagyon érdekes és gyanús, hogy más keleti vallásokban szintén fellelhető és megtalálható az ilyen imádkozó segédeszköz mely kísértetiesen hasonlít a rózsafüzérhez, imalánchoz. Egyesek szerint innen származik az eredete. A keleti valláskultúrából valahogy beszivárgott a keresztény katolikus vallásba. Gondoljunk csak bele, ha a Rózsafüzéres imádkozás óv meg minket minden bajtól és gonoszságtól, és az segít minket az üdvösségre jutáshoz, akkor mi van azokkal a keresztény hívőkkel, akik a XIII. sz. előtt éltek Krisztustól kezdve. Azok

elkárhoznak? Nyilvánvaló, hogy nem. Vagy ennyire lekicsinyítenénk Isten hatalmát, hogy egy a XV. században emberek által kitalált imaláncból függne az üdvösségünk. Űgye ezt nem gondoljuk komolyan? A tárgyak némák és tehetetlenek. Élettelen emberi faragványok, melyeket ma már sorozatban, futószalagon gyártanak kisiparosok. Valóban egy ilyen tárgytól függene az üdvösségünk? Ha ez valóban így van, akkor nekünk már régen befellegzett. Hogyan is gondolhatnánk komolyan, hogy egy ilyen kegytárgy, vagy amulett, vagy bármilyen szobrocska megmenthet minket a haláltól vagy a kárhozattól? Egy idő után függővé válnánk tőle, oly annyira, hogy ha valami történne ezzel a tárgyal, komolyan megviselne lelkileg. Ám ha a tárgy nem tudja megvédeni önmagát a különböző károsodásoktól, (tűz, törés, lopás, kopás, stb.) miért gondolnánk azt, hogy minket meg tud védeni. Az amulettek, szent tárgyak, kegytárgyak, ima segédeszközök vagy más szerencsét hozó, ill. rossz szellemeket távol tartó tárgyak használata, mind az ősi hitetlen kultúrából származnak. Ilyen hiedelmekre épül a szerencsét hozó, gyógyító szűz anya szobrocska is. Ez nem más, mint egy jó kis üzlet. Jó pénzért el lehet adni ezeket a tárgyakat. Ezeket a „Tévedhetetlen” Pápa azzal tetézte, hogy jóváhagyta a Mária szobrocskák, szerencsét hozó, mivoltát, ahogy azt olvashatjuk az 1992. XI: 25-ös MAI NAP napilap kiadványában. Majd folytatta azzal, hogy a 2003-as évet a Rózsafüzér Évének nyilvánította.

Ha már így szóba jött a Rozsfüzéres imádkozás, kitérnék itt néhány gondolat erejéig az **Imádkozás** fogalmára. Mi is valójában az imádkozás? Sokak szerint az imádkozás nem más, mint egy előre megírt imavers többszöri, egymás utáni elhadarása, folytonos ismétlése.

A keleti vallásoknál ez gyakori jelenség. Ám ugyanez figyelhető meg a Katolikus vallásban is, amikor a „Hiszek egy...” „Mi Atyánk...” vagy az „Üdvözlégy...” imádságokat mormolják. Ezek az „imádkozások” erőtlenekek és értelmetlenekek. Az imádság nem szertartás, és nem valami vallásos ceremónia vagy rituálé. Az igazi imádság valójában beszéd vagy beszélgetés Istennel. Amikor is az ember kitérja szívének gondolatait Isten felé.

Megosztja vele legmélyebb titkait. Ezeket pedig nem lehet őszintébben kifejezni, csak a saját szavainkkal. Az imádság, levegő vétel az ember számára. Legalább annyira szükségünk van rá, mint a vízre. Az egyik a testet élteti, a másik a lelket. Isten a te szívedre kíváncsi, nem pedig arra, hogy hányszor tudod elmondani egymás után más imádságát. Amikor te beszédbe elegyedsz valakivel, és meg akarod értetni magad vele, biztos vagyok benne, hogy nem egy Ady, egy József Atilla vagy egy Petőfi verset fogsz neki elszavalni. Amikor a gyereked inni vagy enni kér tőled, vagy más miatt van rád szüksége, biztos hogy nem azt fogja ismételtetni: Apa, te vagy a legjobb apa a világon, Apa, te vagy a legjobb apa a világon, ... Ebből ugyanis te nem fogod megtudni, hogy mit is akar valójában a te fiad vagy lányod. Ugyanez vonatkozik azokra az imádságokra is, melyeket nem felolvasunk, hanem szóban elismételjük valaki más után. Azzal a felszólítással, mint pl.: – Ismételd el utánam, – vagy: – Mond utánam. – vagy ismételd el közösen. – Ez nem imádkozás! Nem belőled jön, nem a tied, nem a sajátod nem a te akaratod szülte őszintén a te szívedből. Ez csak egy vallásos forma, nem más. Így neked soha nem lesz kapcsolatod Istennel. Ő nem ezt várja tőled. Arra vár, hogy öntsd ki neki a szívedet őszintén. Szólj hozzá, beszélj vele. Mond el az örömed a bánatod, kérésed, háládat és a bűnödöt. Közeledj Isten (Jézus) felé hittel és beszéddel, mint a legjobb barátod felé. Lépj vele kapcsolatba, mert Ő ezt várja. Neki áll hatalmában megbocsátani a bűneidet és megbékíteni téged az Atyával az egy igaz élő Istennel. Nem a meghalt szentek, nem szűz Mária, nem a meghaltak lelkei (szellemek) és nem is az angyalok. Egyedül csak Jézus, senki más. Ő nem csak egy ember volt, hanem Isten Fia. Ő benne lakozott az Istennek teljessége testileg. Tisztán és büntetlenül hamis vádak által, bűnösök közt bűnösöként feszítették keresztre. Csak így tudta magára venni a te bűneidet is, hogy örök életed legyen Ő vele, amennyiben elfogadod Őt. Elfogadod őt megváltódnak, Uradnak, Istenednek, aki képes megbocsátani a bűneidet, ha őszintén megvallod azokat neki. Behívod Őt a szívedbe,

beengeded az életedbe, és alázatosan beismered neki, hogy szükséged van rá. Szükséged van a kegyelmére, a szeretetére, a tudására, ismeretére és a bölcsességére. Amennyiben őszintén szólsz hozzá és kitéröd szívedet, Ő mindezt megcselekszi veled. Ám ha nem így érzel és nem így vágyódsz iránta, akkor úgy sem fogod megtenni ezt a lépést, csak különböző magyarázkodásokba bonyolódsz. De ha az igazság lelke vezérel, és végre békességet akarsz a szívedbe, és megtudni mi az önzetlen szeretet. Vagy, ha valós kielégítő válaszokat akarsz az igazság után sóvárgón kutató lelked örök kérdéseire, akkor előbb vagy utóbb megteszed az első lépést felé és hittel, hit által szólni fogsz majd hozzá! Akkor már nem fog számítani szemeid előtt a hitetlenséged, az egoizmusod, a büszkeséged a nevetségessé válástól való félelem, mert Istentől egy olyan hatalmat és erőt, bátorságot kapsz cserébe, mely felülmúlja a már jól ismert hit nélküli emberi gondolkodást! Újjá szüli a szívedet!

Ján. 14;13. *És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.*

Ján. 14;14. *Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.*

Ján. 16;23. *És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek.*

Ján. 16;24. *Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömeitek teljes legyen.*

Most pedig nézzünk egy másik vallásos ceremóniát a Katolicizmuson belül, melynek valójában semmi köze az Isteni kapcsolathoz, így az valójában teljesen felesleges és értelmetlen. Ez a szertartás pedig a **Keresztelés**. E keresztelés tanítása szerint, amikor a kisgyermeket vízzel megkeresztelik az Atya, a Fiú és a Szent Lélek nevében, akkor az illető egyből, alanyi jogon Isten gyermeke lesz és így mentesül az eredendő bűntől. Viszont, ha nem keresztelik meg, akkor hitetlen pogány marad, és nem üdvözülni. Az általuk meghatározott magyarázat a gyermekkeresztelésre a következő: Isten kegyelme megelőzi hitünket, azaz nem a hitünk, hanem Krisztus parancsa és kegyelme a keresztség alapja. A keresztelésben újjászületik a gyermek az örök életre.

A gyermek keresztség sürgeti a gyermeket, hogy az mielőbb eljusson a Krisztusi hitre, és abban meg is maradjon. A következőkben ezeknek a magyarázatoknak a hitelességét és valóság alapját foglyuk megvizsgálni. (Egyébként a gyermekkeresztelés más keresztény egyházaknál is megtalálható.)

A változatosság kedvéért azzal kezdeném, hogy az Újszövetségben sehol nem olvashatunk olyan esetről, ahol kisgyermeket kereszteltek volna vízzel. Valójában ez mindent meg kellene, hogy magyarázzon mindenkinek, de folytassuk azzal, hogy "Isten kegyelme megelőzi a hitünket". Na most ez azért nem lehetséges, mert a történéseknek oka és következménye van, ami úgy tűnik, hogy ebben az esetben teljesen felcserélődött. Logikusan levezetve Isten kegyelme akkor tud kiáradni és kihatni ránk, miután hittünk és hiszünk. Ugyanis a hitünk következménye a kegyelembe esés. Erről szól az Isten Evangéliuma „Higgyetek és...”. Tehát a fent említett Katolikus magyarázat nem állja meg a helyét, miszerint Isten meg előlegezi a kegyelmet, hinni pedig ráérünk később is, de ha valamilyen oknál fogva nem jön össze a hit az se baj, az a lényeg, hogy megkereszteltek már kiskorunkban.

Nézzük meg Krisztus parancsát, amelyre hivatkoznak.

Mat. 28;19. *Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében,*

Mrk. 16;16. *Aki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; aki pedig nem hiszen, elkárhozik.*

Az első egy globális parancs a keresztényeknek egészen számtalan generáción keresztül a Krisztus eljöveteléig, ami felelősség teljes, felnőtt öntudatú embereknek szól. Akik tudják és képesek az Isten Igéjét terjeszteni. Ugyanis Isten akarata, hogy az üdvösség, a jó hír Evangéliuma eljusson mindenhova. Nyilvánvaló, hogy ez nem a gyermek feladata. Jézus, amikor kiküldte tanítványait, azok nem a csecsemő vízkeresztséggel kezdték a munkájukat.

A másik versben pedig nyíltan olvashatjuk azt a szót, hogy „aki hisz és...”. Ebből adódóan az derül ki, hogy az az ember keresztkedik meg víz által, aki hisz. Egy csecsemőnek ügye még nem lehet semmilyen hite. Így el sem tudja dönteni, hogy ő maga meg akar-e keresztkedni vagy sem. Keresztelő János és később Jézus tanítványai sem keresztkeltek gyerekeket, csak is kizárólag olyan felnőtt embereket, akik teljes felelősségük tudatában vállalták és megvallották a hitüket, és szívből őszintén megbánták bűneiket. Egy kisgyermek még nincs olyan tudatállapotban, hogy mindezt meg tudja tenni. Azt pedig, hogy a gyermek pogány lesz-e vagy sem, ill. üdvözl-e vagy sem, azt nem ember dönti el egy keresztkelés alkalmával.

A vízkeresztség által nem születik újjá szellemben a csecsemő az örök életre, ahogy ezt tanítják. A víznek nincs szellemi közvetítő ereje. A vízkeresztség egy jelkép, melyben nyilvánosan kifejezzük az Isten és emberek előtt, hogy az Úr megbocsátotta bűneinket, mert megvallottuk azokat, és készek vagyunk megtisztulva új életet élni Krisztussal. Isten nem tesz különbséget a gyerekek között. Ő előtte, minden gyermek egyforma, akár megkeresztkelték e vallásban akár nem. Nincs köztük külön kegyelt, és nincs, aki a pokolra jut, ugyanis Isten a tudatlanság idejét elnézi (Csel. 17;30.). Egy gyermek pedig tudatlan a világ dolgaiban, ezért alkalmatlan a jó és rossz közötti különbség tételre is. Így van ez a szellemi fogyatékos gyerekeknél is, akiknek a tudatuk korlátozva van, és nem tudnak teljes mértékben gondolkodni. Ezt a tényt igazolja az az eset is az újszövetségből, amikor Jézus először nem meggyógyított egy gutaütött embert, hanem megbocsátotta a bűneit (Luk. 5;17-20.). A meghalt gyermekek közül egy sincs a pokolban. Olyanok sem, akiket nem keresztkeltek meg kiskorukban. A pogányság ugyanis nem itt kezdődik, hanem, hogy a későbbiekben Istent kizárva éli valaki az életét. Már pedig nem kell messzire menni, hiszen mindenki ismertségi körében vannak olyan emberek tucatjával, akiket kiskorukban megkeresztkeltek, felnőtt korukra, mégsem váltak hívökké és nincs élő kapcsolatuk Istennel. A kiskorban történő vízkeresztség semmi másra nem jó, csak hogy az embert elkötelezzék e hatalmas vallásnak, valamint, hogy megnyugtassa az illető lelkiismeretét, ha az valamilyen rosszat vagy Istennek nem tetsző dolgokat művel. Az a tudat, hogy valakit megkeresztkeltek kiskorában, egyáltalán nem fogja sürgetni őt abban, hogy minél előbb eljusson a Krisztusi hitre. Pont az ellenkezője figyelhető meg az életben. Felnőve megnyugodnak abban, hogy őket már megkeresztkelték kiskorukban és ennyi elég is. Röviden lezárva a csecsemőkori vízkeresztség egyáltalán nem biblikus, üdvösség szempontjából pedig teljesen fölösleges és értelmetlen.

Most itt kitérek egy másik „apró” helytelen dologra, mely üdvösség szempontjából ugyan nem fontos, de lényeges. Ez a dolog pedig a papok megszólítása, azaz „**Atyám**”. Az emberek számára már teljesen elfogadott, hogy a katolikus papokat atyámnak szólítják. Ez a tény már annyira természetes, hogy fel sem merül az a kérdés, hogy miért is atyák a papok, mikor valójában nem azok. Sokan azt hiszik, hogy a pap szó atyát jelent pedig ez nem igaz. A pap Isten munkájában vesz részt. Isten akarátát közvetíti az emberek felé. Az atya, azaz apa, a család igazgatására felügyel. A két szó jelentése, nem ugyanaz. Nekem nem atyám és nem apám egyik pap sem, ugyanígy egyikünknek sem azok. Az atya szó egyáltalán nem illeti meg őket, ahogy ezt a Bibliában olvashatjuk. (Mát. 23;8-10.)

Mát. 23;9. *Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.*

Ahogy az előzőekben az „Úr parancsára” keresztelik a csecsemőket, ugyanazon oknál fogva ezt a parancsolatot miért nem tartják be?

Most egy pár szót a **Templomról** és annak értelméről, jelentéséről. A templomnak valójában sokkal mélyebb értelme és mondanivalója van, mint ahogy azt sokan gondolnák. A templomot egyszerűen Isten házának nevezik, ahol Isten lakik, és ahol Istent elérhetőnek vélik. Az ószövetségből megismert Jeruzsálemi templom valójában Jézus előképe volt, csak úgy, mint sok más egyéb is az ószövetségből. Ez a templom „jelképezte”, jelentette Isten közelségét, jelenlétét. Ezen belül helyezkedett el a Szentek Szentje, ahova csak a főpap léphetett be és ő is csak egyszer egy évben, amikor Isten elé járult. Itt és akkor jött létre egy bizonyos kapcsolat Istennel. Ám Jézus, halálával és feltámadásával ezt a tényt örökre megváltoztatta, mégpedig azzal, hogy mindeneket betöltött. Betöltötte a templom szerepét, amelyet előre meg is mondott.

Mrk. 14;58. Mi hallottuk, mikor ezt mondá: Én lerontom ezt a kézzel csinált templomot, és három nap alatt mást építek, amely nem kézzel csináltatott.

Ján. 2;19. Felele Jézus és monda nékik: Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.

Ján. 2;21. Ő pedig az ő testének templomáról szól vala.

A Farizeusok le is rontották ezt a templomot azzal, hogy Jézust keresztre feszítették. Ám Jézus felépítette azt harmad napra azzal, hogy feltámadt a halálból a harmadik napon. Ezzel Jézus elérhetővé tette számunkra Istent, az Atyát, akit immár nem csak a Szentek Szentjében lehet megtalálni. Ezt a tényt bizonyítja az is, hogy a templom kárpítja, mely a Szentek Szentjét hivatott elválasztani ill. elkülöníteni, hosszában a tetejétől az aljáig kettéhasadt.

Luk. 23;45. És meghomályosodék a nap, és a templom kárpitja közepén ketté hasada.

Mát. 27;51. És ímé a templom kárpitja fölétől aljáig ketté hasada; és a föld megindula, és a kősziklák megrepedezének;

(Jézus feltámadt és ma is él. Őt bárhol és bármikor meg lehet találni. Akik hit által behívják és befogadják Őt a szívükbe, azok kapcsolatba lépnek Ő általa és a Szent Szellem által az Atyával, a mindenható Istennel.) Láthatjuk tehát, hogy Isten nem a templomban lakik és Jézus sem a katolikus templomok oltári „örök mécsesénél” ahogy azt ebben a vallásban tanítják. Később Kr. u. 70-ben a római hadsereg Titus vezetésével, lerombolta a Jeruzsálemi templomot. Úgy tűnik a kialakulóban lévő korai katolikus vallásban vagy egyházban már rég nem volt jelen sem Jézus, sem az Isten, talán ezért is kezdtek templomokat építeni, mint akik újból meg akarják Őt találni. Vagy csak a kialakult hatalmuknak akartak így érvényt, tekintélyt, tiszteletet szerezni. Persze az is lehetséges, hogy egyfajta rajongás készítette őket a templomépítésre. Bizonyára ezt egy vallás történész meg tudja mondani, én nem vagyok az. Egy biztos: Isten nem a templomban lakik, nem a képekben és nem is a szobrokban. Isten a te szívedben akar lakni az Ő Szent Szelleme által, hogy így mindenkor veled lehessen.

Csel. 7;48. De ama Magasságos nem kézzel csinált templomokban lakik, mint a próféta mondja:

Csel. 7;49. A menny nékem ülőszékem, a föld pedig az én lábaimnak zsámolya; micsoda házat építhettek nékem? Azt mondja az Úr, vagy melyik az én nyugodalmamnak helye?

Csel. 7;50. Nem az én kezem csinálta-e mindezeket?

Csel. 7;51. Kemény nyakú és körülmételetlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor a Szent Léleknek ellene igyekeztetek, mint atyáitok, ti azonképen.

Csel. 17;24. *Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy Ő mennynek és földnek Ura, kézzel csinált templomokban nem lakik.*

Csel. 17;25. *Sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szűkölködnék, Holott Ő ad mindenneknek életet, lehetetet és mindent;*

Nem templomban, hanem a szívedben !!!

Ján. 6;56. *Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban.*

Ján. 14;20. *Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek.*

I. Kor. 3;16. *Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?*

I. Kor. 6;19. *Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Szellemnek Temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?*

A korai keresztények, Krisztus követői nem építettek templomokat, mert mindezekkel tisztában voltak. Jézus ott élt a szívében a Szent Szellem által. Gyülekezeteket alakítottak, házanként összegyűltek és akadtak olyanok is, akik kommunákban éltek, ahol mindenük közös volt. Persze a templomépítés nem csak ebben a vallásban van jelen. Természetesen jó, ha van egy olyan helység, ahol összejöhetnek a hívő testvérek és megbeszélhetik az Isten dolgait, ill. hogy az Isten Igéje, a Szent Írás, hogyan vetítődik ki a saját hétköznapijakra. Valamint kinek, hogyan munkálkodott Isten az életében. Lehet bizonyságokat tenni stb. Egy biztos, aki azért megy a templomba, mert Isten ott lakik, az rosszul gondolkodik, és nem ismeri az Istent.

Most pedig essen szó egy nagyon fontos dologról, mely igen nagyban befolyásolja az emberek Istenhez való közeledését és az Ő megtalálását. Ez pedig nem más, mint a **Gyónás**. Igen, bizony a Gyónás. Nem is gondolnák sokan, pedig így van. Nem a bűn bevallásával vagy beismerésével van a baj. Nem. Hanem a körülményekkel. Két fontos kérdés merül fel: Kinek és Miért. Kinek tartozunk mi valójában ezzel a nemes, ám de néha igen megalázó feladattal, a bűn beismeréssel. Ráadásul nem mindegy, hogy hogyan. A bevallás nem egyenlő az őszinte megbánással. Minél őszintébben és minél mélyebben megbánjuk és sajnáljuk tettünket, annál megalázóbb érzés azt a szánkkal megvallani és kimondani. Ezt mindenki tudja, hiszen számtalanszor tapasztalhattuk már az életünkben, amikor bizony szembesülni kellett ezzel a ténnyel. De nézzük meg, hogy miért is kell, vagy nem kell elmondani a bűneinket a gyóntató papnak. Először is nekem semmi bajom sincs egyik katolikus pappal sem. Nem veszem össze egygyel sem. Nem bántottam meg egyet sem közülük. Nem is tehettem, hiszen nem is találkozom és nem is, beszélek egyikükkel sem. Ezenképpen nem is tartozom nekik bocsánatkéréssel. Te megbántottad már valamelyiküket? Az életben, akiket megbántok jogtalanul, azoktól bocsánatot kérek, mondjuk így hogy ez a természetes. Persze nem mindenkinél van ez így. Ám de itt az esetünkben valami teljesen másról van szó.

Olyan bűnökről melyek már nyomasztóak és szeretnénk tőlük végre megszabadulni. De vajon hogyan szabadulhatunk meg, és hogyan nyerhetünk valódi feloldozást és bűnbocsánatot? Szerinted egy gyóntató papnak van erre hatalma? Erre fogjuk most megkeresni és megtalálni a választ.

A bűnök, melyekről szó van, kiskorunktól kezdve halmozódnak bennünk. Itt természetesen nem csak a látványos, mindenkit megbotránkoztató bűnökről van szó, mint pl. a gyilkosság, hanem a bennünk rejlő és bujkáló rosszindulat, gonoszság, ármánykodás, gyűlölet, hazugság, parázñaság, irigység, fukarság stb. A velünk született bűn, amit a szívében hordozunk.

Azaz beleszülettünk a bűnbe és bűnhordozók lettünk. A bűn tengerében sodródunk az árral és menet közben, az évek során ránk rakódik a sok szutyok. Na már most, ha a velünk született bűnről van szó ill. arról, hogy beleszülettünk a bűnbe, akkor az alól nem fog feloldozni és nem is fog tudni megbocsátani egy pap, aki ugyanolyan ember, mint bárki más. Ő is bűnben született és ugyanabban a tengerben sodródik, mint mindenki más. Ezért valójában neki is szüksége van arra a valakire, akinek igazából meg kell bánnunk a bűneinket, hogy feloldozást és megbocsátást nyerjünk. A papnak az előbb említettek miatt nem lehet hatalma megbocsátani mások bűneit, ill. feloldozni az embereket bűneik alól. A katolikus gyóntatás nem más, mint a lelkiismeretet megnyugtató ceremónia. az, hogy a gyóntató pap végighallgatja a történetedet és elmondhat veled 15 Miatyánkot és 20 Üdvözlégyet az valójában nem fog téged feloldozni, de ő nyugodt lelkiismerettel elhiteti veled, hogy a bűneid megbocsátottak. Ezt is csak azért teszi, mert ez a katolikus vallás elhitette vele is, hogy ez a helyes. Pedig ez nem igaz. Ugye ezt te sem gondolod komolyan. Ennyire naiv te sem lehetsz, hogy egy pár Miatyánk némi Üdvözléggel keverve majd feloldoz téged. Persze rajtad múlik hogy, hogy döntesz. Megelégszel a hamis lelkiismeret megnyugtatóssal, vagy az igazságot keresve valóságos bűnbocsánatot akarsz nyerni Istentől.

Az élet az Istentől kapott ajándék, de ezt mi emberek nem becsüljük meg eléggé. A bűn miatt elszakadva élünk Istentől.

A bűnök választanak el tőle minket, ezért csak Isten az, aki megbocsáthatja a bűnöket, és feloldozást adhat nekünk embereknek.

Ha mi Isten ellen vétkezünk azt egy földi halandó, nem bocsáthatja meg. Jézus kereszthalála és megbocsátása nem jár alanyi jogon mindenkinek, aki Kr. u. született. A kegyelme ilyen értelemben nem egyetemes, hanem személyes. Azoknak tud megbocsátani az Úr, akik Ő elé „keresztje elé járulnak” lélekben hittel és ott bányák meg bűneiket neki személyesen. Jézusnak van hatalma megbocsátani a bűnöket, hiszen ezért halt meg térted.

Luk. 7;48. És monda annak: Megbocsátattak néked a te bűneid.

Luk. 7;49. És akik együtt ülének vele az asztalnál, kezdék magukban mondani: Ki ez, hogy a bűnöket is megbocsátja?

Igazából nem tudni pontosan, hogy mikor vezették be a gyónási szertartást és milyen okból kifolyólag. Valószínűleg Jézusnak arra a kijelentésére, melyet az apostolokhoz intézett.

Ján. 20;23. Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak; akikéit megtartjátok, megtartatnak.

Itt úgy tűnik, mintha valami hiba csúszott volna a számításba. Tegyük fel, hogy Jézus valóban adott ilyen hatalmat az apostoloknak. Mekkora lehet a valószínűsége annak, hogy a bűnök megbocsátásának hatalma a mai katolikus papokra is átszállt, méghozzá úgy, hogy nem is az igazságban járnak? Józan meglátásom szerint erre semmilyen esély nincs. Nézzünk meg néhány ide vonatkozó íge verset, hátha világosabban fogunk látni ez ügyben. Jézus valóban tett egy nagyon érdekes kijelentést Péternek

Mát. 16;19. És néked adom a mennyek országának kulcsait; és amit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és amit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz.

Később a többi tanítványnak is beszél a „kulcsok hatalmáról”.

Mát. 18;18. Bizony mondom néktek: amit megköttök a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz.

Amint végig olvassuk a Máté 18;-as részt világossá válik számunkra, hogy itt valami teljesen másról van szó. Most nem kívánom kiírni az egész részt, de ha van nálad kéznél Biblia, olvasgasd át figyelmesen. Itt arról van szó, hogyha egy hívő keresztényt megbánt egy másik ember bármivel is, és az a sértett tiszta szívből megbocsát neki, kérve az Urat, hogy az a tette ne számíttasson be a bűnei közé, akkor abban az esetben az nem lesz számon kérve az ítéletekor. Amit megköttek a földön (akiknek bűneit megtartjátok) az a mennyben is kötve lesz;

Amit megoldotok a földön (akiknek bűneit megbocsátjátok) az a mennyben is oldva lesz. Hasonlóképpen amint azt kérte Jézus is az Atyától, amikor a keresztfára szegezték.

Luk. 23;34. Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekszenek.

Eképpen cselekedett István is, amikor megkövezték.

Csel. 7;60. Térdre esván pedig, nagy fenn szóval kiálta: Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt! És ezt mondván, elaluvék.

Gondolom, mindenki ismeri, az un. „Miatyánk” imádságot, (Mát. 6;9-13.) beleértve téged is. Talán emlékszel a 12-es versre, ami felett nagyon sokszor elsiklottál már, olvasd.

Mát. 6;12. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek;

Mát. 6;14. Mert, ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok.

Mát. 6;15. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

Gondolkodj el ezen egy kicsit. Milyen megbocsátást vársz el Istentől, ha te magad nem vagy megbocsátó. A bűnök megbocsátására vonatkozó utasítást már korábban is mondott Jézus, amikor a törvény igazi betöltéséről beszélt az embereknek.

Mát. 5;44. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket.

Természetesen ezeket csak olyan keresztény hívő emberek tudják betartani, akikben Krisztus lelke lakik. Még nekik is olykor nehezükre esik, ha nem a bennük lakó Szent Szellemre hallgatnak, hanem az emberi énjükre. A hitetlenek számára, mivel nem létezik Isten, így ők biztos nem tudnak ekképpen cselekedni. Azt már tudjuk, hogy a bűnöket csak Isten bocsáthatja meg, tehát egy katolikus pap biztosan nem. Bűneinkkel Istennek tartozunk számadással. Persze, ha valakivel rendezetlen ügyünk van, azt rendezni kell mihamarabb, amíg lehet (Mát. 5;23-24.). Abban az esetben, ha már jóvátehetetlen hibát okoztunk, aminek a bűntudatától szabadulni akarunk, annak terhét csak Jézus tudja levenni a szívünkről.

Mát. 11;28. Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.

Láthatjuk, hogy a Katolikus vallás rosszul értelmezi az Írásokat. Papjaiknak nincs hatalmuk megbocsátani más idegen emberek bűneit. Azoknak viszont megbocsáthatnak és imádkozhatnak azokért, akik ellenük vétkeztek.

Nem is lehet csodálkozni ezen a sok tévedésen, amiket ebben a vallásban tanítanak, ha már az elején egy nagyon fontos tényt félremagyaráznak. Ez a tény pedig **Jézus Istensége**. Nem is gondolnánk, hiszen vallják a Szent Háromságot és így vele együtt Jézus Istenségét is. Ám az

ezzel kapcsolatos tanítás gyökerének legmélyén, egyáltalán nincsenek meggyőződve ennek valóságáról. Ezt pedig abból lehet kiszűrni, hogy szerintük Jézus, gyermekkorában ugyanolyan ember volt, mint bárki más, egészen a megkeresztelkedéséig. Üdvözítő és megváltói szerepére csak fokozatosan ébredt rá, ahogy minél jobban megismerkedett a Szent Írással. Most idézek egy könyvből, melyet a katolikus vallás jóváhagyott. (Bajtai Zsigmond): Jézus a mi életünk c.

75. o. „Jézusnak tanulnia kellett, mert igazi ember volt, és Istensége nem keveredett az emberséggel. Emberi agyában nem volt meg az Isteni mindentudás.”

76. o. „Jézusnak jó eszü gyermeknek kellett lennie, aki hallás után megtudta jegyezni a Názáreti Biblia-szövegeket és magyarázatokat.”

Ez az állítás és nézőpont nem felel meg sem a valóságnak, sem a Biblia írásainak. Sőt egyenesen ellent mond annak. Nézzük végig a lehetőségeket. Amennyiben Jézus tényleg csak ember gyerek volt, abban az esetben nem lehet Isten, valamint az apja is földi ember kellett hogy legyen. Így egyáltalán nem különbözne egy szimpla vallásalapítótól, mint pl. Budhától vagy Mohamedtől. A Katolikus vallás megfeledezik arról a tényről, hogy Jézus a Szent Szellemtől fogantatott és nem embertől.

Ésa. 7;14. *Ezért ád jelt néktek az Úr maga: Ímé, a szűz fogan méhében, és szűl fiat, s nevezi azt Immanuelnek,*

Mat. 1;23. *Ímé a szűz fogan méhében és szűl fiat, és annak nevét Immanuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten.*

Luk. 1;31. *És ímé fogansz a te méhedben, és szűlsz fiat, és nevezed az ő nevét Jézusnak.*

Luk. 1;35. *És felelvén az angyal, monda néki: A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért ami születik is szentnek hívatik, Isten Fiának.*

Amennyiben Jézus valóban a szent Szellem által született, úgy abban az esetben neki már kisgyermek korában, tisztában kellett lennie a küldetésével.

A Szent Írás e mellett tanúskodik. Ugyanis kiderül belőle, hogy a kis Jézusnak nem volt szüksége arra, hogy valaki tanítsa az Írásokra és a próféciákra. 12 évesen már olyan bölcsességgel rendelkezett, hogy a tanult írástudók is csak ámultak és bámultak az Ő tudásán és ismeretén.

Luk. 2;47. *És mindnyájan, akik őt hallgatták, elámétkodának az ő értelmén és az ő feleletein.*

Luk. 2;49. *Ő pedig monda nékik: Mi dolog, hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatossnak lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai?*

Néhány évvel később is elcsodálkoztak a Zsidók, Jézus Szent Írási ismeretén, amire meg is adta nekik a választ.

Ján. 7;15. *És csodálkoznak a zsidók, mondván: Mi módon tudja ez az írásokat, holott nem tanulta?!*

Ján. 7;16. *Felele nékik Jézus és monda: Az én tudományom nem az enyém, hanem azé aki küldött engem.*

Ján. 12;49. *Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, aki küldött engem, Ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.*

Ezek az Igék elég meggyőzőek ahhoz, hogy belássuk a katolikus vallás tévedését ez ügyben is. Rá kell döbbernünk, hogy Jézus már kiskorában is tisztában volt az Ő kilétével, hiszen nem ember által fogant meg, hanem a Szent Lélek által. Születésétől kezdve Isten lakozott benne.

Kol. 2;9. *Mert Ő benne lakozik az Istenségnek egész teljessége testileg.*

Kol. 1;19. *Mert tetszett az Atyának, hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség;*

Ján. 1;14. *És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya Egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.*

Ez esetben, ha egyszerűen akarnék fogalmazni, azt mondanám, hogy Isten megjelent közöttünk emberi testben, ha pedig ez így igaz, akkor Jézus nem lehetett, még gyerek korában sem egy egyszerű halandó, mint mi. Bizonyíték erre az, hogy 12 évesen nagyobb ismerettel és bölcsességgel rendelkezett, mint az írástudó bölcsek. Sajnos Jézus gyermekkoráról nem sokat ír a Biblia, de egyes apokrif iratok, melyeket a Holt tengernél találtak és Jézus gyermekkoráról tudósítanak, csak erősítik ezt a megállapítást. Nem is történhetett másként, hogyha elfogadjuk Jézus Istenségét. Ez a szóban forgó tévhit, talán abból is adódhat, hogy az Írásokat figyelmetlenül olvasva, sokan úgy vélik, hogy Jézusra akkor szállt rá a Szent Szellem, amikor megkeresztelte Őt keresztelő Szent János. (Mát. 3;16. – Mrk. 1;10. – Luk. 3;22. – Ján. 1;32.) Ezekben, a versekben azt olvashatjuk, hogy leszállott Ő reá a Lélek, testi ábrázatban, mint egy galamb. Akkor most, hogy is van ez? Abban az esetben, ha elfogadjuk a Jézus Istenségével járó Szent Szellem általi fogantatást, akkor hogy lehet az, hogy a vízkeresztelkedése után szállt rá a Szent Lélek, ráadásul galamb formájában? A magyarázat egyszerű, amely kiderül János evangéliumából.

Ján. 1;33. *És én nem ismertem őt; de aki elkülde engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: Akire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, aki keresztel Szent Lélekkel.*

Most kiderült és rájöttünk, hogy Jézusra nem akkor szállt rá a Szent Lélek, miután feljött a vízből, hiszen az már születésétől fogva benne lakozott, hanem ez a galamb eset, Jánosnak szolgált bizonyoságul. Amikor a galamb rászállt Jézusra, János biztos lehetett benne, hogy Ő a megváltó és üdvözítő, aki elveszi a világ bűneit. Ugyanis amikor János meglátta a galambot Jézusra szállni, abban a pillanatban eszébe jutott Isten beszéde, amit hozzá intézett. „Akire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, ...” Ezek a tények igazolják, hogy Jézus, (mivel nem férfit nemzette, hanem a Szent Szellem által fogantatott) már gyermek korában, tisztában volt a maga szerepével.

Nem tanulta az írásokat mégis ismerte azokat. Többször hangoztatta, hogy az ő tudománya és ismerete az Atyától van és nem embertől. Ezért (Bajtai Zsigmond): fent említett elmélete és állítása nem állja meg a helyét, melyet, Jézus a mi életünk c. könyvében olvashatunk.

Most pedig egy olyan dolgot fogunk megvizsgálni, amely bizonyítja, hogy a Katolikus vallás papjainak szívében nincs ott a Szent Szellem, aki elvezérelné őket az igazságra és a lélek törvényére. Ez pedig maga az írott **Törvény**. E vallásban nagy előszeretettel hangoztatják a Tíz parancsolatot ill. mellette még a hét fő bűnt, mintha csak annak betartásától függne az ember üdvössége. (II. Móz. 20;2-17. V. Móz. 5;6-21.) Gondolom, a tíz parancsolat tartalmát mindenki ismeri. Szeresd és imádd az Urat, a te Istenedet. Idegen Isteneket ne tisztelj, és ne szolgálj azoknak. Ne készíts magadnak bálványokat, ne imádd azokat, és ne szolgálj azoknak. Isten nevét hiába szádra ne vedd. A hetedik napot, a Szombat napot szenteld meg. Tiszteld atyádat és anyádat. Ne ölj. Ne paráználkodj. Ne lopj. Ne hazudj. Ne kívánd felebarátod feleségét és annak bármi nemű vagyonát. Abban az esetben, ha e törvénynek betartása

elegendő lenne az üdvösséghez, Jézus kereszti halála teljesen értelmetlenné válna. Amint azt már az előzőekben említettem az ember magában hordozza a gonoszsgot. Szívünkben sokkal több bűn van, mint amennyit a tíz parancsolat megemlít. Olyan bűnök melyek a gyakorlatban nem látványosak, mint pl. a lopás, gyilkosság vagy a paráznaság. Ezeknek száma pedig szinte felsorolhatatlan, de mindenki tudja magáról, hogy ő is hordozója szinte valamennyinek. Ennek ellenére nagyon sok ember vallja magáról, hogy ő nem bűnös és a tíz parancsolatot is betartja. Akik így vélekednek, azok elsiklanak a tíz parancsolat mély értelme felett. Elgondolkodva rajtuk, úgy, hogy azt saját életükre kivetítsék, mindjárt kiderülne, hogy valójában nem tartják be a törvényt, legalább is nem minden részét. Márpedig ha csak egyet is megront a törvényből, az összes többi megromlásában is vétkes. Ugyanis, ha csak egy dolgot nem tartunk be, már vétkezünk. Az ember így módon mindig vét, mert nem tökéletes. Hogyan tudnánk Istent imádni és tisztelni, (ami az első parancsolat) ha a hétköznapijainkban olykor hazudunk, vagy lopunk a cégtől, ahol dolgozunk? Esetleg félre „kacsingatunk” más nők után, vagy néha elküldjük a szüleinket, un.: melegebb éghajlatra.

Sehogy. Lám az írott törvényt máris megszegettük, ami magunk közt szólva nem nehéz. Annál nehezebb viszont betartani azt. Mondjuk ki bátran!: Lehetetlen, azaz mindenki bűnös és vétkezik.

Róm. 3;23. *Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.*

Na ezért született és halt meg miértünk Jézus, hogy ezután ne így legyen. Mivel mindenki bűnös és híján van az Isten dicsőségével, a megbánás és Jézus személyes megbocsátása az írott és erőtlén törvényt, élővé és erőssé teszi a szívünkben. Így akiknek Jézus ujjá szülte a szívüket az Ő Szent Szelleme által, azok már nincsenek az írott törvény alatt, hanem az Istentől kapott lelki ajándék élő törvényének szolgálnak, mely sokkal erősebb.

Gal. 2;16. *Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.*

Gal. 3;11. *Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilván való, mert az igaz ember hitből él.*

Róm. 3;28. *Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül.*

Mát. 11;13. *Mert a próféták mindnyájan és a törvény Jánosig prófétáltak vala.*

Róm. 10;4. *Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára.*

Itt végződik az ószövetség, vele együtt az írott törvény, és itt kezdődik az újszövetség, és vele együtt a Lelki törvény. Krisztus betöltötte a törvényt!

Zsid. 8;7. *Mert ha az első kifogástalan lett volna, nem kerestetett volna hely a másodiknak.*

Zsid. 7;18. *Mert az előbbi parancsolat eltöröltetik, mivelhogy erőtelen és haszontalan,*

Zsid. 8;13. *Mikor újról beszél, óvá tette az első; ami pedig megavul és megvénhedik, közel van az enyészethez.*

Zsid. 9;15. *És ezért újszövetségnek a közbenjárója Ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígéretét.*

Ahhoz, hogy a két szövetség közötti különbséget (ó és új) valamint a két törvény (írott és lelki) közötti különbséget megértsük, a legjobb példát mutatja nekünk Saul, azaz Pál esete.

Többen azt kérdeznék, hogy; miért adna nekünk ebben példát és magyarázatot Pál esete. Ugyanis sokan úgy gondolják, hogy Pál hitetlen volt, ezért gyűlölte és irtotta a keresztényeket. A közismert nevén „Pál fordulat” szó, sokakban ezt a magyarázatot sugallja. Pedig ha, figyelmesebben olvassuk a Szent Írást, rá kell döbbernünk, hogy valami teljesen másról van szó. Pál egyáltalán nem volt hitetlen, hiszen Farizeus fia volt és farizeusként nevelkedett (Csel. 23;6. Fil. 3;5.). Sőt azt olvashatjuk, hogy a törvénynek szolgálva fedhetetlen volt (Fil. 3;6.). Gamáliel szerint tanulta az atyák törvényét és buzgón élt abban az ismeretben. (Csel. 22;3. 26;4-5. Gal. 1;14.). Ebben az ifjú szilaj buzgalomban szolgálta a Farizeusi vallást, abban a téves hitben, hogy ezzel Istent szolgálja. A vallásvezetők pedig kihasználva buzgóságát, megbízták őt, hogy a Jézus követőit elfogja, és láncra verje. (Csel. 9;1-2. 22;4-5. 26;10-12.) Pál azért üldözte a keresztényeket, mert a Farizeusok és írástudók elhitették vele, hogy azok veszélyt jelentenek az Isten népére nézve, ezzel az új hittel és tudománnyal. Ekkor még az ő szövetségnek, az írott törvénynek szolgált, ám amikor Jézus megjelent neki a Damaszkuszba vezető úton és így belépett az életébe, onnantól kezdve már az újszövetségnek az élő lelki törvénynek szolgált élete végéig. Buzgalma pedig még erősebb lett, oly annyira, hogy a halált megvetve és az életét kockáztatva hirdette a Jézus evangéliumát. Buzgalmának köszönhetjük a nekünk írt leveleit is, melyek az újszövetségnek részei. Mind addig, míg Jézus nincs a szívünkben hit és a Szent Szellem által, addig bármilyen jót is cselekszünk, és bármennyire is igyekszünk betartani a törvényt csak emberi erőlködés lesz az egészből. Addig még mindig csak az ószövetségi írott törvénynek szolgálunk és nem az újszövetségi Lelki törvénynek. Ezt Pál ki is fejt nekünk.

Róm. 8;2. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.

Ahogy azt már a fejezet elején kifejtettük a törvény cselekedetei által nem lehet megigazulni, üdvözülni.

Róm. 3;28. Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül

Gal. 2;16. Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem. (Tit. 2;5.)

Pál több gyülekezetet is int arra, hogy akik Jézus által már megszabadultak a törvény átkától és igájától, azok ne hallgassanak egyéb hamistanítókra, és ne szabják magukat ismét oda a törvény különböző rendeleteinek, mintha azok megtartásától függne az üdvösségük.

A Galátziabeliekhez írt levele szinte csak ilyen intelemről szól.

Gal. 5;1. Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgásgnak igájával.

Gal. 5;4. Elszakadtatok Krisztustól, akik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek.

A katolikus vallásnak már rég ideje lenne jobban odafigyelni arra, amit Isten mond. Oda fordulni az élő Jézushoz és elhagyni az emberek alkotta törvénykezéseket, melyek nem Istentől vannak. Meg kellene hallaniuk Jézus hívó szavát, de ameddig Egyházi, emberi rendeleteknek szolgálnak, nem fogják meghallani. Homályban tapogatózva, gépezetként szolgálnak a perselynek, szobroknak, képeknek, gyónásnak, keresztelésnek, Szenteknek, vasárnapi üres tartalmú misézésnek, Egyházi ünnepeknek és még sok egyébnek, csak éppen az Élő Istennek, Jézus Krisztusnak nem szolgálnak

Mát. 15;6. *És erőtlenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendelkezéseitek által.*

Mát. 15;7. *Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaiás, mondván:*

Mát. 15;8. *Ez a nép szájával közelgett hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem.*

Mát. 15;9. *Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.*

A hitet nem lehet **Tanulni**, az üdvösséget nem lehet tanulással elnyerni, és Istent sem lehet megismerni tanulással. Aki Isten papja akar lenni, az ne higgye azt, hogy több évi tanulással azzá válhat. Isten megismerése és követése nem abból áll, hogy megtanuljuk a Katolikus vallás elvárásait, szokásait, rendeleteit, szabályzatait vagy az egész vallás történelmét. Jézus több ízben is beszélt a szív újjászületésének szükségességéről. Ez a kulcsa sok mindennek, amiről idáig szó volt. Erről a nagy fontosságú dologról akart többet megtudni Nikodémus is Jézustól. Mivel Nikodémus a Zsidók főembere és Farizeus volt, ezért éjjel ment kérdezősködni hozzá, nehogy valaki együtt lássa őt Jézussal. Aggodalma nem volt alaptalan (Ján. 12;42-43.), hiszen a Farizeusok többsége nem hitt Jézusnak és Isten káromlónak tartották, ám Nikodémus nem így gondolkodott. Ő hitt Jézusnak.

Ján. 3;1. *Vala pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere:*

Ján. 3;2. *Ez jöve Jézushoz éjjel, és monda néki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul; Mert senki sem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele.*

Ján. 3;3. *Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.*

Ján. 3;4. *Monda néki Nikodémus: Mi módon születhetik az ember, ha vén? Vajjon bemehet-e Az ő anyjának méhébe másodszor, és születhetik-e?*

Ján. 3;5. *Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.*

Ján. 3;6. *Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, Lélek az.*

Ján3;7. *Ne csodáld, hogy azt mondom néked: Szükség néktek újonnan születnetek.*

A szív újjászületése, maga a Szent Lélek keresztség, amit személyesen a feltámadt, élő Jézus Krisztus végez el az ember szívében, elméjében, lelkében. Erről beszélt keresztelő János is (Luk. 3;16. Mát. 3;11.). A Szent Lélek által, pecsételi el Isten az övéit. (Ef. 1;13. 4;30. II. Kor. 1;22.) Ezért aki nem született újjá és nincs meg benne az Isten Lelke, az nem az Istené.

Róm. 8;9. *De ti nem vagytok testben, hanem Lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az Övé.*

Elég súlyos szavak ezek ahhoz, hogy meg tudd ítélni magadban, hogy Krisztusé vagy, vagy sem. Elpecsételt-e már téged Isten az Ő Szent Lelkével vagy sem. Újjá született-e már az Ő Szent Szellem által vagy sem, van-e élő kapcsolatod az élő Istennel Jézus által vagy sem?

Amennyiben rádöbbsz, hogy még semmi ilyesmi nem történt veled, de szeretnéd, itt az idő, hogy alázatosan letérdelj az Úr elé és tárd ki a szívedet.

Alázatosan valld be bűneidet, ha őszinte szívből megbántad azokat és hívd be Jézust az életedbe, szívedbe. Mond meg neki bátran, hogy szükséged van rá. Meg fogod látni, ha őszinte voltál, Jézus belép az életedbe, megbocsátja bűneidet és újjászüli a te szívedet.

II. Kor. 5;17. *Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtség az; a régiek elmúltak, imé újjá lett minden.*

Ján. 1;12. *Valakik befogadák őt, hatalmat ad azoknak, hogy Isten fiává legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek;*

Ján. 1;13. *Akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.*

Róm. 8;1. *Nincsen azért immár semmi kárhóztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.*

Én sem tudok mást mondani. Aki nem születik újjá Lélekben Istentől, az nem lehet az Övé. Az nem ismeri Istent, nem ismeri az igazságát, és nem érti a Szent Írás mély valódi mondanivalóját, mert nincs meg benne a Szent Lélek, aki mindezt megmagyarázza, és aki elvezérel minden igazságra. Nincs kapcsolatuk az élő Istennel. Nem így van ezzel az, akinek már megbocsátott az Úr és felkente őt az Ő Lelkével. Annak kijelenti magát Jézus. Ők bizonyosságot kaptak az élő Istentől a szívükbe. János evangéliumának 14; (Ján. 14;) részében Jézus kicsit bővebben kifejti a Szent Lélek munkásságát és lényegét. Értelmezi számunkra, hogy a Szent Lélek által, hogyan él bennünk Jézus és, hogy mi hogyan vagyunk Istenben. Valamint, hogy miben áll az Úrral való személyes kapcsolat az Ő Lelke által (I. Ján. 2;5. 3;24. 4;12-13.).

Róm. 8;16. *Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei Vagyunk.*

Csel. 1;8. *Hanem vesztek erőt, minekutánna a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem Tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig.*

I. Ján. 2;20. *És néktek kenetek van a Szenttől, és mindent tudtok.*

I. Ján2;27. *És ez a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem amint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az és nem hazugság, és amiként megtanított titeket, úgy maradjatok ő benne.*

Ján. 14;26 *Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.*

Ján. 15;26. *Mikor pedig eljő majd a vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az Igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonyosságot.*

Ján. 16;13. *De amikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.*

A hívő keresztények tudják, hogy így van, mert ők is megtapasztalták és átélték mindezt.

Pál apostol sem tanulta évekig a Krisztus ismeretét, hanem amint megtért és újjászületett, mindjárt prédikálni kezdte pár nap elteltével a Jézus evangéliumát.

Csel. 9;19. *És miután evett, megerősödék. Vala pedig Saulus a Damaskusi tanítványokkal néhány napig.*

Csel. 9;20. *És azonnal prédikálá a zsinagógákban a Krisztust, hogy Ő az Isten Fia.*

Gal. 1;16. *Hogy kijelentse az Ő Fiát én bennem, hogy hirdessem Őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel,*

Gal. 1;17. Sem nem mentem Jeruzsálembe az előttem való apostolokhoz, hanem elmentem Arábiába, és ismét visszatértem Damaskusba.

Ugyanígy történt egy közösséggel is, akik miután imádkoztak, beteltek Szent Szellemmel és az Isten beszédét mindjárt nagy bátorsággal kezdték szólni.

Csel. 4;31. És minekutána könyörögtek, megmozdula a hely, ahol egybegyűltek; és betelének mindnyájan Szent Lélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólják vala.

Jézus tanítványai sem voltak ilyen bátor szószólók az Ő halála után, míg ujja nem születtek a Szent Lélek által. Bezárkóztak a zsidóktól való félelem miatt. (Ján. 20;19.) Tamás hitetlenkedett és Péter is megtagadta Őt háromszor még a keresztre feszítése előtt stb. Ám Pünkösdkor a Szent Lélek kitöltetése után Péter és a többi Apostol bátorságosan kiálltak hirdetni az Úr igéjét. (Csel. 2;14-41.) Péter nem volt tanult ember, az Isten dolgaiban sem volt nagyon járatos, és lám mégis milyen buzgó beszédet tartott hirtelen akkor és ott. Beszéde a Szent Lélek erejében állott oly annyira, hogy aznap közel háromezer ember csatlakozott hozzájuk. Jézus mindenkivel csodát tesz az Ő Szent Lelke által, aki hisz benne. Így volt ez régen és így van ez ma is. Ezért mondom: ha valaki Isten szolgája, Isten gyermeke ill. Isten papja akar lenni, az tanulással, egyéb iskolával nem fog menni, csak Jézussal lehetséges az Ő Szent Lelke által.

Ján. 5;39. Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyítást tesznek rólam;

Ján. 5;40. És nem akartok hozzám jöni, hogy életetek legyen.

Ján. 14;6. Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság, és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.

Most, ha a katolikus papok közül valaki személyesen közeledni akar az élő Jézushoz és megtalálni őt, hogy általa újjászülethessen, annak esete félelmetesen hasonlít Nikodémus esetére, aki farizeus volt és a többi akkori vallásvezetőkkel ellentétben ő közeledett Jézushoz és hitt benne (Ján. 3;1-21.).

A nagy tanács előtt védelmére kelt (Ján. 7;50-52.), majd később Jézus temetéséhez hozott kenetet (Ján. 19;39.). Több feljegyzés sajnos nincs Nikodémusról a bibliában, de több mint valószínű, hogy Pünkösdkor a Szent Lélek kitöltetésének napján ő is jelen volt a több ezer újjászületett között. Minden esetre a későbbiekben, a papok közül is sokan hitre jutottak Krisztusban (Csel. 6;7.). Jézus mindenkéért meghalt, ezért mindenki számára elérhető az üdvösség, legyen az okos, vagy buta, gazdag vagy szegény, tanult vagy tanulatlan, egészséges vagy mozgássérült. Abban az időben sokan voltak tanulatlanok, akik sem olvasni, sem írni nem tudtak, mégis amint újjászülettek lélekben az Úrtól, megismerték őt, és bizonyítást tudtak tenni róla. A katolikus vallás ezen a téren leragadt, valahol azoknál a századoknál, ahol ők uralkodtak és visszaéltek a hatalmukkal. Amikor a Szent Írást visszatartották, hogy a köznép ne ismerhesse meg az Isten igazságát, de nem csak a köznép, hanem a kispapok sem férhettek hozzá. Azt tanulták, amit tanítottak nekik és elhitették velük, hogy a Pápa Isten földi helytartója, ezért ő tévedhetetlen és a szava „szent”. Isten „Igéje” helyett a Katolikus vallás dogmáit, szabályzatait, rendeleteit, előírásait, és ceremóniáit kellett megtanulniuk, mondván, hogy ez Isten akarata. Azt hitték, hogy Istent szolgálják, közben csak e vallásnak voltak kiszolgáltatva. Azt hitték, hogy azzal, amit megtanultak, megismerték az Istent. Úgy gondolták, ha meggyónnak és átesnek az áldozási ceremóniákon, majd pappá avatják őket, mindjárt kegyelembe is esnek. Hála Istennek, ma már tudjuk, hogy ez nem így van.

A következőkben a **Papi** kérdést fogjuk megvizsgálni, ha már az imént szó esett róla. Ki lehet pap és hogyan? Mi a pap szerepe?

Az előzőekben már kifejtettük, hogy Isten papja nem lehet tanulás útján és Istennel való személyes kapcsolat nélkül senki. Ez logikus is, hiszen akinek nincs személyes kapcsolata Istennel az, mi módon lehet az ő papja. Milyen alapon tanítja az Isten igazságát, ha nem ismeri Őt? Az ember sem vállal kezességet olyan valakiért, akit nem ismer. Képviselni sem tud olyan dolgot, amiről nem tud semmit. Jézus képviselte az Atyát, mert Isten lelke benne lakozott. Pünkösöd után az újjászületett keresztények képviselték és képviselik most is az Urat, mert ugyanaz a Lélek lakik bennük. Erről tanúskodik János levele is (Ján. 14;). Isten, amikor megteremtette az embert, Ádámot és Évát, közösségben éltek Istennel. Nem volt szükség papra. Ám a későbbiekben sok-sok évvel az ember teremtése után, amikor már különböző népcsoportok is léteztek, az emberek eltávolodtak Istentől, megszűnt a személyes kapcsolat vele. Az ószövetségi iratokból kiderül, hogy a papi szolgálat jelentősége, képviselni a népet az Isten előtt. Azaz közben járni. Ám mint ahogy az már az előzőekben kiderült, csak egy igaz közben járó létezik ember és Isten között, Ő pedig nem más, mint Jézus Krisztus. Ezért Jézus lett az egyetlen fő pap melkisédek rendje szerint (Zsid. 4;14-16. 5;).

Zsid. 5;6. Miképen másutt is mondja: Te örökké való pap vagy, Melkisédek rendje szerint.

Zsid. 5;10. Neveztetvén az Istentől Melkisédek rendje szerint való főpapnak.

Zsid. 5;20. Ahová útnyitóul bement érettünk Jézus, aki örökké való főpap lett Melkisédek rendje szerint. (Zsid. 7;3.)

Zsid. 10;21. És lévén nagy papunk az Isten háza felett:

Tehát Jézus lett a főpap, a közben járó ember és Isten között. Ám ha Jézus a főpap, akkor kik lehetnek az egyszerű papok? Erre a kérdésre is választ ad nekünk a biblia. A Katolikus vallás szerint azok a papok, akik kellőképpen felkészültek erre a hivatásra az ő oktatása és tanítása szerint. Isten szerint ez nem így van, hanem mindenki, aki hitre jutott Jézusban és újjászületett az Ő lelke által, azok mind Isten papjai.

II. Móz. 19;6. És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép. ...

I. Pét. 2;5. Ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házra, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.

I. Pét. 2;9. Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket;

Jel. 1;6. És tett minket királyokká és papokká az Ő Istenének és Atyjának: annak dicsőség és hatalom mind örökkön örökké! Ámen.

Jel. 5;10. És tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká; és uralkodunk a földön.

Esa. 61;6. Ti pedig az Úr papjainak hivattatok, Istenünk szolgálóinak neveztek; a népek gazdagságát eszitek, és azok dicsőségével dicsekedtek.

Ezek az igék nem a katolikus papok hatalmára és uralmára utal, hiszen amikor e levelek íródtak, akkor még a katolikus vallás nem is létezett. Az Isten népe, a megtért és újjászületett keresztények Jézus eljövetelkor, az első feltámadáskor nyerik el és teljesítik be valóságosan papi mivoltukat, mint elnyert jutalmat, az ígéret szerint.

Jel. 20;6. Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak; hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak Ő vele ezer esztendeig.

Ebben az esetben, ha az újjászületett hívő keresztények maguk a papok, akiknek élő kapcsolatuk van Istennel és ismerik Őt, akkor kiknek van szükségük kinevezett papokra, közbenjáróra?

Azoknak, akik még bűneikben vannak megváltatlanul, és még híján vannak az Isten dicsőségével.

Most, hogy már megtudtuk röviden a papság lényegét, megnézhetnénk, hogy mennyire egyszerű a **Papi nőtlenség** a (Cölibátus).

Köztudott, hogy a Katolikus vallás nem engedélyezi papjai számára a nősülést így a családalapítást sem.

Az ószövetségben olvashatjuk, hogy az első papokat maga Isten nevezte ki Áron és az ő fiai személyében.

II. Móz. 28;1. *Te pedig hivasd magadhoz a te atyádfiát Áront, és az ő fiait ő vele az Izrael fiai közül, hogy papjaim legyenek: Áron, Nádáb, Abihu, Eleázár, Ithamár, Áronnak fiai.*

II. Móz. 28;3. *És szólj minden bölcs szívűeknek, akiket betöltöttem a bölcsesség lelkével, hogy csinálják meg az Áron ruháit, az ő felszentelésére, hogy papom legyen.*

Ez után azt olvashatjuk, hogy az Isten által választott papok, ha megnősülnek csak is hajadont, azaz még szűzet vehetnek feleségül, akik még nem voltak férfival, hogy az Isten papjainak családi vonala és erkölce tiszta maradjon, és ne fertőztessék meg.

III. Móz. 21;13. *Hajadont vegyen feleségül.*

III. Móz. 21;14. *Özvegyet, elűzöttet, megszeplősítettet, paráznát: ilyeneket el ne vegyen, hanem hajadont vegyen feleségül az ő népe közül,*

III. Móz. 21;15. *Hogy meg ne fertőztesse az ő magzatát az ő népe között; mert én, az Úr vagyok az ő megszentelője.*

Sok-sok évvel később Ezékiel könyvében azt olvashatjuk, hogy Isten nem változtatott ezen a rendeletén, csak annyiban, hogy most már elvehet pap egy özvegyet feleségül, de csak is olyat, aki papnak özvegye. Ez logikus is, hiszen az első papok kiválasztásnál még nem lehetett özvegyekről beszélni, ha akkor még feleséget sem vettek maguknak.

Ezé. 44;22. *És özvegyet vagy eltaszítottat feleségül maguknak ne vegyenek, hanem szűzeket Izrael házának magvából; de olyan özvegyet, ki papnak özvegye, elvehetnek.*

Még mielőtt az ószövetség lezárulna, és kezdetét venné az új, találkozunk egy Zakariás nevű pappal, akinek a feleségét Erzsébetnek hívták. Egyetlen fiuk pedig nem más, mint keresztelő János az Úr előhírnöke.

Luk. 1;5. *Heródesnek, a Júdea királyának idejében vala egy Zakariás nevű pap az Abia rendjéből; az ő felesége pedig az Áron leányai közül való vala, és annak neve Erzsébet.*

Ez volt az ószövetségben. Ez vonatkozott az írott törvény szolgálóira, de vajon Isten hogy rendelkezett az újszövetség megkötése után az övéivel, ezzel kapcsolatban? Vajon az egy igaz élő és örökké való Isten, aki változhatatlan, megváltoztatta volna, és visszavonta volna ezt a rendeletét? Nem, erről szó sincs. Ahogy az már az előbbieken kiderült a törvény és a próféták keresztelő Jánosig szóltak. Ez nem azt jelenti, hogy a törvény megszűnt, hanem hogy megújult és megerősödött. Élő lelki törvénnyé vált Jézus által, ugyanis a törvényt Krisztus betöltötte. Ezért az erőtlén, írott törvény vége Krisztus. (Mát. 11;13. Róm. 10;4.) Valamint az is kiderült, hogy a Krisztusban újjászületett keresztények Isten papjai. Na már most, ha a

papok (hívő keresztények) nem nősülhetnek, abban az esetben az emberiség vét az ellen a természeti törvény ellen melyet Isten az ember teremtése után mondott ki, mely a génjeinkbe van elültetve.

I. Móz. 1;28. *És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet.*

I. Móz. 2;24. *Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.*

A Katolikus vallás által nagy becsben tartott Péter apostol is nős, házas ember volt. Úgy látszik, erről valahogy megfeledkeztek. (Mrk. 1;30. Mát. 8;14.) Pál megemlíti, hogy többüknek is volt feleségük, akik nem csak egyszerű keresztény emberek voltak, hanem Jézusnak kortársai, tanítványai, apostolai.

I. Kor. 9;5. *Nincsen-e arra jogunk, hogy keresztyén feleségünket magunkkal hordozzuk, mint a többi apostolok is és az Úrnak atyjafiai és Kéfás?*

Isten szerint a hívő keresztények (Isten papjai) megnősülhetnek. Még a keresztény előjárók is, akiknek sokkal több teher és felelősség van a vállukon.

I. Tim. 3;2. *Szükséges annakokáért, hogy a püspök fedhetetlen legyen, egy feleségű férfiú, Józan, mértékletes illedelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmas;*

I. Tim. 3;12. *A diakónusok egy feleségű férfiak legyenek, akik gyermekeiket és tulajdon házaikat jól igazgatják.*

Tit. 1;6. *Ha van feddhetetlen, egy feleségű férfiú, akinek hívő, nem kicsapongással vádolt avagy engedetlen gyermekei vannak.*

Hasonlóképpen inti az asszonyokat is, hogy az Úrhoz hűen szeressék férjüket és gyermekeiket. Ezek az intelmek pedig nem hitetlen, hanem hívő asszonyoknak szólnak, de nem csak az egyszerű keresztény emberek feleségeiknek, hanem a hívő keresztény előjárók feleségeiknek is. (Tit. 2;3-5. I. Pét. 3;1-6. Ef. 5;22-24. Kol. 3;18. I. Kor. 14;34-35. I. Tim. 2;9-15.). A házas élet kötelességeiről sok helyen olvashatunk az újszövetségben, nem csak a nőkre vonatkozva, hanem a férfiakra is, (Ef. 5;25. 28. I. Pét. 3;7.) többnyire ugyanazokon a helyeken. Ezek az igék mind bizonyítják, hogy Isten a férfit és a nőt egymásnak teremtette, legyen az egy egyszerű ember vagy egy pap. Ezért bátran kijelenthetjük, hogy a katolikus vallás eme rendelete, mely a papi nőtlenségre vonatkozik (cölibátus), mely által nem engedélyezi, sőt tiltja a papok nősülését egyenesen Isten ellenes. Hiába bombázzák maga a Pápát a papok a cölibátus feloldásának kérelmével már évek óta, a Katolikus vallás hajthatatlan ez ügyben. Egyáltalán nem rugalmas pedig nem Isten szerint jár el. A papok nagy változást reméltek a nemrég elhunyt lengyel származású II. János Pál pápától, aki elég rugalmasnak bizonyult, de ez ügyben őt sem tudták meggyőzni. Ennek oka pedig mélyen rejtőzik elzárva.

Évekkel korábban az 1962 okt.-tól, 1965 dec.-ig tartó vatikáni zsinat fő témája és célja az egyház belső megreformálása volt ám VI. Pál más egyéb rendelettel együtt a cölibátust is kivonta a zsinat hatásköréből. Egy biztos: ezzel csak súlyosan elferdítik és megingatják a papok erkölcsét és hitét. (Tisztelet a kivételnek). Nem véletlen, hogy a médiákban egyre több az olyan hír, hogy a Katolikus pap pedofil lett és gyerekeket molesztált és erőszakolt meg. Vagy titokban kell élnie házas életét, hogy papi hivatását ne kelljen feladnia. Vagy más testi kapcsolatban él ki hajlamait és vezeti le gerjedelmeit. Itt sajnálatos módon már nem csak a női kapcsolatok értendők, hanem a férfi is. A **homoszexualitás**, már olyan méreteket öltött a Katolikus valláson belül is, hogy a „**meleg**” papok érvényt és jogot akarnak formálni, szerezni eme a természettől elhajlott és eldeformálódott erkölcsi nézeteiknek. Mindezt persze

Isten korlátlan szeretetére hivatkozva, no és persze arra is, hogy Jézus egy szót sem említett az azonos nemű kapcsolatáról. Noha Jézus nem is beszélt az evangéliumokban a „melegségről”, beszéltek helyette az Apostolok az újszövetségben. **Az azonos neműek testi kapcsolata is paráznaság.**

I. Kor. 6;16. *Avagy nem tudjátok-e, hogy aki paráznával egyesül, egy test vele? Mert ketten Lesznek, úgymond, egy testté.*

I. Kor. 6;17. *Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek Ő vele.*

I. Kor. 6;18. *Kerüljétek a paráznaságot. Minden bűn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de aki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik.*

I. Kor. 6;19. *Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Lélek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?*

I. Kor. 3;16. *Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?*

I. Kor. 3;17. *Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.*

Róm. 1;24. *Annak okáért adta is őket az Isten szívük kívánságaiban tisztátalanságra, hogy egymás testét megszeplőssék.*

Róm. 1;26. *Annak okáért adta őket az Isten tisztátalan indulatokra; mert az ő asszonynépeik is elváltoztatták a természet folyását, természetellenesre;*

Róm. 1;27. *Hasonló képen a férfiak is elhagyván az asszonynéppel való természetes életet, egymásra gerjedtek bujaságukban, férfiak férfiakkal fertelmeskedvén, és az ő tévelygésüknek méltó jutalmát elvevén önmagukban.*

Róm. 1;28. *És amiképen nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretükben megtartsák, azonképen odaadta őket az Isten méltatlan gondolkozásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek;*

Láthatjuk, hogy a homoszexualitás igenis bűn, mert erkölcstelen és természetellenes. Ezt minden jó érzésű ember tudja és érzi legbelül. Már az ószövetségben is olvashatunk Mózes könyvében arról, hogy Isten szemében utálatos dolog az azonos neműek testi kapcsolata.

III. Móz. 18;22. *Férfiúval ne hálj úgy, amint asszonnyal hálnak: utálatosság az.*

III. Móz. 20;13. *És ha valaki férfival hál, úgy amint asszonnyal hálnak: utálatosságot követtek el mindketten, halállal lakoljon; vérük rajtuk.*

A Cölibátus tehát nem csak papi nőtlenséget jelent, hanem teljes testi önmegtartóztatást. Azaz sem nővel, sem azonos nemű férfival nem lehet testi kapcsolata. Már csak azt nem értem, hogy az az ember, aki Istent akarja szolgálni, és családot is szeretne, miért kötelezi el magát akkor e vallásnak, holott tudja, hogy ott ez tilos.

Ugyanígy azt sem értem, hogy aki erkölcstelenül, tisztátalanul akar élni paráznaságban, az hogy akarja, és hogyan is tudná szolgálni az Urat, aki tiszta és Szent, és arra hív minket, hogy törekedjünk a tökéletességre, és tartsuk tisztán magunkat a bűntől. Aki nem tudja betartani a cölibátust az egyértelműen ne vállaljon katolikus papi szolgálatot. Van olyan keresztény vallás, ahol engedélyezett a papok házassága. Aki pedig parázna akar maradni, az egyáltalán ne legyen még névlegesen sem pap, hogy így ne fertőzze meg a tisztákat, és ne botránkoztassa meg azokat. Én is csak azt tudom mondani, amit az Isten mondott Pál által. Az embernek szabad akaratot adott az Isten, külön kegyelmi ajándékokat és más-más testi gerjedelmet.

Ezért akiben nem munkálkodik erősen e gerjedelem, az szabad akaratból oda tudja szánni az egész életét Isten szolgálatába, ahogy Pál is. Aki pedig nem bír uralkodni gerjedelmén annak jobb, ha házasságban él, hisz az Urat házas állapotban is lehet szolgálni, és így legalább nem kell a parázñaság miatt a gyehennán égni.

I. Kor. 7;8. Mondom pedig a nem házasoknak és az özvegyasszonyoknak, hogy jó nekik, ha úgy maradhatnak, mint én is.

I. Kor. 7;9. De ha magukat meg nem tartóztathatják, házasságban éljenek: mert jobb házasságban élni, mint égni.

I. Kor. 7;2. De a parázñaság miatt minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje.

Tömören és röviden, szerintem ennyi bőven elég ahhoz, hogy elgondolkodjunk a katolikus vallás tanításainak helytelenségéről. Láthattad, amiket leírtam nem az én véleményem és nem az én gondolatom. Isten mondja az Ő Szent Igéje (szava) és a Szent Lelke által. Így lesz ez a továbbiakban is, amikor a többi keresztény vallás tanításait elemezzük ki és hozzuk világosságra azok veszélyeit. Gondold át újra az olvasottakat és dönts el, hogy hogyan tovább.

Református

E hatalmas Katolikus vallásnak a hibáit és tévedéseit már korábban is észre vették jó néhányan. Ki is alakultak különböző szerzetesrendek, de ezek a katolikus egyház ellenőrzése és befolyása alatt álltak. Aki szembeszegült a katolicizmussal, azzal kegyetlenül elbántak az inkvizítoraik, eretneknek nyilvánítva őket. Végül aztán az 1500-as években bekövetkezett a hatalmas reformáció. Luther Márton, aki maga is szerzetes pap volt, felismerte és megelégedte a katolikus vallás tévedéseit és elnyomását. Ezért 1517. okt. 31-én kiszögelte a 95 pontból álló tételét a Wittenbergi vártemplom kapujára. Hivatalosan ezt az időpontot tekintik a **Reformáció** kezdetének. Luther Márton fel akarta hívni az emberek figyelmét a Krisztusban való szellemi és lelki szabadságra, az igazságra. Nagyon sok követőre talált, oly annyira, hogy Németországban futótűzként terjedt el az új hitvallás. A Német Feudális fejedelmi nagy urak nagy lehetőséget láttak ez által arra nézve, hogy kitörjenek politikailag és hatalmilag a katolikus elnyomás és egyeduralkodás alól. Ennek hatására bekövetkezett a Német paraszt háború (1524-1525). A Protestantizmus annyira megerősödött, hogy ellenállt a legvadabb üldözéseknek is. Ezért sajnos, amit Luther Márton elkezdett lélekben azt a politika és a hatalom befejezte testben, azaz a reformáció igen hamar vallási formába torkollott. Ez java részt köszönhető Kálvin Jánosnak, aki 1541-bentelepedett le Genfben, miután Francia országból menekülnie kellett.

Az ő nevéhez fűződik a **REFORMÁTUS** vallás, míg Luther Mártonéhoz az **Evangélista**. Kálvin János szerint nem volt bűn a zsarnokokat vagy a nép elnyomóit megölni. Ma már mindenki tudja, hogy embert ölni bűn, legyen az elnyomó zsarnok vagy akárki más. Kálvin János tanítása az eleve elrendelés (Predestináció) is, amiről a későbbiekben még szót ejtünk. Igaz a mai **Református** vallásban már nincsenek meg a bálvány imádatok különböző formái, mint pl. képek, szobrok, Mária és szentek imádata. Még a tanításaiban sincs sok kivetni való. Mégis úgy látom, hogy muszáj egy pár dolgot megemlíteni. A legnagyobb baj az, hogy már kezdetben elvallásosodott az egész reformáció, ez által a Szent Szellem munkája és világossága háttérbe szorult. Nem csoda hát, hogy szertartásossá vált minden. Az előre kidolgozott prédikációkkal, a teológia elvégzésével stb. Ilyen a kiskorban való keresztesítés is. Ezek, vagy megmaradtak, vagy vissza jöttek ebbe a vallásba. Ezekre most nem térek ki külön, hiszen az előző vallásnál már fényt derítettünk arra, hogy a teológia elvégzésével nem kerül közelebb az ember az Istenhez, és nem üdvözülhet tanulás által. Azt is megtudhattuk, hogy a kiskorban való vízkeresztesítés értelmetlen dolog, ami nem Istentől van. Gyermeknek nincsenek a pokolban, hisz a tudatlanság idejét elnézi az Isten. Minden gyermek az Istené. A kis korban való keresztesítés nem más, mint a vallásnak való elkötelezettség. Sokszor hallhattuk már azt a mondatot, hogy: te nem lehetsz más vallású, mert már kiskorodban katolikusnak, illetve reformátusnak keresztesítetk. Ez már majdnem olyan, mint egy átok. A gyermekkeresztesítéssel, mint ahogy arra az előzőekben már rávilágítottunk, egyáltalán nem előlegezzük meg sem a hitet, sem az üdvösséget a gyermek számára.

Amiről, most bővebben szeretnék szólni az a **nők** helyzete, álláspontja, pozíciója az Isten szolgálatában. Ebben a vallásban már engedélyezték ugyan a papok számára a nősülést, de ezen a téren kicsit elvetették a súlyt. Jóváhagyták ugyanis a **nők pappá avatását** a különböző papi szolgálatokkal együtt, ami Isten előtt nem helyes. Mindez pedig nem azért, mert Isten nem szereti a nőket, csak éppen más szerepük van az életben. Vannak olyan természeti törvények melyeket, nem lehet megváltoztatni teremtettségükönél fogva. Mivel az embernek szabad akarata van, ezért az ember gyakran ellenszegül Isten parancsolatának. Így van ez most is ebben az esetben, amikor a nő azt hiszi, hogy férfi szerepet szánt neki az Isten.

I. Kor. 14;34. *A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincsen megengedve nekik, hogy szóljanak; hanem engedelmesek legyenek, amint a törvény is mondja.*

I. Kor. 14;35. *Hogyha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon az ő férjüket; mert éktelen dolog asszonynak szólni a gyülekezetben.*

I. Tim. 2;11. *Az asszony csendességben tanuljon teljes engedelmisséggel.*

I. Tim. 2;12. *A tanítást pedig nem engedem meg az asszonynak, semhogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben.*

I. Tim. 2;13. *Mert Ádám teremtetett elsőnek, azután Éva.*

I. Tim. 2;14. *És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett:*

Ezek az igék önmagukért beszélnek. Egyszerűen nem lehet őket félremagyarázni és félreértelmezni. Ezért a tanító és prédikáló nő, egyszerűen engedetlen Istennek. Elfogadhatatlan az az érv, hogy a nők régen beszédesebbek, fecsegősebbek, pletykásabbak voltak. Most mitől lennének mások? Semmivel. Nem lehet arra hivatkozva kibújni Isten parancsolata alól, hogy ez a régieknek íródott. Isten nem a visszavonás Istene. A Bibliát nem lehet úgy olvasni, mint egy régi, a kornak megfelelő szabályzati leírást. Isten ma is ugyanaz, aki akkor volt. Az ember sem változott semmit szellemben. Ugyanazok a bűnös gondolatok a mai emberben is benne vannak, mint a régiekben. Mitől szüntek volna meg? Akik nem akarnak elfogadni néhány dolgot a szentírásból, csak azért, mert az régen íródott, az. az illető a többi dolgot sem fogadja el, vagy csak fenntartással. Senki nem mondta, hogy nem gyámolíthatnak, nem erősíthetnek, vagy nem tehetnek bizonyosságot a nők. Viszont a tanítás, prédikálás a férfi feladata nem a nőé. A család feje nem a nő, hanem a férfi. Ahol nő irányítja a családot és uralkodik a férjén az a család nem jó úton halad.

I. Kor. 11;3. *Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus; az asszonynak feje pedig a férfiú; a Krisztusnak feje pedig az Isten.*

Mindennek megvan a maga rendje ép úgy, ahogy az ember sem lehet Isten, úgy a nő sem veheti át a férfi szerepét.

Persze megpróbálhatják, és néhányan meg is teszik, de az idő és a természet úgyis igazolja magukat. Az a nő pedig aki ezt nem látja be, nézzen mélyen magába, hogy vajon Isten Lelke benne lakik-e? Amennyiben meg van bizonyosodva és győződve arról, hogy ő már újjászületett, akkor tartson bűnbánatot, legyen úrrá a büszkeségén és mondjon le a papi pozíciójáról. Akik számára a biblia „régén íródott”, és ezért nem engedelmeskednek Istennek, azok még mindig a bűneikben vannak megváltatlanul. Számukra az Isten még mindig csak egy távoli elérhetetlennek tűnő nagy filozófiai kérdés. Ugyanis a biblia hiába íródott kétezer évvel ezelőtt a régieknek, annak tartalma a ma élő embernek is ugyanúgy szól egészen Jézus visszajöveteléig.

Ezért nem csodálkozom azon a téves nézetten sem, mely szerint az Istennel való kapcsolat az **Úrvacsorában** rejlik. Az úrvacsora által közelebb jut az ember az Istenhez. Nézzük meg, mit mond nekünk erről a biblia.

Mát. 26;26. *Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem.*

Mát. 26;27. *És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan;*

Mát. 26;28. *Mert ez az én vérem, az újszövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.*

Luk. 22;19. *És minekutána a kenyeret vette, hálákat adván megszegé, és adá nékik, mondván: Ez az én testem, mely ti érettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*

Luk. 22;20. *Hasonlóképen a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség az én véremben, mely ti érettetek kiontatik.*

Már. 14;22. *És mikor űk evének, vevén Jézus a kenyeret, és hálákat adván, megtöré és adá nékik, mondván: Vegyétek, egyétek; ez az én testem.*

Már. 14;23. *És vevén a poharat, és hálákat adván, adá nékik; és ivának abból mindnyájan;*

Már. 14;24. *És monda nékik: Ez az én vérem, az újszövetség vére, amely sokakért kiontatik.*

Láthatjuk, hogy az úrvacsorának mély értelmű szimbolikus jelentősége van. Célja, az Úrra való megemlékezés, ezért Úrvacsorát csak az tud tartani, aki már az Úrban van, azaz akinek már élő személyes kapcsolata van Istennel. Tehát helytelen az a nézet, hogy az Úrvacsorával veszi magához Krisztust az ember és ez által lesz kapcsolata vele.

I. Kor. 11;23. *Mert én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon Az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret,*

I. Kor. 11;24. *És hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*

I. Kor. 11;25. *Hasonlatosképen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz új testamentom az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.*

Az Úrvacsora, a Jézussal való személyes kapcsolatunk és közösségünk gyakorlati kifejezése. (I. Kor. 10;16-17.) Hasonlóképpen a vízkeresztség is. Ugyebár a víznek nincs szellemi közvetítő ereje. A vízkeresztség gyakorlati kifejezése annak, hogy az Úr már megbocsátotta az illető bűneit és megtisztította őt. Megtért, hogy új tiszta életet kezdhessen el Istennel. Az Úrvacsora nincs szabályozva. Bármikor megtarthatja az ember ezt a megemlékezést. Nem csak egyszer az életben, vagy csak egyszer egy évben, hanem bármikor. Tehát nem az Úrvacsorával jön létre a közösségünk Istennel, hanem a hitből fakadó őszinte imádság által. Megkérdezhetnénk, ha már élő személyes kapcsolatunk van Istennel, akkor miért kell megemlékezés céljából Úrvacsorázni, ha a Szent Lélek által Ő már bennünk él? A kulcsot az emlékezni szóban kell keresni. Ugyanis az ember hiába született újjá és tért meg, azért mégiscsak követ el hibákat, hiszen a test által a bűn alá van rekesztve.

Az Úrvacsora által pedig megerősödik a hitben és az Istennel való kapcsolatban, mert tudja azt a hívő ember, hogy ha bűnösen illetve bűn megvallás nélkül Úrvacsorázik, akkor ítéletet eszik és iszik szégyent hozva ezzel az Úrra. Ezért ha Úrvacsorázni akar, be kell ismernie és meg kell vallania a bűneit Jézusnak. Azt pedig mindnyájan tudjuk, hogy a bűneink választanak el Istentől. (Zsid. 6;6.)

I. Kor. 11;27. *Azért aki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen.*

I. Kor. 11;28. *Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból,*

I. Kor. 11;29. *Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét.*

Most pedig vizsgáljuk meg a már említett Kálvin János által tanított „**Eleve elrendelést**”. Kálvin János a Predestináció tanításával azt állítja, hogy Isten már eleve elrendelte (eldöntötte), hogy az emberek közül kik azok, akik üdvözülni fognak és kik azok, akik a kárhozatra jutnak. Mindezt pedig az ember érdemeire és bűneire való tekintet nélkül. Érdekes állítás egy olyan embertől, aki azt nyilatkozta, hogy a Zsarnok és a nép elnyomóját nem bűn megölni. Az eleve elrendelés elmélete már a korai reformációban honos volt. Pontosan nem tudni, hogy mi késztette Kálvin Jánost e nézet erőltetésére, talán a Szent Írásban található néhány könnyen félreérthető szövegrész, melyek az „eleve” szót tartalmazzák. Abból pedig akad elég. Ezeket, az igéket most nem írom ki, mert sok van belőlük, de ha az ember figyelmesen olvassa őket és nem csak az adott igéket, hanem a környezetét képező szöveg részeket a maguk összefüggésében, a szerző szemszögével nézve, akkor könnyen észrevehetjük, hogy az eleve elrendelés mindig Jézus krisztus váltságművére utal, ill. vezet vissza bennünket. Ami annyit jelent, hogy nincs bűnbocsánat véráldozat nélkül, azaz Isten váltságműve már régen elhatározott. Erről tanúskodik sok prófécia is, melyek már régóta bátorították az Istenben hívő embereket, hogy van remény a feltámadásra.

Ilyen értelemben az Isten, már eleve, kezdettől fogva kidolgozta a lehetőséget az igaz emberek megmenekülésére. (Ef. 3;9. 11. I. Pét. 1;20. Róm. 1;2. 25. 3;25.) Vannak továbbá olyan igék is, melyek azt engedik sugallni, hogy Isten valóban mindent eldöntött előre (Róm. 8;29-30. 9;11-28.). Ám ha figyelmesen végig olvassuk a 8-as és a 9-es részeket, észrevezzük, hogy Pál az Isten hatalmát és mindenhatóságát próbálja érzékeltetni és szemléltetni a hallgatókkal. Ugyanis olyanoknak szól e levél rész, akik becsmérelik Isten hatalmát, és akik el akarják bizonytalanítani és megingatni a Krisztusban lévőket. Sok olyan rész is van a bibliában, ahol azt olvashatjuk, hogy Isten elhívott, kiválasztott embereket. Legyen az próféta vagy a 12 apostol vagy akár Pál. Figyeljük meg az elhívott emberek esetét. Láthatjuk, hogy Isten sohasem erőszakkal irányította őket. Az embereknek mindig meghagyta a szabad választást, ill. a döntés jogát. Isten, megbízta Jónást, hogy menjen el Ninivébe a népnek prédikálni, ám Jónás engedetlen volt és Ninive helyett Tarsisba indult (Jón. 1;1-3.). Amikor Jézus kiválasztotta a tizenkettőt, ő sem erőszakkal tette azt. Szabad akaratukból követték őt, csak úgy, mint sokan mások is és örömmel tették. (Ján. 15;16. 19.) Később aztán szabad akaratból el is hagyták őt sokan.

Ján. 6;60. *Sokan azért, akik hallák ezeket az ő tanítványai közül, mondának: Kemény beszéd ez; ki hallgathatja Őt?*

Ján. 6;66. *Ettől fogva sokan visszavonulának az Ő tanítványai közül és nem járnak vala többé Ő vele.*

Júdásnak is szabad akarata volt arra, hogy elárulja Jézust. Nem Isten és Jézus parancsolta neki, csak azért, hogy beteljesedjen az Írás. Mondhatnánk, hogy Pált erőszakkal hívta el Jézus azzal, hogy megjelent neki a Damaszkuszi Úton, de ha tovább olvassuk a történetet, észrevehetjük, hogy Isten ugyanúgy meghagyta Pálnak is az ő szabad akaratát, a döntés jogát. Ugyanis Pál csak három nap elteltével döntött úgy, hogy befogadja Jézust a szívébe és keresztény lesz. Ekkor elkezdett imádkozni (Csel. 9;11.). Ezek az emberek mind maguk döntöttek a sorsukról. Nem azért cselekedtek így, mert Isten eleve elrendelte, megalkotta az emberek sorsát és ezzel a világ jövőjét is.

A szabad akaratot bizonyítja az is, hogy amikor Jézus meghalt és alá szállt a Seolba, a meghaltak lelkeinek is prédikálta az üdvösség evangéliumát. Ők is választhattak.

I. Pét 3;19. *Amelyben elmenvén, a tömlöczben lévő lelkeknek is prédikált.*

I. Pét 4;6. *Mert azért hirdettetett az evangélium a holtaknak is, hogy megítéltesse nek emberek szerint testben, de éljenek Isten szerint lélekben.*

Isten nem dönt teljhatalmúlag a saját tetszése szerint az emberek életéről, sorsáról. Az hogy az embernek szabad akaratot adott Isten, az az Ő önzetlen szeretetéről tanúskodik. Ez már az ember teremtetésekor megmutatkozott (I. Móz. 3;1-13.). Ha van szabad akarat, akkor nem beszélhetünk eleve elrendelésről. Megközelíthetjük ezt a témát más szemszögből is. A bibliában olvasható elhívások egyedi esetek, bár mint mondtam az érintetteknek mindig megadatott a választási lehetőség. Isten hatalmas csodái is mind szükséges egyedi esetek voltak bizonyos korszak változások idején. Jézus Krisztus megjelenése és kereszthalála is egy új korszak kezdete, az evangélium, az újszövetség kezdete, melyet nevezhetünk az üdvösség korszakának. E korszaknak megfelelően az örömhír terjedését csodákkal és jelekkel kísérte és erősítette meg Isten. Kálvin János talán eme egyedi esetekből is az eleve elrendelésre következtethetett. Minden esetre elmélete már csak azért sem helyes, mert ha Isten már mindent előre eldöntött az emberekkel kapcsolatban, akkor nem lenne igaz az a tény, hogy az embernek szabad akarata van dönten. Továbbá, ha az eleve elrendelés igaz lenne, akkor Isten nem a szeretet, hanem a gonoszság, mivel játékszernek tekinti a teremtett világot és vele együtt az embereket és azoknak érzelmeit.

Valamint, ha a predestináció valós lenne, akkor Isten nem igazságos, hiszen értelmét vesztené az ítélet tétel. Márpedig a biblia számos helyen tudósít minket arról, hogy Jézus igazságos ítéletet fog tartani a feltámadás napján, amikor mindenki a cselekedetei szerint lesz megítélve.

II. Kor. 5;10. *Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.*

Mát. 16;27. *Mert az embernek Fia eljő az ő Atyjának dicsőségében, az ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint.*

Jel. 22;12. *És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessem mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz.*

Adjunk hálát az Úrnak, mert Ő Szeretet és Igazság. Az eleve elrendelés (predestináció) hamis tanítás. Jézus mindenkiért meghalt, és mindenkit szeret, kivéve a bűnt. Az embernek szabad akaratot adott arra is, hogy higgyen Jézusban vagy sem. Elfogadja és befogadja Jézust vagy sem. Örök élet vagy örök kárhozat? A döntés a te kezében van, hiszen szabad akarattal ruházott fel az Isten. Bízz az Úrban Ő vár rád!

II. Pét. 3;9. *Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.*

I. Tim. 2;4. *Aki azt akarja, hogy minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson.*

Kálvin Jánost talán még a jelenések könyve is az eleve elrendelés gondolatára inspirálhatta, hiszen abban János leírta nekünk előre a jövőbeni, ránk váró Anti krisztusi időt.

Zárszóként csak azt tudom mondani, hogy amit Kálvin János eleve elrendelésnek gondolt az nem más, mint Isten tökéletes minden tudása. Ő nem eleve elrendelte, hanem előre látta, illetve tudta az elkövetkezendő eseményeket.

Jehova tanúi

Gondolom mindenki, köztük te is hallottál már a **JEHOVA TANÚI** vallásról, melyet az emberek leginkább szektának könyvelnek el. Ez nem véletlen, hiszen tanításai szöges ellentétben vannak a Szent írással, oly annyira, hogy kénytelenek voltak kiadni egy saját újfordítású bibliát, mely teljesen más értelmezést ad az embernek Istenről és az igazságról. Most ezeket, a hamis tanításokat fogjuk megvizsgálni Károli Gáspár fordítása szerint. Nem is tudom, hol kezdjük, mivel szinte minden tanításukban találunk hamisságot és kivetni valót. Némelyek nem is tanúknak nevezik őket, hanem a tagadás apostolainak. Talán nem véletlenül, ugyanis tagadják az Isten háromszemélyűségét (szent háromság), ez által tagadják Jézus Istenségét és a Szent szellem személyiségét. Tagadják az ember testi halála utáni szellemi létet, Tagadják a pokol létezését, mint a gonoszok örök gyötrelmének helyét. Továbbá tévesen tanítják Jézus visszajövetelét, a paradicsomi föld állapotát, az üdvözültek számát és állapotát. Nem Jézus van a bizonyágtételük központjában, hanem Isten Jehova neve és még sorolhatnám. Mivel ilyen sok témával fogunk foglalkozni, igyekszem röviden és tömören, de annál érthetőbben fogalmazni.

Mint azt már korábban említettem, már rossz alapokra épül és nem helyes úton halad az a vallás, amelyiknek kialakulása embertől ered és annak nevéhez fűződik. A Jehova tanúi vallásnak a megalapítója egy Charles Taze Russel nevű ember volt, aki kiválva az Adventista mozgalomból új tanokat kezdett hirdetni, melyek leginkább a végidőkre irányultak. Az új irány elveit nagyban befolyásolta a haláltól és a pokoltól való félelme is. A Jehova tanúi vallás a ma ismeretes formáját és rendszerét többek között Joseph Franklin Rutherford, Nathan Homer Knorr valamint Frederick William Franz alkották meg.

Ezek az emberek oly furmányosan alkották meg a biblia félremagyarázását, hogy egy hozzá nem értő naiv ember, könnyűszerrel félresiklik és eltéved az útvesztői között. Nem csoda hát, hogy szükséges a rendszeres „ismeret” adagolás a hallgatók számára, különben hogy maradnának „irányban”. Nézeteiket és tanaikat saját kiadású könyvek és újságok formájában terjesztik, melyeknek címei vagy nevei sok ember előtt ismeretesek. Ezek többek között az Örtorony, Ébredjetek, vagy az Örökké élhetsz Paradicsomban a földön. Ezekben, az iratokban, saját emberi okoskodásaikat akarják alátámasztani kiragadott bibliai idézetekkel. Az egyik ilyen emberi tanítás, ami üdvösség szempontjából a leglényegesebb, az **Jézus Istenségének**, valamint az **egy igaz élő Isten háromszemélyűségének** a tagadása. Nézzük meg, hogy miért tagadják, majd azt, hogy miért nem helyes az állításuk. Nos a bibliában valóban nem szerepel a Szent háromság szó, és Istent úgy mutatja be az ószövetségi rész, hogy Isten csak egy van és nincsen rajta kívül más Isten. Viszont számtalan bizonyosság utal az Újszövetségben arra, hogy az Atya a Fiú és a Szent Lélek egyek, azaz egy lényegűek. Tehát élő Isten valóban csak egy létezik, ám amit az ószövetségbeli emberek nem tudtak, az az, hogy Isten három lényegű. Háromféle megnyilvánulását ismertette meg velünk Jézus. Azt is mondhatnám, hogy Jézus (Ige, az Úr Angyala), a minden ható Isten, a világegyetemet megteremtő, megismerhetetlen Urának a személyes kinyilatkoztatása. Ezt persze emberi ésszel nem lehet felfogni és megérteni sem, de talán sikerülhet egy példa segítségével, ami nagyon egyszerű. Ez az élő példa pedig nem más, mint a víz (H₂O), az élet legfontosabb alkotó eleme. A víznek három halmazállapotával, megjelenési formájával, szerintem már mindenki találkozott. Ezek pedig a következők: Szilárd – Cseppfolyós – Légnemű, azaz: Jég – Víz – Pára. Mind háromnak pedig egy és ugyanaz az alapköve, azaz egyek (H₂O). Isten ugyanilyen. **Isten:** a határozott akarat, törvényében változhatatlan és szilárd, **Ő a kemény Jég.** **Jézus:** az alázatos, szelíd, a bűn mocskától megtisztító, **Ő a lágy Víz.** **Szent Szellem:** a

közvetítő és egyé szerkesztő láthatatlan kapocs, mely itt lakik köztünk és bennünk, **Ő a könnyed Pára**. Mind hármójuk alkotó eleme pedig a Szeretettel teljes és igazságos teremtő Lélek. Vehetjük példának még magát az embert is, hiszen ma már mindenki tudja, hogy az ember is három részből tevődik össze. Nem csak testből vagy nem csak lélekből ál. Bizony az ember személye is három részből tevődik össze, mégis egy egészet alkotnak. Ezek pedig a következők: **Szellem** (tudat) – **Lélek** (érzelem) – **Test** (cselekvés).

A világban még nagyon sok dolog van a természetén kívül, ami a hármas egységet képezi, azaz három az egyben. Nézzünk csak körül gyorsan a háztartásban! Itt van mindjárt az áram. A minden napokban használt energiaforrás tökéletes működéséhez három dolog szükséges:

Fázis – 0 – Földelés. Ezek együtt alkotják az áramot, ha egy hiányzik, már nem tökéletes. Megnézhetünk egy a mindennapos étkezéshez szükséges egyszerű edényt vagy italos flakont. Azok is hármas egységben alkotják az egy tökéletességet. Alkotó elemei pedig ezek: Záró fedél vagy kupak – Tartalom – Tároló edény vagy flakon. Bármelyik is hiányozzon a háromból, azonnal veszít a maga tökéletességéből. Itt van még például a fürdéshez használt csaptelep is, melyet három dolog kovácsol egy tökéletesbe, hogy mindenki a maga számára a legideálisabban tudja beállítani a víz hőmérsékletét. Ez pedig két beömlő és egy kiömlő nyílásból áll és e három alkotja az egyet. Hideg – Meleg – és az „élvezet”. Mindenki biztos abban, hogyha valamelyik hiányzik a három közül, akkor az élvezetes fürdés csődöt mond. Legegyszerűbben így lehet vázolni és leírni az egy igaz élő Isten háromszemélyűségét. Az Isten hármas egységét bizonyítja az is, hogy Jézus a következő parancsolatot hagyta ránk.

Már. 28;19. *Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében,*

Három személy nevében történik a megkeresztelés. A Szent háromságra utal még Pál apostol búcsúzása is a Korinthusiaktól.

II. Kor. 13;13. *Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szent Léleknek közössége mindnyájatokkal. Ámen*

Láthatjuk, hogy nem az Atyának vagy nem a Fiúnak vagy csak a Szent Léleknek nevében, hanem mind hármójuk nevében egyszerre. Az Atya, a Fiú és a Szent Léleknek nevében.

Ez a tény Jézus előtt az ószövetségi időszakban nem volt ismeretes, rejtve volt az emberek előtt. Ám ez a titok nem titok többé, mert Isten kijelentette magát a Fiúban, és Jézus kijelentette az Atyát mindazoknak, akik hisznek benne. Azok pedig bizonyosságot tesznek mindenkinek, akik hallgatják őket és hisznek benne. Mindezt pedig az Ő Szent Lelke által. Akikben nincs meg az Isten Lelke azok nem képesek sem megérteni, sem elfogadni az Isten hármas egységét. Nézzük meg mit ír Pál apostol eme **titokról**.

Róm. 16;25. *Annak pedig aki titeket megerősíthet az én evangéliomom és a Jézus Krisztus hirdetése szerint, ama titoknak kijelentése folytán, mely örök időtől fogva el volt hallgatva,*

Róm. 16;26. *Most pedig megjelentetett a prófétai írások által, az örök Isten parancsolata szerint, a hitben való engedelmesség végett minden pogányoknak tudomására adatván,*

Ef. 1;9. *Megismertetvén velünk az Ő akaratjának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában,*

Ef. 3;3. *Hogy tudniillik kijelentés útján ismertette meg velem a titkot, a szerint, amint az elébb megíráim röviden,*

Ef. 3;4. *Melynek olvasásából megérthetitek, hogy micsoda az én értelmem a Krisztus titka felől;*

Ef. 3;5. *Amely egyéb időkben meg nem ismerttetett az emberek fiaival úgy, ahogy most kijelentetett az Ő szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által;*

Ef. 3;9. *És hogy megvilágosítsam mindenknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, amely elrejtetett vala örök időktől fogva az Istenben, aki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által.*

Ef. 3;11. *Amaz örök eleve-elvégzés szerint, amelyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban;*

Kol. 1;26. *Tudniillik ama titkot, mely el vala rejtve ősidők óta és nemzetségek óta, most pedig megjelentetett az Ő szenteinek,*

Kol. 1;27. *Akikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége;*

Kol. 4;3. *Imádkozván egyszersmind mi érettünk is, hogy az Isten nyissa meg előttünk az íge ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amelyért fogoly is vagyok;*

Eme titokra pedig a következő ígevers derít fényt erős határozottsággal, amikor fellibben a fátyol és rádöbbenünk, hogy Isten és Jézus egyek.

I. Tim. 3;16. *És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségben.*

Tehát Isten megjelent köztünk testi ábrázatban a Názáreti Jézus Krisztus személyében, hogy általa az emberek bűnbocsánatot nyerhessenek. Ez pedig nem jelent mást, minthogy Jézus Isten, azaz Isten második személye. Erre a következtetésre, a Jehova tanúinak is már régen rá kellett, volna döbbernüik. Már csak azokból az ószövetségi igékből is, ahol a próféta azt mondja, hogy csak Isten bocsáthatja meg az ember bűneit. Ezekből pedig azért, mert a valóságban azt látjuk, hogy Jézus Krisztus az, aki megbocsátja az emberek bűneit. Ő az, akinek hatalma van rá, csak úgy, mint az ítélet tételre is. Ha Jézus nem lenne Isten, abban az esetben nem tölthetné be ezt a feladatot. Már pedig a Jehova tanúi tagadják Jézus Isteni mivoltát, ez pedig nem jelent mást, minthogy nem fogadják el Isten váltságát, kegyelmét és bűnbocsánatát. Nem is fogadhatják el addig, míg abban a hitben élnek, hogy Jézus nem Isten és nem is Isten egyszülött Fia, hanem Istennek az első teremtménye.

Nézzük meg, mit mond nekünk erről a biblia, Jézus, valóban Isten első teremtménye vagy Isten lényének része, mint egyszülött Fiú.

Ján. 1;14. *És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.*

Ján. 3;16. *Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*

Csel. 13;33. *Mint a második zsoltárban is meg van írva: Én Fiam vagy te; ma nemzettelek én téged. (Zsolt. 2;7.)*

Kol. 1;15. *Aki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született;*

Zsid. 1;5. *Mert kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma szültelek téged? És ismét: Én leszek néki Atyja és Ő lesz nékem Fiam?*

I. Ján. 4;9. *Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa.*

I. Ján. 4;15. *Aki vallja, hogy Jézus az Istennek Fia, az Isten megmarad abban és ő is az Istenben.*

Az igék önmagukért beszélnek, nem lehet őket félreérteni, esetleg jó hosszan félremagyarázni. A Jehova tanúi nem fogadják el a nemzést, illetve a születést. Nem tehetik, hiszen azzal beismernék Jézus Isteni mivoltát. Szerintük ez azt jelenti, hogy Isten közvetlenül teremtette meg Jézust. Ezek szerint számukra Jézus, még mindig csak egy vallásalapító ember, egy életelv iránymutató és nem több. Többek között azért sem fogadják el Jézust Isten második személyének, ill. kinyilatkoztatásának, mert Jézus maga mondta, hogy az Atya nagyobb Ő nála és van olyan dolog, amit csak az Atya tud és senki más rajta kívül. Én sem azt mondom, hogy Jézus egymaga az egyedüli Isten. Nem. Ám nem véletlenül adta tudtunkra Isten, hogy Jézus tőle, belőle született. Ahogy az emberek (asszonyok) ember gyereket szülnek, nem pedig tárgyakat vagy állatokat, így aki Istentől ill. Istenből született az sem lehet teremtmény, hanem igenis Isten. Azért mert az Isten, aki az Atya nagyobb a Fiánál egyáltalán nem zárja ki Jézus Isteni mivoltát, sőt az Atya Fiúi kapcsolat a születési szóval csak megerősíti ezt a tényt.

A közvetlen teremtés szót azért használják, a Jehova tanúi, mert azokat az igéket már nem tagadták le, és nem magyarázták félre, melyek nyíltan kimondják, hogy Isten Jézus által teremtett mindent ebben a világban.

Ján. 1;1. *Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge.*

Ján. 1;2. *Ez kezdetben az Istennél vala.*

Ján. 1;3. *Minden Ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.*

I. Kor. 8;6. *Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is Ő benne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is Ő általa.*

Zsid. 1;2. *Akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette.*

Kol. 1;16. *Mert Ő benne teremtetett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek;*

Róm. 11;36. *Mert Ő tőle, Ő általa és Ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.*

Ef. 3;9. *És hogy megvilágosítsam mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, amely elrejtett vala örök időktől fogva az Istenben, aki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által.*

Már itt bebizonyosodott a Jehova tanúi tanításainak a logikátlansága, ugyanis, ha Isten e vallás szerint képes volt közvetlenül létrehozni, megteremteni Jézust, akkor mi értelme lett volna az írás szerint, Jézus által megteremteni mindent, ha Ő maga is megtehetette volna? Semmi. Ezért az igazság a már említett igékben van, melyek arról tesznek tanúbizonyságot, hogy Isten három lényegű. Második személye Jézus, a titok, aki maga az Ige, Isten része, az egyszülött Fia, aki által teremtetett a világ. Márpedig csak Istennek van hatalma életet teremteni.

Születéséről tesz bizonytságot a próféta is (Péld. 8;20-31.).

Azt a tényt, hogy Jézus és Isten egyek, maga a Názáreti Jézus Krisztus is elismerte nemegyszer.

A Farizeusok, ezért a kijelentésért, többször is meg akarták Őt kövezni, mivelhogy az Istennel egyenlővé tette magát. Ez pedig Isten káromlásnak számított. (Luk. 22;70. Márk. 14;61-64. Ján. 19;7.).

Ján. 10;30. *Én és az Atya egy vagyunk.*

Ján. 10;31. *Ismét köveket ragadának azért a zsidók, hogy megkövezzék Őt.*

Ján. 10;33. *Felelének néki a zsidók, mondván: Jó dologért nem kövezünk meg téged, hanem káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat.*

Ján. 5;18. *E miatt aztán még inkább meg akarák Őt ölni a zsidók, mivel nem csak a Szombatot rontotta meg, hanem az Istent is saját Atyjának mondotta, egyenlővé tévén magát az Istennel.*

Jézus a tanítványainak is bizonygatta nem egyszer, hogy Ő és az Atya egyek.

Ján. 14;7. *Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek Őt, és láttátok Őt.*

Ján. 14;8. *Monda néki Filep: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!*

Ján. 14;9. *Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mimódon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?*

Jézus neve a próféta által (Ézs. 7;14.) Immanuel, ami annyit jelent, velünk az Isten, azaz Isten köztünk van, lejött hozzánk.

Mát. 1;23. *Ímé a szűz fogan méhében és szül fiat, és annak nevét Immanuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten.*

A bibliában még nagyon sok helyen találkozhatunk olyan igékkel, melyek alátámasztják Jézus Isteni személyét ezzel bizonyítva a „Szent háromságot”, de mivel nagyon sok van belőlük, így csak néhányat írok ki ezekből. Felvetődik a kérdés, ha már ilyen sok ige áll rendelkezésünkre, mely a Jézus Istenségét hivatott bizonyítani, hogy-hogy a Jehova tanúi ezt nem látják, és nem is akarják elfogadni? Nem tudom.

Csak az ígére tudok támaszkodni, mely kimondja, hogy az ilyeneknek lepel van a szemükön, hogy ne értsék és ismerjék meg az igazságot, mert inkább kedveznek saját bölcselkedéseiknek hitető lelkekre hallgatva, mintsem az Isten Szent Lelkére.

Fil. 2;6. *Aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő,*

Fil. 2;7. *Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vétén föl, emberekhez hasonlóvá lévén;*

Fil. 2;8. *És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfának haláláig.*

Kol. 1;19. *Mert tetszett az Atyának, hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség;*

Kol. 2;9. *Mert ő benne lakozik az Istenségnek egész teljessége testileg,*

Találkozhatunk olyan igékkel még az ószövetségben is, melyek konkrétan kimondják, hogy Jézus Isten. Ezeket pedig nem lehet félremagyarázni. Vagy elfogadjuk az igazságot vagy tovább küszködünk a különbnél – különb emberi okoskodások kitalálásával. Egy alkalommal, amikor a már feltámadt Jézus megjelent a tanítványoknak, Tamás így szólt hozzá:

Ján. 20;28. *És felele Tamás és monda néki: Én Uram és én Istenem!*

Róm. 9;5. *Akiké az atyák, és akik közül való test szerint a Krisztus, aki mindeneknek felette örökké áldandó Isten. Ámen.*

I. Ján. 5;20. *De tudjuk, azt is, hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az igazat, és hogy mi az igazban, az Ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet.*

Ezékiel megprófétálta, hogy a város keleti kapuja be lesz zárva, mert Izrael Istene ment be rajta. Ez Kr. után be is teljesedett.

Ezé. 44;2. *És monda nékem az Úr: Ez a kapu be lesz zárva, meg nem nyílik és senki rajta be nem megy, mert az Úr, az Izrael Istene ment be rajta, azért be lesz zárva.*

Gondolom kitaláltad, hogy az a bizonyos Úr az Izrael Istene, nem más, mint maga Jézus.

Ésa. 9;6. *Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az Ő vállán lesz, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság Atyjának, békesség fejedelmének!*

Ahogy az Úr szólt magáról Ézsaiásnak az Ószöv.-ben, ugyanúgy szólt több száz évvel később János apostolnak is, azaz Én vagyok az első és az utolsó, a kezdet és a vég, az Alfa és az Omega. Amíg az Ószöv.-ben „Isten” szólt, addig az Újszöv.-ben „Jézus”.

Ószövetség (Úr Isten)

Ésa. 41;4. *...: én, az Úr, az első és utolsókkal is az vagyok én!*

Ésa. 44;6. *Így szól az Úr, Izraelnek királya és megváltója, a seregeknek Ura: Én vagyok az első, én az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten.*

Ésa. 48;12. *Hallgass rám Jákob és Izrael, én elhívottam, én vagyok az első és én az utolsó.*

Újszövetség (Úr Jézus)

Jel. 1;8. *Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, aki van és aki vala és aki eljövendő, a Mindenható.*

Jel. 21;6. *És monda nékem: Meglett. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjazónak adok az élet vizének forrásából ingyen.*

Jel. 22;13. *Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, az első és utolsó.*

Most már világosan látnunk kell azt, hogy két különböző illető (Isten és Jézus) nem állíthatja magáról ugyanazt, ha csak nem mind kettőjük egy és ugyanaz a személy. Jézus és Isten egysége nem csak tettekben, nézetekben és akaratban mutatkozik meg, hanem lényegükben is.

Jézus Isteni mivoltát és az Atyával való egységét, mi sem fejezhetné ki jobban, mint maga az Isteni hatalma. Amennyiben Jézus nem Isten és nem Isten része, hanem csak teremtmény, az esetben nem rendelkezhetne ilyen hatalommal.

Mát. 11;27. *Mindent nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelenteni.*

Ján. 3;35. *Az Atya szereti a Fiút, és az Ő kezébe adott mindent.*

Ján. 5;22. *Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta;*

Ján. 5;23. *Hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, aki elküldte Őt.*

Zsid. 2;8. *Mindent lábai alá vetettél. Mert azzal, hogy néki mindent alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül: de most még nem látjuk, hogy néki minden alávetett.*

Ján. 5;21. *Mert amint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is akiket akar, megeleveníti.*

Ján. 10;17. *Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.*

Ján. 10;18. *Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.*

Ján. 5;26. *Mert amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában:*

Ján. 5;27. *És hatalmat ada néki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia.*

Ján. 16;15. *Mindaz, ami az Atyáé, az enyém: azért mondtam, hogy az enyemből vesz, és megjelenti néktek.*

Egyébként, ha figyelmesebben olvassuk János evangéliumát, láthatjuk, hogy Jézust Istenként mutatja be és ismerteti meg velünk. Szinte mindenhol, ahol róla ír az Isteni hatalma és személyisége tükröződik vissza. Jézus Istenségét és Isteni hatalmát fejezi ki az is, hogy Isten, aki az Atya, **Úrrá** tette a Fiát, Jézust, mindenek felett. A Jehova tanúi ezt a tényt sem akarják elfogadni, mind annak ellenére, hogy tisztán és világosan le van írva a Bibliában.

Csel. 2;36. *Bizonnyal tudja meg azért Izraelnek egész háza, hogy Úrrá és Krisztussá tette Őt az Isten, azt a Jézust, akit ti megfeszítettetek.*

I. Kor. 8;6. *Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is Ő Benne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is Ő általa.*

I. Kor. 12;3. *...; és senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által.*

Ebből adódóan, ha a Jehova tanúi nem fogadják el Jézust Úrnak, akkor egyértelmű, hogy nincs meg bennük a Szent Lélek. Szent lélek nélkül nincs üdvösség és nincs kapcsolat az élő Istennel, így nem is ismerhetik az igazságot. Úgy gondolom ez elég egy értelmű és magától értetődően logikus. Jézus az Úr mindenek felett. Ő általa van az üdvösség és az örök élet.

Ján. 13;13. *Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok.*

Fil. 2;11. *És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.*

Zsid. 2;7. *Kissebbé tetted Őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad Őt és Úrrá tetted kezeid munkáin.*

Amikor Istvánt megkövezték, ő is Urának szólította Jézust a hozzá intézett imájában.

Csel. 7;59. *Megkövezék azért Istvánt, ki imádkozik és ezt mondja vala: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet!*

Szerintem ennyi ige bőven elég, ahhoz, hogy ne értsük félre, és hogy ne magyarázzák félre Jézus Istenségét és hatalmát. Jézus az Isten második személye az ÍGE. Isten adott magából „egy darabot” és testté lett, hús vér emberré és köztünk volt 2000 évvel ezelőtt. Meghalt értünk, hogy bűnbocsánatot és örök életet nyerhessünk. Így eljöhett közénk halála után az Ő harmadik személye a Szent Lélek, aki képviseli bennünk az Urat, valamint képvisel minket az Úr előtt, azaz, Ő általa van kapcsolatunk az élő Jézussal és az Atyával, aki a mindenható Isten. Aki nem Jézusban hisz, az nem hisz az Istenben sem, mivel nem szereti, és nem tiszteli azt, akit az Atya küldött. Aki nem Jézusban hisz, azok számára értelmetlen volt Jézus Krisztus

keresztthalála. Jézus nélkül nem lehet kapcsolatunk Istennel. Akikben nincs Jézus, azok még mindig le vannak ragadva az ószövetségben, így számukra még nincs megváltás és bűnbocsánat. Jézus az út és az ajtó Istenhez.

Ezért biztosítja a kételkedőket, akik Istenben akarnak hinni, hogy ne féljenek hozzá közeledni és Ő benne hinni, mert aki Ő benne hisz, az az Istenben hisz. Erről prófétáltak annak idején a próféták is. Ha nem Jézusban hiszünk, értelmét veszti a róla szóló prófécia is.

Ján. 12;44. *Jézus pedig kiálta és monda: Aki hisz én bennem, nem én bennem hisz, hanem abban, aki elküldött engem.*

Erről tesz bizonyosságot néhány korábban említett ige hely is, ami arra utal, hogy Jézust ugyanúgy kell tisztelni és szeretni, mint az Atyát, a „Jehova” Istent.

Ján. 5;23. *Hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, aki elküldte Őt.*

I. Ján. 2;23. *Senkiben nincs meg az Atya, aki tagadja a Fiút. Aki vallást tesz a Fiúról, abban az Atya is megvan.*

I. Kor. 16;22. *Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott! Maran atha.*

Mivel Jézus a kapocs ember és Isten között, valamint Ő az út és az ajtó Istenhez, ezért hozzá kell fordulnunk, és ahogy Jézus mondta, benne kell hinnünk, mert aki Ő benne hisz, az az Istenben, az Atyában hisz. Ezért jött! Ám a Jehova tanúi ezt nem akarják elfogadni. Ők nem akarnak teljességgel hinni és bízni az Úr Jézusban, ezzel nem is akarják elfogadni az Isten kegyelmi ajándékát. Szerintük elég, ha csak egy kicsit gyakorolgatjuk a hitet benne. Azaz elég, ha csak úgy teszünk, mintha hinnénk benne. A Jehova tanúi szerint hinni, nem Jézusban kell, hanem Isten Jehova nevében. Nem tudom, honnan vették azt a butaságot, hogy az Isten Jehova neve által van az üdvösség és örök élet. Minden esetre a Biblia mást mond nekünk. Jézus előtt, amikor még nem volt ismert Isten az emberek előtt, kitaláltak maguknak különböző Isteneket és azokban hittek. Ezt a Jehova tanúi is tudják, de ha nem fogadják el Jézust Istennek és Úrnak, és ha nem benne hisznek és bíznak teljességgel, akkor nem különböznek semmiben azoktól, akik ismeretlen kitalált Istenekben hisznek, és azokhoz imádkoznak. Az Atya a nagy Jehova Isten, azért küldte az Ő egyszülött Fiát, hogy benne higgyünk, és benne bízzunk, mert Ő az, aki kijelenti nekünk és megismerteti velünk az Atyát a mindenható Jehova Istent. Tehát Jézusban kell hinnünk és nem Isten Jehova nevében. Erről tesz bizonyosságot a Szent Írás.

Jézus meg tud menteni téged az örök kárhozattól, Isten Jehova neve viszont nem! Tehát Jézusban higgy, ha Isten gyermeke, fia akarsz lenni!

Gal. 3;26. *Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.*

Csel. 10;43. *Erről a próféták mind bizonyosságot tesznek, hogy bűneinek bocsánatját veszi az Ő neve által mindenki, aki hiszen Ő benne.*

Ján. 12;44. *Jézus pedig kiálta és monda: Aki hisz én bennem, nem én bennem hisz, hanem abban, aki elküldött engem.*

Csel. 16;31. *Azok pedig mondának: Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe!*

Róm. 9;33. *Amint meg van írva: Ímé beleütközés követ és megbotránkozás szikláját teszem Sionba; és aki hisz benne, nem szégyenül meg. (Ésa. 28;16.)*

Zsolt. 2;12. *Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék és el ne vesszetek az úton, mert hamar felgerjed az Ő haragja. Boldogok mind azok, akik Ő benne bíznak.*

Ján. 1;12. *Valakik befogadják Őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek;*

Ján. 3;16. *Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*

Ján. 3;18. *Aki hiszen Ő benne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.*

Ján. 3;36. *Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.*

Ján. 6;35. *Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jő, semmiképen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.*

Ján. 6;40. *Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz Ő benne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon.*

Ján. 6;47. *Bizony, bizony mondom néktek: Aki én bennem hisz, örök élete van annak.*

Ján. 7;38. *Aki hisz én bennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.*

Ján. 8;30. *Amikor ezeket monda, sokan hívének Ő benne.*

Ján. 11;25. *Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él;*

Ján. 11;26. *És aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?*

Ján. 12;46. *Én világossággul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, aki én bennem hisz.*

Ján. 17;20. *De nem csak ő érettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédökre hisznek majd én bennem;*

Ján. 9;35. *Meghallá Jézus, hogy kiveték azt; és találkozáván vele, monda néki: hiszel-e te az Isten Fiában?*

Ján. 9;36. *Felele és monda: Ki az, Uram, hogy higgyek benne?*

Ján. 9;37. *Monda pedig néki Jézus: Láttad is őt, és aki beszél veled, az az.*

Ján. 9;38. *Az pedig monda: Hiszek, Uram. És imádá Őt.*

I. Ján. 3;23. *Ez pedig az Ő parancsolata, hogy higgyünk az Ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, amint megparancsolta nekünk.*

I. Ján. 5;10. *Aki hisz az Isten Fiában, bizonyágtétele van önmagában. Aki nem hisz az Istennek, hazuggá tette Őt; mert nem hitt abban a bizonyágtételben, amellyel bizonyágot tett Isten az Ő Fiáról.*

Itt abba is hagyom a felsorolást. Értelmetlen a folytatása, hisz ez a mennyiségű ige vers is elegendő ahhoz, hogy belássuk az igazságot, azaz **Jézusban kell hinni!** Ahogy azt már az előzőekben is olvashattuk, Jézus nem csak ember volt, hanem maga a testben megjelent Isten. Csak így volt lehetséges a megváltás, ha Jézus csak ember és nincs meg benne az Istenség, akkor nincsen üdvösség. Ezt a tényt, ha nem fogadod el, és ha nem hiszel Jézusban, akkor számodra sincs üdvösség. Elég, ha csak belegondolsz az ítéletbe, ugyanis Istennek emberré kellett lennie ahhoz, hogy az emberek feletti ítélete igazságos legyen. Ezért Jézus a közbenjáró. Ember nem lehet közbenjáró, mert nincs meg hozzá a hatalma. Jézusnak megvolt, hiszen Ő az Isten része. Isten második személye. Nem a mi feladatunk (embereké), bírálni és

kétségbe vonni Isten hatalmát és mindenhatóságát. Kis bezárt emberi agyunkkal, úgy sem tudjuk felfogni az Isten háromszemélyűségét. Ezek után én már csak azon csodálkozom, hogy a Jehova tanúi, akik fennhangon hirdetik Isten szuverenitását, mégis az egész tanításukban emberivé teszik Őt. Nem tudják megérteni és ezért elfogadni sem, hogy Isten és Jézus hogy lehet egy időben ugyanaz a személy. Ezért egyszerűbb számukra tagadni a szent háromságot. Pedig Jézus világosan kijelentette, hogy nélküle senki sem mehet az Atyához.

I. Tim. 2;5. *Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.* (Zsid. 8;6. 9;15. 12;24.)

Ján. 14;6. *Monda néki Jézus: Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.*

Ján. 10;9. *Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál.*

Ezért lehetséges az is, hogy a nagy Jehova Istent, az Atyát, akit soha senki nem látott, csak ő tudja kijelenteni és megismertetni azokkal, akik hisznek benne és befogadják Őt. Abban az esetben, ha nem volna Isten része Jézus, ezt a kijelentést és megismertetést nem tudná megtenni a benne hívőkkel.

Ján. 1;18. *Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az Jelentette ki Őt.*

Luk. 10;22. *Mindent nékem adott az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az atya, hanem csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelteni.*

Ján. 6;44. *Senki sem jöhet énhozzám, hanemha az Atya vonja azt, aki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon.*

Ján. 6;45. *Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyától hallott, és tanult, én hozzám jő.*

Ján. 6;46. *Nem hogy az Atyát valaki látta, csak az, aki Istentől van, az látta az Atyát.*

Talán ez így már elég egyértelmű, kár is tovább ragozni és szaporítani a szót. Aki Istent és az igazságot keresi, annak Jézushoz kell fordulnia és Őt elfogadni, befogadni és ez által hinni benne. Aki így tesz annak örök élete lesz és üdvözülni. Az ilyeneket szereti az Atya, mert ők befogadják a Jehova Isten kegyelmi ajándékát, a Fiút.

A továbbiakban Isten harmadik személyéről, a **Szent Lélekről** tudhatunk meg néhány érdekes dolgot. Azt már tudjuk, hogy a Jehova tanúi nem fogadják el, sőt tagadják a Szentháromságot, ezért elég egyértelmű, hogy a Szent szellemet sem fogadják el Isten személyének. Sőt mi több nemhogy Istennek, de egyáltalán semmilyen személynek sem. Szerintük a Szent Lélek Isten hatékony ereje, mely leginkább elektromossághoz hasonlítható. Mielőtt megnézzük mit ír erről nekünk a Biblia, gondoljuk át logikusan ezt a kérdést. Azt már olvashattuk, hogy Jézus Isten Igéje, a cselekvés. Isten Jézus által teremtette az életet és mindent, ami ebben a világban van. Akkor mi a Szent Lélek szerepe, ha e vallás szerint Ő, (ill. az) csak egy hatékony erő. Mi szüksége lenne Istennek külön hatékony erőre, ha Jézus megcselekszi az Atya minden akaratát. A hatékony erőről szóló tanítás sehol sem álja meg a helyét. Mint hatékony erő, nem illeszthető be sehova. Nincs helye és nincs rá szükség sem, ebben a formában, ha Jézus mindent meg tud tenni. Amennyiben ez így van, akkor nézzük meg, hogy valójában ki is a Szent Lélek és mi a valódi szerepe. A **Szent Szellem**: a közvetítő és eggyé szerkesztő láthatatlan kapocs, mely itt lakik köztünk és bennünk. Isten része, harmadik személye, aki Pünkösdkor jött el és töltetett ki a földre. Isten az Ő Lelkével, a Szent Szellemmel pecsételi el azokat, akik az Ő Fiában hisznek.

Ez a Lélek a vigasztaló, a tanító, a szent írás magyarázó, a bűnbánatra indító, az igazságra és Isten ismeretére vezető. Ő az, aki újjászüli az ember szívét. Akárhogy is nézzük ezeket, a jelzőket, világosan kitűnik, hogy nem egy hatékony erőre utalnak, hanem személyre. Egy erő lehet akármilyen világrengetően hatékony is, sohasem fog személyre utaló jeleket produkálni. Aki ezt nem érti, és nem akarja elfogadni, azt a biblia érzéki embernek nevezi. Akkor most nézzük az igéket.

I. Kor. 2;14. *Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelki képen ítéltetnek meg.*

Ján. 14;26. *Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, akit az én nevemben küld az atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.*

Ján. 16;8. *És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében:*

Ján. 16;13. *De amikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem Ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.*

Ján. 16;14. *Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek.*

Ján. 16;15. *Mindaz, ami az Atyáé, az enyém: azért mondtam, hogy az enyémből vesz, és megjelenti néktek.*

Luk. 12;12. *Mert a Szent Lélek azon órában megtanít titeket, mit kell mondanotok.*

Mát. 10;20. *Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a ti Atyátoknak Lelke az, aki szól ti bennetek.*

I. Ján. 2;20. *És néktek kenetek van a Szenttől, és mindent tudtok.*

I. Ján. 2;27. *És ez a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem amint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az és nem hazugság, és amiként megtanított titeket, úgy maradjatok Ő benne.*

I. Kor. 2;10. *Nekünk azonban az Isten kijelentette az Ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is.*

I. Kor. 2;11. *Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, amely ő benne van? Azonképen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke.*

I. Kor. 2;13. *Ezeket prédikáljuk is, nem olyan beszédekkel melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Szent Lélek tanít; lelkiekhez lelkieket szabván.*

Róm. 8;16. *Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.*

II. Kor. 3;17. *Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.*

Ef. 4;30. *És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, aki által megpecsételtettetek a teljes váltságnak napjára.*

II. Pét. 1;21. *Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.*

Róm. 8;26. *Hasonlatosképpen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert azt, amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik mi érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.*

Ésa. 11;2. *Akin az Úrnak Lelke megnyugoszik: bölcsességnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke.*

Talán ennyi ige is bőven elegendő ahhoz, hogy megbizonyosodjunk a Szent Lélek Isteni személyéről. Amennyiben figyelmesen olvastunk, láthatjuk, hogy mi a Szent Lélek szerepe itt a földön.

Ő egy összekötő kapocs. Isten Ő általa pecsételi el a Jézus Krisztusban hívő embereket. A hívőket elvezeti az Isten megismerésére és az igazságra. Akiben nincs meg a Szent Lélek, az nem ismerheti, sem Istent, sem az igazságot, hisz nincs vele élő személyes kapcsolata. A Jehova tanúi elismerik, hogy nincs meg bennük a Szent Lélek.

Akkor viszont miről beszélünk még tovább? Az Úr Jézus Krisztus megmondta, ahogy azt már olvashattuk, hogy aki nem születik újjá az Isten Szent Lelke által, az nem mehet be az Isten országába. Ezek után felmerül bennem a kérdés, hogy a Jehova tanúi mit várnak ettől a vallástól? Mi másban lehet reménykedni, ha nem az örök életben, az Isten országában Jézus Krisztussal együtt. A Jehova tanúi azzal, hogy nem fogadják el Jézust Istennek, azaz Isten második személyének, azzal nem tisztelik őt úgy, mint az Atyát, ahogy azt kellene.

Eldobják maguktól az üdvösség lehetőségét, és másoktól is ezt várják el. Ez még megbocsátható bűn, ám ha valaki az Isten harmadik személyét a Szent Lelket tapodja és tagadja ezzel káromolva Őt, az megbocsáthatatlan bűn mindenki számára.

Mát. 12;31. *Azt mondom azért: Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek; de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg az embereknek.*

Zsid. 10;29. *Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, aki az Isten Fiát megtapodja, és a szövetségnek vérét, mellyel megszenteltetett, tisztátalanak tartja, és a kegyelemnek Lelkét bántalmazza?*

Hogyan lehetséges ez? A Szent Lélek több lenne Istennél és Jézusnál? Nem! Egyáltalán nem több semmivel. A magyarázat egyszerű, ha figyelmesen haladtál idáig a sorok között, akkor biztos tudod már a választ, hiszen többször is olvashattad már. Mi a Szent Lélek munkája? Újjá szüli a szívet. Elvezérel a bűneid felismeréséhez és kimunkálja belőled azoknak a beismerését, persze ha nem állsz ellen Istennek Jézusnak és a Szent Léleknek. Közelebb visz Isten megismeréséhez. Kimunkálja benned az igazság az Isten és az élet értelme utáni vágyódásodat egészen addig, míg száddal őszintén meg nem vallod Jézusnak, hogy szükséged van rá, vegye el a bűneidet és költözzön be a szívedbe, jöjjön be az életedbe. Amint ez a csoda megtörténik, és végbe megy benned, Isten rádöbben és megvilágosítja számodra az Ő Lelke által, hogy az igazi élet csak most kezdődik el számodra, és amit idáig éltél a Jehova Isten (Atya), a Fiú, (Jézus) és a szent Lélek nélkül, csak értelmetlen hiábavalóság volt. A Szent Lélek nem erő! Személyének tagadása, lehetetlenné teszi az Ő megújító és elpecsételő munkáját az emberben. Ezért megbocsáthatatlan bűn a Szent Szellem káromlása. Így Isten nem tud elpecsételni téged az örök életre.

Csel. 2;38. *Péter pedig monda nékik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát.*

Csel. 3;19. *Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől.*

Következő vitatandó témánk **Jézus visszajövetelét** érinti. Ugyanis a Jehova tanúi azt tartják, hogy Jézus nem szemmel látható módon jön vissza. Azaz visszajövetelét szellemileg kell értelmezni így Jézus valójában már 1914-ben visszajött és már megkezdte az ezer éves uralkodását. Ezt érdemes lenne előbb logikusan kielemezni, mielőtt elolvasnánk az ide tartozó Isteni kijelentéseket. Amennyiben Jézus visszajövetelét csak képletesen szellemileg kellene értelmeznünk, úgy értelmét veszti ez a történelmi esemény, hiszen az emberek ebből nem tapasztalnak meg semmit és a világ folyása ugyanúgy zajlik, mint korábban, 1914 előtt és után. Ez egy történelmi esemény lesz!

A biblia elég nagy hangsúlyt fektet erre az eseményre ahhoz, hogy mi emberek már megtörténté tegyük mindenféle Isteni kinyilatkoztatás vagy látszat nélkül. Ilyen módon azt is állíthatnánk, hogy az Antikrisztus már itt volt és uralkodott, csak mi emberek nem vettük észre.

Már pedig a Biblia világosan kijelenti számunkra, hogy Jézus visszajövetelét az Antikrisztus megjelenése fogja megelőzni.

Vagy talán az Antikrisztus megjelenését és uralkodását is csak szellemileg kellene értelmeznünk? Úgy néz ki, hogy a Jehova tanúi szerint igen. Mi hívő keresztények az Úrban viszont nem így látjuk, mert nem ezt jelentette ki nekünk Isten az Ő Szent Lelke által.

II. Thes. 2;2. Hogy ne tántoríttassatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háboríttassatok meg, se lélek által, se beszéd által, se nekünk tulajdonított levél által, mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja.

II. Thes. 2;3. Ne csaljón meg titeket senki semmiképen. Mert nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia,

Azt pedig tudjuk, hogy az Antikrisztus még nem lépett színre, ugyanis ő látható módon fog uralkodni az egész világ felett, úgy hogy a föld lakosai imádni fogják, hiszen hatalmas csodákat és jeleket fog tenni az emberek szeme láttára. Istenként mutogatja magát és elvárja, hogy az emberek Istenként imádják őt. Ezért kikényszeríti a keresztény hívők és vallásos emberek választását, azt a szakadást, amiről az imént tudósított minket Pál (II. Thes. 2;2-3.). Ez az esemény még nem következett be, így még Jézus sem jöhetett vissza, és nem kezdhette meg az ezer éves uralkodását 1914-ben. Most pedig nézzük a Jézus visszajöveteléről szóló próféciaikat.

II. Thes. 1;7. Néktek pedig, akik szorongattatok, nyugodalommal mívelünk együtt, amikor megjelenik az Úr Jézus az égből az Ő hatalmának angyalaival.

II. Thes. 1;8. Tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliomának.

II. Thes. 1;9. Akik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az Ő hatalmának dicsőségétől,

II. Thes. 1;10. Amikor eljő majd, hogy megdicsőíttessék az Ő szenteiben, és csodáltassék mindazokban, akik hisznek (mivelhogy a mi tanúbizonyságunknak hitele volt ti nálatok) ama napon.

I. Thes. 4;16. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és Isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban;

Már. 13;26. És akkor meglátják az embernek Fiát eljöni felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel.

Mát. 24;27. *Mert amiképpen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugtáig, úgy lesz az ember Fiának eljövele is.*

Mát. 24;30. *És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.*

Jel. 1;7. *Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja Őt, még akik Őt által szegezték is; és siratja Őt e földnek minden nemzetsége. Úgy van. Ámen.*

Mát. 25;31. *Mikor pedig eljő az embernek Fia az Ő dicsőségében, és Ő vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az Ő dicsőségének királyiszkébe.*

Mát. 16;27. *Mert az embernek Fia eljő az Ő Atyjának dicsőségében, az Ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint.*

Fil. 3;20. *Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk;*

Ezt az eseményt a Biblia több esetben az Úr napjának nevezi, mely maga az ítélet ideje is. (Ésa. 2;12. 13;6. 61;2. 63;4. Jel. 6;17. 11;18. Sof. 1;14-15. 2;2. Ámos. 5;18. Jer. 46;10. Luk. 21;22.)

Láthatjuk most már tisztán és világosan, mekkorát tévednek a Jehova tanúi, hiszen az írás egyértelműen kijelenti számunkra, hogy Jézus szemmel láthatóan nagyhatalommal és dicsőséggel fog visszajönni az angyalokkal és akkor ítéletet tart majd. Amikor Jézus Illéssel és Mózással beszélt ők is látható dicsőségben jelentek meg, nem pedig, láthatatlan dicsőségben (Luk. 9;30-32.). Tehát mindenki látni fogja Őt, és mindenki sírni fog. Ezeket, az ígéket egyáltalán nem lehet szellemileg értelmezni, hacsaknem, a terjesztői egyáltalán nem hisznek Jézus visszajövetelében. Ez az esemény valóságosan fog megtörténni nem pedig, csak a képzeletben, mint egy a Jehova tanúi által való megvilágosodás. Szerintük a dicsőséges visszatérés, láthatatlan visszatérést jelent. Ez egy buta gondolkodás.

A dicsőség pont az ellenkezőjét jelenti. Az Úr dicsősége maga a hatalma. Amikor visszajön, az emberek meglátják Jézus Krisztus hatalmának gazdagságát az angyalokéval együtt, és ezért fog sírni minden nép, mert nem hitték. Természetesen Jézus nem hús vér testben fog visszajönni, hanem megdicsőült (dicsőséges) romolhatatlan testben. Jézus visszajövele tehát még nem történt meg. Erre az eseményre még várni kell. Ám a Jehova tanúi tudatosan, de inkább tudatlanul úgy gondolják, hogy valami égi utasítás vagy irányítás hatására, ők alkotják az Isten királyságát. Ezért azt tanítják, hogy a királyság nem azonnal hoz békességet, hanem az majd szépen lassan az idő elteltével jön majd létre, ahogy minél jobban terjeszkedik, és tért hódít magának ez a vallás. A Szent Lélek vezetése nélküli téves prófécia magyarázat miatt, úgy számították ki, hogy Jézus már 1914-ben elkezdte uralkodását. Nem tudom, honnan vették ezt a merész bátorságot, hogy ezt kijelentsék. Ugyanis Jézus visszajövetelének idejét senki sem tudja.

Már. 13;32. *Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égből az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya.*

Jézus minden ember számára látható visszajövetelét még egy esemény fogja megelőzni, amiről idáig még nem beszéltünk. Ez az esemény az elragadtatás. Az elragadtatás pedig nem láthatatlanul és észrevétlenül fog megtörténni. Mielőtt Jézus megjelenik, az övét magához veszi, azaz megtörténik az elragadtatás. Ez pedig annyit jelent, hogy az emberek mit sem sejtve végzik a mindennapi dolgaikat, míg egyszer csak az igaz hitű keresztény emberek, akik hittek Jézusban és befogadták Őt és így újjászülettek a Szent Lélek által, az egyik pillanatról a másikra eltűnnek. Azaz felvétetnek, elragadtatnak az Úr elé.

I. Thes. 4;15. *Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, épen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak.*

I. Thes. 4;16. *Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és Isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban;*

I. Thes. 4;17. *Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképen mindenkor az Úrral leszünk.*

I. Kor. 15;51. *Ímé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem alszunk el, de mindnyájan elváltozunk.*

I. Kor. 15;52. *Nagy hirtelen egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk.*

Mát. 24;40. *Akkor ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik.*

Mát. 24;41. *Két asszony őről a malomban; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik.*

Luk. 17;34. *Mondom néktek, azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik.*

Mát. 24;42. *Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok.*

Szemmel láthatóan ez az esemény sem történt még meg, hiszen arról mindenki tudna. Ehhez a témához kapcsolódik a következő téves nézet is, mely szerint nagyon kevesen, pontosan **144 000** ember fog a mennybe jutni, akik Krisztussal együtt uralkodnak majd a földön maradtak felett. Aki nem élt „tökéletes” életet az hiába volt jó. Azok csak a földi életre támadnak fel. Ráadásul szerintük az ószövetségben élt emberek, akik Jézus előtt éltek és hittek Istenben, azok sem mentek a mennybe. Mindez a nézet és tanítás annak köszönhető, hogy nincs meg bennük a Szent Lélek. Nem értik az írásokat és össze-vissza magyarázzák azokat mindenféle emberi bölcselkedésekkel. Ugyanis ezzel azt mondják, hogy az ószövetségbeli embereknek nem adatott meg az üdvösség lehetősége. Azaz teljesen értelmetlen volt Istenben hinni és bízni. Valóban így lenne? Vajon igazságos lenne ez Istentől?

Persze, hogy nem! Nem volt értelmetlen az életük, sem a hitük és a bizodalomuk Istenben. Mert mit is mond nekünk a Biblia, ahogy azt már korábban olvashattuk? Jézus mikor meghalt három napot töltött a Seolban a meghalt emberek lelkeinek várakozó helyén. Miért is töltött ott három napot? Prédikált ott is a holtak lelkeinek, majd akik hittek és bíztak benne, felvitte magával őket a mennybe. Gondolom, elsősorban idetartoznak a próféták és mindazok, akik Istennek engedtek.

Mát. 12;40. *Mert amiképen Jónás három éjjel és három nap volt a Cethal gyomrában, azonképen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.*

I. Pét. 3;19. *...Amelyben elmenvén, a tömlöcben lévő lelkeknek is prédikált,*

I. Pét. 4;6. *Mert azért hirdettetett az evangélium a holtaknak is, hogy megítéltessenek emberek szerint testben, de éljenek Isten szerint Lélekben.*

Ef. 4;8. *Ezért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek.*

Ef. 4;9. *Az pedig, hogy fölment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire?*

Ez így volt igazságos, hiszen erre vártak és ebben bíztak mindazok, akik Isten félelemben hunytak el azokban az időkben.

Tehát hazugság, hogy senki sincs a mennyben azok közül, akik Jézus előtt éltek. Már csak azért is, mert Jézus világosan elénk tárja, hogy mennybemenetelét követően, igenis fent vannak vele a mennyben azok, akik Ő előtte hittek és bíztak Isten szabadításában.

Luk. 13;28. Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákobot, és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve.

Logikusan végig gondolva, ha beszámítjuk eme halottak számát, és hozzá tesszük az elmúlt kétezer év mártírjait, akiket a Jézus Krisztus nevéért és hitéért gyilkoltak meg és végeztek ki, kezdve akár a Néro császár által meggyilkoltatott több ezer kereszténytől, rá kell döbbenünk, hogy bizony ez a létszám már jóval túlhaladta a 144 000-es számot. Felvetődik a kérdés, hogy akkor valójában kik is azok, akik 144 000-en vannak, merthogy a biblia valóban tesz említést erről a létszámról. Nem kell mást tenni csak fellapozni a jelenések könyvét és figyelmesen végig olvasni az idevonatkozó teljes részt, ami többet elárul nekünk a 144 000-es számon túl.

Jel. 7;4. És hallám a megpecsételteket számát: Száznegyvennégyezer, az Izrael fiainak minden nemzetségéből elpecsételve.

Láthatjuk és olvashatjuk világosan, hogy az Izrael nemzetségére vonatkozik a 144 000-es szám. Amint tovább olvassuk ezt a részt, egyértelművé válik számunkra, hogy a zsidó nép tizenkét törzséből tizenkétezer embert jelent, ugyanis János felsorolja mind a tizenkét törzset név szerint (Jel. 7;5-8.). Tovább haladva a 14; részben olvashatjuk, hogy ez a 144 000 zsidó Izraelita olyan hithű keresztény, akik az életüket teljesen az Úrnak szentelték.

Jel. 14;1. És látám, és ímé egy Bárány áll vala Sion hegyén, és Ő vele száznegyvennégy ezren, akiknek homlokán írva vala az ő Atyjának neve.

Jel. 14;3. És énekelnek vala mintegy új éneket a királyiszék előtt, és a négy lelkes állat előtt, és a Vének előtt; és senki meg nem tanulhatja vala azt az éneket, csak a száz negyvennégy ezer, akik áron vétettek meg a földről.

Jel. 14;4. Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magokat; mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengeiül.

Jel. 14;5. És az ő szájakban nem találtatott álnokság; mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek.

Vajon ezek a Jehova tanúira vonatkoznának? Persze hogy nem, már csak azért sem, mert ők az Isten Jehova nevét követik, nem pedig a Bárányt. Ebből adódóan értelemszerűen nem szabad arra következtetni, hogy csak 144 000-en fognak üdvözülni és azok is csak Izraeliták, hiszen tovább olvasva a 7; részt rögtön láthatjuk, hogy ott sorakozik egy hatalmas megszámlálhatatlan megváltott sokaság minden népből és nemzetből.

Jel. 7;9. Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak;

Jel. 7;10. És kiáltanak nagy szóval, mondván: Az idvesség a mi Istenünké, aki a Királyiszékben ül, és a Bárányé!

Majd tovább olvasva a jelenések könyvét, a 20; részben szintén olvashatunk olyan mártírokról, akiket Jézus bizonyágtételéért öltek meg és ellene álltak az Antikrisztusnak. Nem hódoltak be neki és nem imádták őt. Ők is Jézussal uralkodnak majd.

Jel. 20;4. És láték királyiszékeket, és leülének azokra, és adaték nekik ítéllettel; és látám azoknak lelkeit, akiknek fejüket vették a Jézus bizonyágtételéért és az Isten

beszédeért, és akik nem imádták a fenevadat, sem annak képét, és nem vették annak bélyegét homlokukra és kezeikre; és éltek és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig.

Most már biztosak lehetünk abban, hogy nem csak 144 000 ezren fognak a mennybe jutni, hanem nagyon sokan, akik hittek és bíztak az Úr Jézus Krisztusban, és segítségül hívták Őt (az Úr nevét.). Persze ez a sokaság az egész földön élt emberiség létszámához képest nagyon kicsiny. E vallás téves tanításai miatt a Jehova tanúi nem is az Isten országába vágyakoznak, mely most még a mennyben van, hanem a paradicsomi földre. Ezt is hirdetik az „Örökké élhetsz Paradicsomban a földön” c. könyvükkel és más egyéb kiadványukkal.

Ezzel tulajdonképpen ki is mondták maguk felett az ítéletet, hiszen ők nem Jézussal akarnak lenni az Isten országában, hanem a Paradicsomi földi életre vágyakoznak. Azért használtam az ítélet szót, mert mint azt már láthattuk, előbb még az Antikrisztusnak kell uralkodnia. Aki gyűlölni és üldözni fogja azokat, akik az Úr Jézusban hisznek. Majd mielőtt Jézus visszajönne, megtörténik az elragadtatás, és az Úr magához veszi az övéit. Akkor a földön már csak a hitetlenek maradnak. Ezután Jézus belép ebbe a világba, kinyilatkoztatja magát mindenki számára dicsőségében az angyalokkal és a szentekkel együtt. Ekkor minden szem meglátja Őt és sírni fog minden nemzetség. Jézus megújítja a földet, mondjuk hogy paradicsommá, de mint azt láthattuk a földön már csak azok maradtak, akik nem hittek Jézusban. Így a Jehova tanúi is közéjük tartoznak. Ők még mindig halandó testben élnek majd tovább, számukra még nem érkezett el a feltámadás. Hitre már nem lesz szükség, hiszen Jézus látható módon jelen lesz. Ezek felett fognak uralkodni a szentek, akik viszont Jézus visszajövetelkor és megjelenésekor feltámadnak megdicsőült romolhatatlan testben az örök életre. Ezért mondtam hát, hogy megítélték magukat, mert ők erről a földi paradicsomi életről álmodnak, nem pedig a Krisztussal való együttlétről és a vele való uralkodásról. Az általuk áhított paradicsomi föld pedig soha sem fog örökké fennmaradni, ahogy azt ők gondolják, a szintén téves ige magyarázatok alapján. Ugyanis azt olvashatjuk, hogy ez az állapot csak **1000 évig** fog fennállni.

Jel. 20;2. És megfogá a sárkányt, azt a régi kígyót, aki az ördög és Sátán, és megkötözté azt ezer esztendőre,

Jel. 20;3. És veté őt a mélységbe, és bezárá azt és bepecsételé ő felette, hogy többé el ne hitesse a népeket, míg betelik az ezer esztendő; azután el kell neki oldoztatni egy kevés időre.

Vajon mi történik az ezer év eltelte után és miért csak addig tart? Kérdezhetnék sokan, ha már kiderült, hogy csak addig fog tartani ez a királyság.

Mivel a földön maradtak megváltatlan hús vér emberek és tovább szaporodnak, ezer év alatt sok generáció megy végbe. A gonoszság ismét felüti a fejét, hiszen a szív romlottsága öröklődik. Önbizalmuk annyira megnő a békés uralom alatt, hogy már-már Istennek képzelik magukat, akik bár mit megtehetnek. Ezért az Úr ellen láznak és hadakozni akarnak Ő vele. Ekkor az Úr haragja felgerjed és a mennyből tűz szál alá és megemészt mindent. **A földön megszűnik az élet.** Minden élő, és ami van a földön, megemészt az Isten tüze. Akkor lesz a második feltámadás, amely a hitetleneké lesz. Akkor a hitetlenek megítéltetése is megtörténik, mert ügye az első feltámadás és ítélet csak az igazak számára történik meg Jézus visszajövetelkor.

Jel. 20;7. És amikor eltelik az ezer esztendő, a Sátán eloldatik az ő fogságából.

Jel. 20;8. És kimegy, hogy elhitesse a föld négy szegletén lévő népeket, a Gógót és a Mágógot, hogy egybegyűjtse őket háborúra, akiknek száma, mint a tenger fűvénye.

Jel. 20;9. *És feljövén a föld szélességére, és körülvék a szentek táborát és a szeretett várost; és Istentől a mennyből tűz száll alá, és megemészté azokat.*

Jel. 20;11. *És láték egy nagy fehér királyiszéket, és a rajta ülőt, akinek tekintete elől eltűnék a föld és az ég, és helyök nem találtak.*

Ésa. 24;1. *Ímé az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színét és elszéleszti lakóit!*

Ésa. 24;3. *Megüresítettén megüresítettik a föld, és elpusztítottán elpusztítottatik; mert az Úr szólá e beszédet.*

Ésa. 51;6. *Emeljétek az égre szemeiteket, és nézzetek a földre ide alá, mert az egek mint a füst elfogynak, és a föld, mint a ruha megavul, és lakosai hasonlóképp elvesznek; de szabadításom örökre megmarad, és igazságom meg nem romol.*

Sof. 1;2. *Elvesztek, mindent elvesztek e föld színéről, azt mondja az Úr.*

Sof. 1;3. *Elvesztek embert és barmot; elvesztem az ég madarait, és a tenger halait és a botránytartás eszközeit a hitetlenekkel együtt; az embert is kiirtom a föld színéről, azt mondja az Úr.*

Sof. 1;18. *Sem ezüstjök, sem aranyuk nem szabadíthatja meg őket az Úr haragjának napján, és az Ő féltő szeretetének tüze megemészté az egész földet; mert véget vet, bizony hirtelen vet véget e föld minden lakosának.*

Mát. 24;35. *Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem múlnak.*

Zsid. 1;10. *És: Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek;*

Zsid. 1;11. *Azok elvesznek, de te megmaradsz, és mindazok, mint a ruha megavulnak.*

Zsid. 1;12. *És palástként összehajtod azokat és elválnak, te pedig ugyanaz vagy és a te esztendeid el nem fogynak.*

II. Pét. 3;7. *A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartván fenn, az ítéletnek és az Istentelen emberek romlásának napjára.*

II. Pét. 3;10. *Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnek.*

II. Pét. 3;12. *Akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövételét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak!*

Úgy néz ki, el kell fogadnunk ezt az igazságot a Jehova tanúi tanítása ellenére. Persze ez a tény egyáltalán nem mond ellent azoknak az ígéknek, ahol Isten, azt mondta, hogy az igazak öröklék a földet és az Ő királysága mindörökre megmarad. Ugyanis a próféták nem arról a romlott múlandó földről írtak, hanem a végső tökéletes állapotról. (Zsolt. 37;29. 104;5. Préd. 1;4. Péld. 2;21. stb.)

Azzal, hogy a föld, mint élet megszűnik, Jézus és a feltámadt keresztények ugyanúgy megmaradnak, hiszen ők egyszer már meghaltak és akkor már tökéletesek és örökkévalók. A halál és a múlandóság pedig úgy tűnik el örökre, ha ez az élet teljesen megszűnik létezni itt a földön. Szerintem ez elég egyértelmű és logikus.

I. Kor. 15;24. *Aztán a vég, mikor átadja az országot az Istennek és Atyának; amikor eltöröl minden birodalmat és minden hatalmat és erőt.*

I. Kor. 15;25. *Mert addig kell néki uralkodnia, mígnem ellenségeit mind lábai alá veti.*

I. Kor. 15;26. *Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.*

A próféták pedig nem tévedtek és Isten sem hazudott, amikor az örök földről és királyságról beszélt, ugyanis Isten mindent újjá tesz, ahol már nem lesz gyász, betegség és halál. Egy új égről és új földről fog gondoskodni. Ahogy annak idején Jézus sem eltörölni jött az ó szövetségi törvényt, hanem betölteni és megújítani, élővé tenni azt. Így lesz ez, a földel és az étellel is. A régiek elmúlnak és újjá lesz minden, ahol már nem lesz múlandóság és idő. A folytonosság megmarad. Maga az emberi szellem, lélek nem szűnik meg létezni, hanem az ítélet után új létformát ölt. Tehát a tökéletlenből így lesz tökéletes. Azt hogy a második feltámadáskor ki-kiben részesül a hitetlenek közül, azt a tettei határozzák majd meg, melyet testben cselekedett földi életében.

Ésa. 65;17. *Mert ímé új egeket és új földet teremtek, és a régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak;*

Ésa. 66;22. *Mert mint az új egek és az új föld, amelyeket én teremtek, megállnak én előttem, szól az Úr, azonképen megáll a ti magvatok és nevetek;*

Jel. 21;1. *Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem vala.*

Jel. 21;4. *És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak.*

II. Pét. 3;13. *De új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.*

Ez az Isten által megújult föld lesz az igazaké, melyet örökölnék, és mindörökre megmarad, nem pedig a Jehova tanúi szerinti mostani föld, melyről úgy gondolják, hogy majd ők fogják paradicsommá változtatni. Kissé elkanyarodtunk a mennybe jutás témájától (144 000), de ezekre is ki kellett térni, ami nem is baj, mert így visszakanyarodtunk egy olyan téves tanításhoz, mely ismét némi helyre igazítást igényel.

Ez a tanítás pedig az emberi szellem vagy **lélek állapota a testi halála után**. A Jehova tanúi ebben a nézetben is teljesen különbözni akarnak más olyan vallásoktól, melyek azt tanítják, hogy az ember lelke, tudata tovább létezik, él a testi halál után. Ugyanis a Jehova tanúi teljes mértékben tagadják ezt, sőt egyenesen ördögi tanításnak tartják. Szerintük a lélek igenis megszűnik létezni, amikor az emberi test már nem ad semmi életjelt. Beállt a testi, lelki halál. Már csak Jehova Isten emlékezetében leszünk. Ezzel szemben egyik szavukkal ütik a másikat, mert amikor olvassák az ígéket, melyekre hivatkoznak, mégis azt kell látniuk, hogy a Seolba mennek a holtak lelkei, egy létező helyre és nem a semmiben tűnnek el. Mielőtt felsorakoztatnám az Isten ígéit, hogy bebizonyosodjunk az igazságról, érdemes lenne kicsit logikusan és következetesen átgondolni az egészet. Szerintem elég lesz, a már az előző oldalon említett igeversekből kiindulni. Ugyebár ha valami nem létezik arról nincs tudomásunk, így nem is tudunk róla beszélni. Ám de mi már olvashattunk a Seolról, a lelkek várakozó ill. gyülekező helyéről. Na már most, ha a lélek megszűnik létezni a testi halál után, akkor mi szükség van a Seolra? Semmi! Ám az mégis létezik, hiszen Jézus három napig tartózkodott ott és a holtaknak prédikált. Majd foglyokat (igaz lelkeket) vitt magával a mennybe.

Mát. 12;40. *Mert amiképen Jónás három éjjel és három nap volt a Cethal gyomrában, azonképen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.*

I. Pét. 3;19. *...Amelyben elmenvén, a tömlöcben lévő lelkeknek is prédikált,*

I. Pét. 4;6. *Mert azért hirdettetett az evangélium a holtaknak is, hogy megítéltessenek emberek szerint testben, de éljenek Isten szerint Lélekben.*

Ef. 4;8. *Ezért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott Ajándékokat az embereknek.*

Ef. 4;9. *Az pedig, hogy fölment, mit jelentene más, mint hogy előbb le is szállt a föld alsóbb részeire?*

Azt senki nem állította, hogy a Seol ugyanaz a pokol lenne, ahol a lelkek gyötrődnek éjjel és nappal és mindörökké. Nyilván a meghalt próféták és Isten emberei nem a gyötrelem helyére jutottak, hiszen igaz életet éltek. Mégis azt olvashatjuk, hogy a Seolba kerültek, ahová Jézus is lement hozzájuk. Ott is olyan rétegbeli különbségek lehetnek melyről nincs ismeretünk, ugyanis Pál levelében azt olvashatjuk, hogy Jézus leszállt a föld alsóbb részeire. Ez pedig pontosan arra enged következtetni, hogy ott is különböző helyek léteznek. Amikor Isten tűz által megszünteti az életet, akkor lesz a második feltámadás és ítélet. A jelenések könyve is megkülönbözteti a halált és a poklot.

Jel. 20;13. *És a tenger kiadta a halottakat, akik ő benne voltak; és a halál és a pokol is kiadta a halottakat, akik ő nálok voltak; és megítéltetének mindnyájan az ő cselekedeteik szerint.*

Mint láthatjuk, a halál és a pokol kiadják a halottaikat az utolsó ítéletre, akik addig náluk voltak. Tehát nem a semmiben vagy Isten emlékezetében, vannak a meghaltak lelkei, hanem a Seolban a pokolban, a halálban. Vajon akik Istenben bíztak és reménykedtek, nem fölöslegesen tették azt, ha már úgyis megszűnik a lelkünk létezni? Amennyiben nincs élet a halál után és megszűnik a lélek, úgy végkép elveszti értelmét az emberi létezés vagy maga az élet. Azt tehetünk, amit csak akarunk, hisz úgyis megszűnünk. Ám hála a mi szerető Atyánknak ez nem így van. Ő adott értelmet az életünknek azzal, hogy az örökkévalóságra teremtett minket. Amit elvesztettünk Ádámban azt visszanyerjük Jézus Krisztusban, a tökéletesség céljából. Amit Ádámban elvesztettünk az nem a lelkünk halhatatlansága volt, hanem a kapcsolat Istennel, ezzel a testben való öröklét is. A világba bejött a bűn vele együtt a romlás, betegség és mulandóság. Ezért volt az, hogy az első emberpárok közel majdnem ezer évig éltek. Akkor léptek a tökéletességből a tökéletlen világba, ezért nem voltak olyan betegségek, mint mostanában, amikor a világ már teljesen megromlott. Ezért nem volt akkor még vérfertőzés sem az Ádám leszármazottainál, ami manapság gyakran feltett kérdés a hitetlenek részéről. Az nem volt véletlen kiemelés, amikor Isten azt mondta, hogy az „**élet leheletét**” lehelte az ember orrába. A Jehova Tanúi szerint ez azt jelenti, hogy Isten levegőt fújt Ádám tüdejébe így megindult annak légzése és életre kelt. Az élet lehelete tehát a légzés. Természetesen ez nem így van, hiszen az ember előtt megteremtett állatok is lélegeztek és az ő megteremtésükkor nem lehelte Isten beléjük az **élet leheletét**. Az „élet lehelete” nem más, mint az ember Istentől kapott örökkévaló szelleme, ami az állatoknak nincsen. Ettől különbözik és több az ember az állatnál. Erről mondta azt az Isten, hogy teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra.

I. Móz. 1;26. *És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodják a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.*

I. Móz. 1;27. *Teremté tehát az Isten az embert az Ő képére, Isten képére teremté őt: férfiuvá és asszonnyá teremté őket.*

I. Móz. 2;7. *És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekké.*

Ekkor az ember még örökké élhetett volna a paradicsomban testileg és szellemileg, hiszen Isten úgy teremtette meg az első emberpárt. Ám amikor vétkeztek és engedetlenek voltak

Istennek, sehol nem olvashatjuk azt, hogy Isten visszazippantotta volna az élet leheletét Ádamból és Évából. Csak azt olvashatjuk, hogy a bűneset következménye a testi halál és a testi gyötrelem, kín és fájdalom lesz. Egy fontos központi kérdés merül fel abban az esetben, ha az élet lehelete a levegő vételt, azaz a légzést jelenti a Jehova tanúi szerint. Mégpedig azt: hogyan lehetséges, hogy az élethez több fontos szerv működése szükséges egyszerre, nem csak a levegőé? Azaz, ha pl. a szív meg áll, akkor is meghalunk, hiába próbál a tüdő lélegezni, stb. Tehát az ember életét több szervi működés határozza meg nem csak a légzés. Elég fontos szerv a szív ahhoz, hogyha az élet lehelete csak a légzés lenne, Isten minden bizonnyal megemlítette volna azt is, hogy hogyan indította el Ádám szívét, hogy az élethez szükséges véráramlat elindulhasson, ha már a levegő vételt ilyen fontosnak tartotta. Ugyanis hiába lélegezne Ádám, és fűjná az Isten az élet leheletét, mármint a levegőt az orrába, ha nincs meg a véráramlat, ami a levegő részecskéket szállítaná. Továbbá köztudott, nem csak a biblia ismerők számára, hogy az élet szimbóluma a szív és a vér, nem pedig a tüdő és a légzés. A vér hordozza minden egyes ember saját, egyéni alkotó és meghatározó elemeit, míg a levegő csak ki-be járkal a tüdőnkben, hozva magával a saját külső meghatározó elemeit, mely magába hordozza a levegő szennyezettségét is. Tehát ha már az élet leheletét testileg kell értelmeznünk, (mert a légzés maga az ember lelke) inkább neveznénk a vért és a szívet az ember lelkének, ahogy azt a biblia is mondja.

V. Móz. 12;23. *Csakhogyan abban állhatatos légy, hogy a vért meg ne egyed; mert a vér, az Lélek: azért a lelket a hússal együtt meg ne egyed!*

Ezt a Jehova tanúinak tudniuk kell, már csak azért is, mert az egyik tanításuk ezzel foglalkozik, de erről majd később. Ilyen testhez ragadt gondolkodással, mármint, ha az élet lehelete nem az örök szellemet és tudati állapotot jelenti, hanem a légzést, akkor Isten valószínűleg a következőt mondta volna, mivel az élet szimbóluma ugyebár a vér és nem a levegő vétel: Így lőn az ember, élő folyammá, vagy élő áramlattá. Am Isten nem földhöz ragadtan gondolkodik, ezért Ő az élet lehelete alatt, biztos, hogy nem a légzést akarta tudatni velünk, hanem sokkal inkább a már említett örök szellemű, gondolkodni képes tudati állapotot. Következő felmerülő kérdés, ha az élet lehelete a légzést jelenti, akkor mi alkotja az ember szellemi öntudatát? Akkor Isten hol írja azt, hogy **így lett az ember öntudatos gondolkodó szellemé**. Sehol, hanem azt mondja, hogy: Így lőn az ember, élő lélekké. A kettő pedig ugyanazt jelenti. Szerinted? Szerintem **az élet lehelete** egyáltalán nem a Jehova tanúi által tanított levegőt jelenti. Ez butaság, már csak az imént felmerülő kérdések miatt is, de ne az legyen, ami szerintem, és ne is az, ami a Jehova tanúi által kiadott **Paradicsomos és Ismeretes** vörös könyv szerint, hanem ami Isten ígéje szerint, az legyen! Mert Isten teremtményei vagyunk és Ő, csak jobban tudja már, hogy most a testi halálunk után a lelkünk, szellemünk is megszűnik-e létezni, vagy pedig az tovább létezik, mivel örökkévalóra lett teremtve. Butaság azt gondolni a Jehova tanúi részéről, hogy a porból lettél, porrá leszel, valamint az elaludt szavak egyértelműen azt bizonyítják, hogy a lélek is megszűnik létezni. A porrá leszel szó, egyértelműen kifejezi, hogy az csak a testre vonatkozik, hiszen a testünk lett a föld porából gyúrva nem pedig a szellemünk. Az elaludt szó sem arra enged következtetni, hogy a lélek megszűnik. Hiszen azért mert az ember alszik, és nem cselekszik semmit, attól ő még ugyanúgy él, nem halt még meg. Lélegzik, dobog a szíve, agya pedig álmokat lát. Ugyanígy az ember is, amikor meghal, elalszik, hiszen a lelke létezik tovább. Ezért használja az elalvás szót az író, nem pedig a megszűnik létezni szót. Szerintem ez elég egyértelmű és logikus. Most pedig nézzük az ígéket.

Hos. 13;14. *Megváltom őket a Seol hatalmából! Megmentem őket a haláltól! ...*

Zsolt. 30;4. *Uram, felhoztad a Seolból az én lelkemet, fölélesztettél a sírba szállók közül.*

Ha a lélek megszűnt létezni, akkor miért lehet mégis kimenteni őket egy bizonyos helyről?

Mát. 22;32. *Én vagyok az Ábrahám Istene, és az Izsák Istene, és a Jákob Istene; az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene.*

Ján. 8;56. *Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült.*

Noha az említett három személy már régen meghalt, Isten mégis azt mondja, hogy élnek, sőt Jézus azt mondta, hogy látják is Őt földi tevékenysége közben. Tehát élnek a halottak, és tudomásuk van a dolgokról és a világ eseményeiről.

Ján. 11;25. *Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él;*

Ján. 11;26. *És aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?*

Ján. 8;51. *Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké.*

Vajon Jézus hazudott volna? Hiszen az elmúlt kétezer év alatt igen csak meghalt már jó néhány keresztény ember. Nem! Nem hazudott, ugyanis Ő az ember lelkéről beszélt és nem a testéről.

János látta is a meghalt szentek lelkeit, akik beszéltek is az Úrral.

Jel. 6;9. *És amikor felnyitotta az ötödik pecsétet, látám az oltár alatt azoknak lelkeit, akik megölettek az Istennek beszédéért és a bizonyágtételért, amelyet kaptak.*

Jel. 6;10. *És kiáltanak nagy szóval, mondván: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak?*

Ján. 5;25. *Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek.*

Korábban már találkozhattunk azzal az igével, mely azzal ismertetett meg, hogy Jézus beszélgetett Illéssel és Mózéssal, noha már ők is régen meghaltak.

Luk. 9;30. *És ímé két férfiú beszél vala Ő vele, kik valának Mózes és Illés.*

Luk. 9;31. *Kik dicsőségben megjelenvén, beszélnek vala az Ő halálát, melyet Jeruzsálemben fog megteljesíteni.*

Jézus beszélt nekünk egy helyről, ahová azoknak a meghaltaknak a lelkei mennek, akik hittek benne. Ez pedig a mennyország, az Isten országa, ami egyelőre, még láthatatlan. Egészen Jézus visszajöveteléig, amikor is mindenki számára láthatóvá válik majd.

Ján. 14;2. *Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek nektek.*

Ján. 14;3. *És ha majd elmegyek és helyet készítek nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hol ahol én vagyok, ti is ott legyetek.*

Ján. 17;24. *Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nékem adtál: mert szeretted engem e világ alapjának felvettése előtt.*

Csel. 7;59. *Megkövezék azért Istvánt, ki imádkozik és ezt mondja vala: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet!*

Fil. 1;23. *Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb;*

I. Thes. 5;10. *Aki meghalt érettségünk, hogy akár ébren vagyunk, akár aluszunk, együtt éljünk Ő vele.*

Jób. 19;26. *És miután ezt a bőrt megpróbálták, testem nélkül látom meg az Istent.*

II. Kor. 5;1. *Mert tudjuk, hogyha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennyekben.*

II. Kor. 5;8. *Bizodalmunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz.*

Róm. 14;9. *Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon mind élőkön uralkodjék.*

Szerintem ezek az igék egyértelműen bizonyítják, hogy az ember lelke nem szűnik meg a testi halál után. Mert ha megszűnne, az esetben miért kellene a holtak felett is uralkodni? Az örök életben, a meg nem szűnésben és az el nem múlásban bízunk és reménykedünk az összes ember. Ennek az örök életnek a lehetőségét, és e reménységnek a valóságát adta meg nekünk Jézus. Persze sokan úgy gondolják, hogy lehet ez Jézus nélkül is. Tévednek! A Jehova tanúi is nagyot tévednek, amikor azt hiszik, hogy a mennyországba Jézushoz, csak a Jézushoz közeli és a korai keresztények, valamint a Jehova tanúi közül kerülhetnek néhányan, mindössze 144 000-en. Az örök életre való lehetőség mindenkinek adott, akik hisznek Jézusban és befogadják Őt. Nem csak az apostoloknak és a korai keresztényeknek, hanem mindazoknak, akik hisznek az ő beszédüknek. Akik nem hisznek Jézusban, azoknak is örök életük van, csak éppen nem Jézussal a boldogságban és szeretetben, hanem a bűneikben melyek örökké gyötörni fogják őket. A Seol sem az Isten emlékezete, hanem a meghalt emberek lelkeinek várakozó helye, ha pedig várakozó hely, akkor nem a senki várakoznak benne, hanem a valakik. Ezek pedig a megváltatlan lelkek, akik nem engedtek Jézusnak. Tehát a lélek igen is tovább él és létezik a testi halál után! A keresztre feszített Jézus mellett még két bűnözőt is megfeszítettek. Az egyikük megbánást mutatott és azt mondta, megérdemli a halált, majd odafordult Jézushoz, és mint utolsó reményként hitt és bízott benne, azt mondta:

Luk. 23;42. *És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz, a te országodban!*

Luk. 23;43. *És monda neki Jézus: Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban.*

Az örök életre mindenkinek megvan az esélye, amíg él, mert csak ebben az életben és ebben a testben van lehetőség hinni és bízni Jézusban és megbánni neki a bűneinket. Ez te rád is ugyanúgy vonatkozik, amíg nem lesz késő. Persze a Jehova tanúi ezt az ígét is teljesen félremagyarázzák, és úgy megpróbálják az amúgy egyszerű értelmét, hogy már maguk is belegabalyodnak a sok ellentmondásaikba és logikátlanságaikba. Nem így kell értelmezni, hanem amúgy. Felsorakoztatják az összes lehetséges fordításokat, hogy valahogy bebizonyítsák, hogy a vessző rossz helyen van, és a leírt egyszerű önmagáért beszélő szavak és kijelentések teljesen mást jelentenek valójában. A könyveik csak ezekkel, a félremagyarázásokkal vannak tele. A vessző márpedig nincs rossz helyen, és ami oda van írva, azt kell érteni az alatt, ilyen egyszerű! Amikor Jézus azt mondta a Latornak, hogy ma velem leszel a paradicsomba, az nem a holnapot jelenti, nem a jövő hetet, de nem is a jövő évezredet, hanem egyszerűen és közérthetően azt a napot. A kettős pont sem került rossz helyre, ahogy a Jehova tanúi gondolják, akkor teljesen értelmetlenné válna nyelvtanilag is az írás. Nem is akarok belebonyolódni az ő téves magyarázkodásainak a helyreigazításába, hiszen aki az igazságot keresi és az örök életet, az úgyis megérti, mit mond az Isten az Ő tiszta ígéje által.

Minden esetre, Jézus világosságra hozta és megértette velünk a lelkünk halhatatlanságát, és ezt el kell fogadnunk, mert egyszerűen nincs más lehetőség. A lélek nem szűnik meg létezni, örökké valóra lett teremtve.

II. Tim. 1;10. Megjelentetett pedig most a mi Megtartónknak, Jézus Krisztusnak megjelenése által, aki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangéliom által.

Nem érdemes tovább lovagolni ezen a kérdésen, hiszen a válasz egyszerű, és ezt be kell látniuk a Jehova tanúinak is. A meghaltak lelkei nem a semmiben vésznek el, de nem is az Isten emlékezetében vannak elraktározva az „emlék” sírokban, hanem tovább léteznek. Az odaát való elhelyezkedésüket pedig a földi életük dönti el. Vagy Jézushoz mennek a mennyországba vagy a Seolba a lelkek várakozó, gyülekező helyére, várva a második feltámadást, az utolsó ítéletet. A halál közeli élmények pedig nem ördögiek, hanem valóságok. Ezt mindenki tudja, aki már átélt ilyet, de ne feledjük el, hogy ez itt még nem az igazi valóság halál utáni létforma, hiszen mindegyiküknek vissza kellett térnie a testébe, még az a bizonyos „határvonal” átlépése előtt, ami mögött viszont már a valóság vár mindenkit. Köztudott, hogy Pál apostol is átélt ilyen vagy ehhez hasonló élményt, amiről nem volt szabad beszélnie az embereknek. Ezt az elragadtatást akkor élhette át, amikor egy alkalommal az őt gyűlölő zsidók megkövezték. Úgy nézett ki, hogy meg is halt ezért élettelen testét kivonszolták a városon kívülre.

Csel. 14;19. Jövének azonban Antiókhiából és Ikóniumból zsidók, és a sokaságot elálatván, megkövezék Pált, és kivonszolák a városból, azt gondolván, hogy meghalt.

II. Kor. 12;2. Ismerem egy embert a Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-é, nem tudom; ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja) elragadtatott a harmadik égig.

II. Kor. 12;4. Elragadtatott a paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, amelyeket nem szabad embereknek kibeszélnie.

Az írás tartalmából világosan kitűnik, hogy nem Isteni kinyilatkoztatás célú elragadtatásról van szó, ahogy azt megszokhattuk azoknál az eseteknél, amikor Isten üzent valamit az övéi által. az, hogy Pál nem beszélt róla, az nem azért történt, mert olyan csodálatos és dicsőséges dolgot látott és hallott, amit nem tud, és nem is lehet emberi szavakba önteni vagy kifejezni, hanem mert meg volt neki tiltva.

Nem volt szabad beszélnie erről, de olyan mély hatással volt rá, hogy mégis említést tett róla. Az pedig, hogy Lázár nem mondott semmit a túlvilágról, biztos nyomós oka volt, ahogy Pálnak is, de ez egyáltalán nem bizonyíték arra, hogy a lélek is megszűnik létezni a testi halállal együtt. Azt nem tudhatjuk, hogy a későbbiekben Lázár beszélt-e szeretteinek a túlvilágról, mert az evangélium célja nem a testen kívüli állapot létének bizonygatása, hanem az üdvösségre juttatás.

Ez pedig magában foglalja az örök életet, a feltámadást és az ítéletet. A Jehova tanúi hajthatatlanok az Isten ígéivel szemben. Nem adják fel, és nem akarják befogadni az igazságot, még száz ige ellenében sem. Olyan két-három ígével akarják alátámasztani állításukat, melyek nem is erre vonatkoznak, de ezt már lassan megszokhattuk. Ezek az ígék a következő (Préd. 9;7. 12. Zsolt. 104;29. 146;4.). Ezeket azért ragadták ki szövegösszefüggésükből, mert olyan szavakat tartalmaznak, mint pl. a halottak, semmit sem tudnak, nincs okoskodás, tudomány és bölcsesség a Seolba, kimúlnak, és porrá lesznek, kimegy a lelke, visszatér földébe és elvesznek az ő tervei.

Aki veszi a fáradságot és előveszi a Bibliát a paradicsomos könyv helyett, kezdje el olvasni az egész odatartozó részt és meglátja annak az igazi mondani valóját. Az pedig nem másról szól, mint arról, hogy az ember bölcsen éljen Istenfélelemben, amíg lehet, mert a halál után már nem lehet változtatni a dolgokon. Ez pont olyan mintha azt mondanánk most, hogy térjetelek meg, amíg nem késő, amíg lehet, mert a halál után, már nem lehet Jézus előtt mentegőzni, és kifogásokat találni arra nézve, hogy miért nem hittünk Jézusban.

Most pedig, hogy így álnak a dolgok, következő témánk szorosan, mondhatnám „nagyon szorosan” kapcsolódik a halhatatlan lélek állapotához. Ez a téma pedig nem más, mint a gonoszok helyének, a **Pokol** létezésének a kérdése. A Jehova tanúi Isten önzetlen szeretetére apellálva (I. Ján. 4;8. 16.) azt tanítják, hogy a pokol, mint a gonosz lelkek örök gyötörtetésének a helye, nem létezik. Ilyen helyet nem teremthetett az Isten, még csak a gondolatában sem merült fel. Tévesen azonosítják a Seolt a pokollal, hiszen láthattuk, hogy különböző alvilági helyek léteznek, amikről valójában elképzelésünk sincs, de az írások erre engednek következtetni. (Ef. 4;9.) a föld alsóbb részei. (Jel. 20;13.) a holtak lelkei több helyről jönnek elő az utolsó ítéletre. Ezt tetéztve a Poklot, a Hadest és a Seolt egyesítve Isten emlékezetének titulálják. Ezek emléksírokat jelentenek, melyek az Isten emlékezetében léteznek. Elégge zavaros elméletek már ezek, hiszen láthattuk, hogy a halottak több helyről jönnek elő az ítéletre. Nem jelentheti mindegyik hely az Isten emlékezetét, mert akkor az író egy szóban megnevezhette volna azt félreérthetetlenül, de nem így történt, mert a Szent Írás számtalan helyen közli velünk, hogy a pokol és a Seol létező helyek, ami Istentől külön van és semmi köze Isten emlékezetéhez. Az ószövetségben senki sem kereste volna Istent, ha a gonoszok büntetése az örök megsemmisülést jelenti. Akkor aztán igazán elszabadult volna a pokol itt a földön. Mindenki azt csinálhat, amit akar büntetlenül, hisz úgy is megsemmisülünk. Hála Istennek ez nem így van, a Pokol és a Seol nem csak illúzió és nem is az Isten emlékezete, mert ezek igen is létező helyek, melyek az Úr szemei előtt vannak.

Péld. 15;11. *A sír és a pokol az Úr előtt vannak; mennyivel inkább az emberek szíve.*

Jób. 26;6. *Az alvilág mezítelen előtte, és eltakaratlan a holtak országa.*

E téves nézetüket ezzel az egyetlen igével magyarázzák, melyet Jeremiás könyvében olvashatunk.

Jer. 7;31. *És felépítették a Tófet magaslatait, amely Ben-Hinnom völgyében van, hogy megégessék fiaikat és leányaikat tűzben, amit nem parancsoltam, és ami gondolataimban sem volt.*

Aki érti a magyar nyelvet, annak nem kell külön magyarázni, hogy miről szól ez az ige, hiszen szerintem elég egyértelmű. Itt nem azt mondja Isten, hogy nem teremtettem poklot, ahol örökké gyötrődnek a gonosz lelkek, mert az gondolatomban sem volt. Nem bizony. Itt világosan azt közli velünk Isten, hogy Ő nem parancsolt olyat az embereknek, hogy tűzben égessék meg a gyerekeiket, ilyen bűnös dolog még csak a gondolatában sem volt. Tehát itt az emberek gyermekeinek a megégetéséről van szó, nem pedig a poklóról. Erről az eseményről nem csak ebben az igében olvashatunk. Talán így jobban belátjuk, hogy a Jer. 7;31-nek semmi köze a pokolhoz. Nem is értem, hogy egy ilyen fontos dolgot, mint a pokol létének kérdése, hogyan alapozhatják egyetlen ígére, ami ráadásul láthatjuk, hogy nem is arra vonatkozik.

Jer. 32;35. *És magaslatokat emeltek a Baálnak, a Ben-Hinnom völgyében, hogy megáldozzák fiaikat és leányaikat a Moloknak, amit nem parancsoltam nekik, és még csak nem is gondoltam, hogy ez útálatosságot megcselekedjék, hogy a Júdát vétekre vigyék.*

Még egy ígét megemlítek, hogy még véletlenül se tévesszük össze a hitetlen pogány gyermekégetést a pokol létezésének valóságával.

II. Krón. 28;3. *Annakfelette tömjéneze a Hinnom fiának völgyében; fiait is megégeté tűzben, a pogányok útálatosságai szerint, akiket az Úr az Izrael fiai elől kiűzött volt.*

Ahogy írom ezt a könyvet, egyre jobban kezdem sajnálni azokat az embereket, akik naivan és laikusán hagyták magukat félrevezetni és becsapni a téves tanításoktól. Valójában belegondolva pont ez a sajnálat vezérelt arra, hogy megírjam ezt a könyvet, mert az idő egyre csak fogy a hamis vallás pedig egyre több lesz. Ez, a pokol nem létezésének a tanítása is annak köszönhető, hogy Charles T. Russel ifjú korában nagyon félt a haláltól, de legfőképpen a pokoltól. Bűnvallás és Jézus elfogadása és befogadása helyett könnyebbnek bizonyult számára kitalálni eme „bámulatos” hitvallást. A Jehova tanúi szerint a Pokol egyet jelent az örök megsemmisüléssel. Ám ha ez így lenne, megint csak felmerül két logikátlan dolog. Az Egyik dolog: szerintük a testi halállal megszűnik a lélek is létezni, akkor mi értelmet feltámadni a gonoszoknak Isten emlékezetéből, az emléksírokból, ha a pokol szintén a megsemmisülést jelenti? Ez egy teljesen értelmetlen és ésszerűtlen dolog. Vajon Isten ilyen értelmetlen dolgokat cselekszik? Persze hogy nem. A Másik dolog: Vajon igazságos lenne Isten részéről az az ítélet, hogy a gonoszok büntetése a teljes megsemmisülés legyen? Persze, hogy nem. Avagy mi, bármilyen téren sértett emberek, bosszúért kiáltva, nem hosszú kínhalált kívánánk-e ellenségünknek, nem hogy a gyors halált? Mivel az előzőekben már fényderült arra, hogy az ember lelke halhatatlan, így a gonoszok sem kerülhetik el az örökké tartó büntetésüket. Isten azt mondta, ahogy azt olvashattuk is már, hogy mindenki megfizet a cselekedetei szerint. Logikusan és ésszerűen végig gondolva, ha a gonoszok büntetése az örök megsemmisülés, akkor hol marad az igazságos cselekedetek szerinti megítéltetés? Ügye milyen érdekes, hogy egy ilyen téves tantétel milyen sok kivetni valót és megválaszolatlan kérdést hagy maga után. Most, akkor nézzük meg azokat az ígéket, amelyeket Isten mondott a pokol létezéséről. Ez pedig nem csak egy ige, hanem nagyon sok, ezért nem mindegyiket írom ki ide, csak azokat, amelyek félreérthetetlenek. Kezdjük talán azzal, amikor Jézus az ítéletkor a gonoszokhoz szól.

Mát. 25;41. *Akkor szól majd az Ő bal keze felől állókhoz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögöknek és az ő angyalainak készítettett.*

Láthatjuk, hogy Isten igenis készített olyan helyet, ahol mind az összes gonoszok örökké gyötrődnek majd. Az örökké szó magában hordozza a végtelenség fogalmát. Soha véget nem érő folytonosság. A Jehova tanúi könnyen mondják az ember lelkéről, hogy megszűnik létezni a testi halál után, de akkor mit mondanak az ördögökről és démonokról, akik viszont szerintük is valóban örökké valókra lettek teremtve, és mégis ugyanaz a büntetés vár rájuk, mint a gonosz emberek lelkeire? Nem az örök megsemmisülés, hanem az örökké tartó kín és gyötrellem.

Ésa. 66;24. *És kimenvén, látni fogják azoknak holttesteit, akik ellenem vétkeztek, mert az ő férgek meg nem hal és tűzők el nem aluszik, és minden test előtt borzadásul lesznek.*

Már. 9;44. *Ahol az ő férgek meg nem hal, és tűzők el nem aluszik. (Már. 9;46-48.)*

Mát. 3;12. *... a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.*

Mát. 13;42. *És bevetik őket a tüzes kemencébe: ott leszen sírás és fogcsikorgatás.*

Ez a hely, a büntetés helye pedig kívül esik az Isten dicsőségén, amit a biblia külső sötétségnek nevez. Itt ezen a helyen az Istennek nincsen semmije. Se a szeretete, se a megbocsátása, se fénye.

Mát. 8;12. *Ez ország fiai pedig kivettetnek a külső sötétségre; holott lészen sírás és fogaknak csikorgatása.*

Mát. 25;30. *És a haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre; ott lészen sírás és fogcsikorgatás.*

Mát. 22;13. ... *és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott lészen sírás és fogcsikorgatás.*

Luk. 13;28. *Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákobot, és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve.*

Mát. 25;46. *És ezek elmennek majd az örök gyöttelekre; az igazak pedig az örök életre.*

Jel. 14;10. ... *és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt;*

Jel. 14;11. *És az ő kínlódásuknak füstje felmegy örökkön örökké; és nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal, ...*

Jel. 20;10. *És az ördög, aki elhitette őket, vetteték a tűz és kénkö távába, ahol van a fenevad és a hamis próféta; és kínoztatnak éjjel és nappal örökkön örökké.*

Gondolom ennyi ige vers is bőven elegendő ahhoz, hogy Isten meggyőzzön arról az igazságról, hogy a gonoszok lelkei igenis gyötrődni és kínlódni fognak örökkön örökké, elnyerve így méltó és igazságos büntetésüket. Ne felejtjük el, hogy noha Isten maga a szeretet, ezzel szemben a bűnnel nem tud közösséget vállalni. Láthatjuk, hogy a pokol is egy tőle teljesen kívülre eső helyen létezik, ahol a sötétség uralkodik, mert ott nincs jelen Isten dicsősége. Isten a szeretet ugyan, de mégis bosszúálló. Haragja eléri az ellene vétkezőket és a gonoszokat.

Azért is mondja nekünk, hogy hagyjuk meg neki az ítéletet és magunkat tisztán tartva, ne álljunk bosszút e halandó testben (Róm. 12;19.). Ezért mondta Jézus, hogyha megütnek jobb felől, tartsd oda a bal orcádat is (Mát. 5;39.). Pál azt mondta, hogy tégy jót ellenségeddel, mert ezzel eleven szentet gyűjtesz annak fejére (Róm. 12;20.). Isten az örökkévalóságban van, mi emberek pedig a múlandóságban gondolkodunk. Bízunk az Úrra az ítéletet és a bosszúállást, mert Isten megfizet mindenkinek a cselekedetei szerint. Ezért legyünk nyugodtak, mert a szerető és igazságos Isten bosszút áll az Őt szeretőkért. Ne csüggedjünk, és ne aggodalmaskodjunk! Csak azoktól óvakodjunk, akik azt mondják, hogy nincs olyan pokol, ahol a gonoszok örökkön örökké gyötrődni fognak, mert a lélek megszűnik létezni a testi halállal együtt. Ezzel együtt, óvakodjunk a paradicsomos könyvtől, de legyünk hűek a bibliához.

Luk. 21;22. *Mert azok a bosszúállásnak napjai, hogy beteljesedjenek mind azok, amik megíratnak.*

Jer. 46;10. *Az a nap pedig az Úrnak, a Seregek Urának büntető napja, hogy bosszút álljon ellenségein. ...*

II. Thes. 1;8. *Tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliomának.*

Jel. 6;17. *Mert eljött az Ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?*

Luk. 21;22. *Mert azok a bosszúállásnak napjai, hogy beteljesedjenek mind azok, amik megíratnak.*

Róm. 12;19. *Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr.*

Zsid. 10;30. Mert ismerjük azt, aki így szólt: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. És ismét: A Úr megítéli az Ő népét.

Láthatjuk tehát, hogy Isten szeretetére hivatkozva és az Ő szeretete mögé bújva nem tehetünk, és nem mondhatunk bármit és akármit, ami épp az eszünkbe jut. Szeretetéből kifolyólag gerjed fel haragja az igazságtalanság ellen. Az ószövetségből is megismerhettünk már jó néhány olyan esetet, amikor Isten haragja lesújtott a gonoszokra. Amennyiben Isten nem teremtett poklot a gonoszoknak, ahol azok lelkei gyötrődnek örökkön örökké, éjjel és nappal, akkor nem sújthatott le haragjában különböző csapásokkal sem az ószövetség idejében. Am ezeket, a csapásokat, történelmi iratok tanúsítják, melyeket a Jehova tanúi sem tagadhatnak. Szerintem nem érdemes tovább hámozni és boncolgatni ezt a kérdést, egy valamin azért érdemes elgondolkodni. Vajon milyen lehet a pokol? Mit jelenthet az olthatatlan tűz kifejezés? Nem beszélve persze az örök kínról és gyötrelmről. Az idevonatkozó igéket sűrűn átolvasva és mélyen elmélkedve rajtuk, valamelyest megközelíthetjük a pokol létének és milyenségének elképzelését. Több mint valószínű, hogy a Szent írásban említett pokol tüze nem szó szerint értendő. Ennek több oka is lehet. A feltámadás mindenki részére megtörténik, az igazak az örök életre a hamisak az örök gyalázatra. Akik örökké élnek azokra biztos nincs hatással a tűz lángja, legalábbis a fizikális, háromdimenziós tűznek. Továbbá a tűz lángjában való égetés nem jelent cselekedetek szerinti büntetést, még akkor sem, ha a láng csak térdig ér a kevésbé bűnösnek, és feje tetejéig pedig a velejéig gonosznak. A tűz szimbóluma leginkább a fájdalomra összpontosul. Aki már megégette magát, azt tudja milyen érzés. A lángra lobbant égő ember nem hal meg azonnal, ezt mindenki tudja, de pokoli kínokat él át addig. Ezt a kínt akarja ábrázolni a pokol tüze kifejezés. A kérdés az, hogy mi okozza ezt az olthatatlan örök kínt és gyötrelmet? Az örök kifejezés adja magát, hiszen mindenki örökké él, azaz halhatatlan. Olvashattunk olyan meghatározásról is, mint pl. külső sötétség. Azt viszont nem olvastuk, hogy a pokol tüzének fénye világította volna be ezt a helyet. Tehát sötétség uralkodik ezen a helyen, ahová Isten fénye és dicsősége sem jut be. Elég rémisztő Isten jelenlétén kívül esni. Már ez magában is ijesztő. A teljes kinnak ez csak az egyik része. A másik a felismerés, a valósággal való szembesülés, ahogy mondja az Írás. Ennek a ténynek a tudatára ébredése. A gonoszok a pokolból látni fogják az Urat, annak dicsőségét és mind azok boldogságát és örömét, akik vele vannak.

Akik hittek és bíztak benne a végsőig, magukat pedig kirekesztve (Luk. 13;28. 16;23.). Azt mondom ez már bizony egyfajta kínszenvedés. Ám ez még nem minden, hiszen hátra vannak még az emberek cselekedetei, amelyeket a földön ebben a testben elkövettek. Ott vannak a gonoszok kirekesztve a külső sötétségre, ahol nincs jelen az Isten megbocsátása csak a saját maguk lelkei az összes bűnükkel együtt, amit elkövettek egész életükben mások ellen. Át kell élniük minduntalan azokat a fájdalmakat, amiket másoknak okoztak. A sok megbántást és csalódást. Akiknek nem segítettek, holott lehetőségük volt rá. Akiket bántalmaztak, és sorsukra hagytak, holott tehettek volna másként is. Már az is nagyfokú kín számukra, hogy tehetetlenek és mindez már visszafordíthatatlan. Megszűnt létezni, amiben addig bíztak, pénz, hatalom, ismeretség, mágia stb. A pokol tüze tehát, a gonoszok lelkeit égeti olthatatlanul. Talán olyan hasonlattal, mint amikor valaki megkötözöttje és rabja egyfajta szenvedélynek és nem kaphatja azt meg. Ez már inkább hasonlít a cselekedetek szerinti megítéltetéshez és az örök kínohoz. Ám mindez csak árnyéka és csekély elképzelése a szörnyűséges valóságnak.

Most pedig nézzük meg a következő téves tanításukat, mely a **Vérről** szól. Ezen belül is a veradásról és verátömlesztésről. Köztudott ugyanis, hogy a Jehova tanúi tiltják a veradást, mindezt pedig Mózes könyvében található néhány igevers téves értelmezése és magyarázata miatt, melyek a vérről szólnak ugyan, de teljesen más jelentéssel bírnak. Nézzük melyek ezek az igék.

I. Móz. 9;4. *Csak a húst az őt elevenítő vérrel meg ne egyétek.*

V. Móz. 12;23. *Csakhogyan abban állhatatos légy, hogy a vért meg ne egyed; mert a vér, az Lélek: azért a lelket a hússal együtt meg ne egyed!*

III. Móz. 3;17. ....: *semmi kövért és semmi vért meg ne egyetek!*

III. Móz. 7;26. *És semmi vért se egyetek meg bármely lakhelyeteken: se madárnak, se baromnak véréért.*

Talán nem is kell külön magyaráznom, hogy ezek az igék miről szólnak. Szerintem te is látod, hogy a vérevéstől tiltja Isten az embert. Ezt olvashatjuk még számtalan helyen (III. Móz. 17;10-14., V. Móz. 12;16., 15;23.). Akárhogy is nézem, a vérevést nem lehet összekeverni, sem összetéveszteni a véradással. Szerintem minden ember tudja és ismeri a két fogalom közötti különbséget. Isten nem is adhatott az embernek olyan parancsot, hogy ne adjon vért, mert azt akkor még nem is ismerték. Ám mint azt látjuk, ez a parancsot a vérevésre vonatkozik, ami a legtöbb felnőtt, disznóvágást megélt ember számára nem ismeretlen. Régen a barbár törzseknél, egyáltalán nem volt idegen a vérevés. Kezdjük talán azzal, hogy Isten miért tiltotta a vérevést.

Elsősorban: erkölcsi, szellemi szimbolikus jelkép miatt, mivel a vér az élet (III. Móz. 17;11-14., V. Móz. 12;23.). Amikor az ember a vért megeszi, azzal tulajdonképpen meggyalázza és megszentelteleníti az életet, mivel az elfogyasztott vér (az élet) a gyomron át az emésztés után az árnyékszékre jut.

Másodsorban: hogy egészségügyi szempontból káros-e a vérevés, azt sajnos nem tudom, de a mai orvos tudomány talán kielégítő választ tud adni erre a kérdésre. Isten eme parancsolata örökérvényű ezért az a mai napig is érvényes minden emberre. Erre az apostolok is felhívták a pogányok közül megtért keresztények figyelmét, akiknél szokás volt azelőtt a vérevés (Csel. 15;20. 29.). Nem értem egyáltalán, hogy lehet a vérevést összekeverni a véradással, Ugyanis a véradó vére nem a beteg bélrendszerébe kerül, mint étel, hanem annak vérrendszerébe, hogy annak élete meghosszabbodjon és így megmeneküljön a sok vérvesztés miatt fennálló halál beállásának veszélyétől. Előfordult már olyan eset, hogy belehaltak a vérátömlesztésbe, de a hiba nem a technológiában volt, hanem az emberi mulasztásban és figyelmetlenségben. A vérátömlesztéssel szerte a világban, szinte megszámlálhatatlan beteget gyógyítottak már meg, akik mind hálásak a közreműködőknek. Nem lehetnek hálásak, viszont mind azok, akik azért haltak meg, mert megtagadták tőlük a vérátömlesztés lehetőségét, mindezt egy téves ige magyarázat miatt. Segíthettek volna rajtuk, hogy életben maradjanak, de inkább sorsukra hagyták őket. Hozzá tartozói és rokonai elnézték a szerencsétlen haldoklását, miközben megvolt a lehetőségük a segítségnyújtásra. Vajon ilyen kegyetlen lenne a mi Istenünk? Ezt várna el tőlünk? Szó sincs ilyesmiről! Az egész evangélium mondani valója a hit és az önzetlen szeretet. Aki szeret, az nem hagyja sorsára a másikat, amikor az tudna segíteni (Luk. 10;25-37.). Isten hazuggá válna, és ellent mondana önmagának, ha azt parancsolta volna az embereknek, hogy ne adjanak vért, és ne alkalmazzanak vérátömlesztést. Isten ugyanis kimondja:

Jak. 4;17. *Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.*

Az életmentés pedig minden körülmények között jó és nemes cselekedet, mely Isten szerint való. Isten kimondja, hogy cselekedjünk jót. Jézus a következőt mondta:

Ján. 15;13. *Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.*

Akik önfeláldozóan vért adnak, nem várva cserébe semmit, azok életmentők mivel hozzájárulnak a beteg felépüléséhez és meggyógyulásához. Az ilyeneket szereti az Úr. Ő is

vérét adta mindnyájunkért, hogy örök életünk legyen, és meg ne haljunk. Most tehát, hogy tudjuk mi az Isten akarata (segítségnyújtás, életmentés), tisztában kell lennünk azzal, hogy aki megtagadja a vérátömlesztést még akkor is, ha csak az az egy mód van a megmenekülésre, az vétkezik.

Luk. 12;47. És amely szolga tudta az ő urának akaratát, és nem végezte el, sem annak akarata szerint nem cselekedett, sokkal büntetettik meg;

Egy hamis és téves hitető beszéd miatt, sokan cselekedtek rosszul és helytelenül, akik miatt sokan meghaltak már, holott most is élhetnének, ha nem hallgattak volna e buta és ostoba tanításra.

E sok hamisság után, most már bátran megkérdőjelezhetjük e szervezet megnevezésének helytállóságát.

A **Jehova tanúi** kinek a tanúi is valójában? Jogosan hívatják-e magukat **Jehova tanúinak**? Először nézzük meg mit is jelent a tanú szó. Nem is kell hozzá nagy képzelő erő vagy értelmező szótár, hogy megtudjuk; tanúskodni csak olyan esetben vagy dologban tud valaki, ha az az illető saját szemével látta vagy saját fülével hallotta a szóban forgó eseményt vagy dolgot. Gyakran szoktuk is hallani a szemtanú vagy fültanú kifejezéseket. Tanúskodni annyit jelent, mint bizonytságot tenni. Amint azt már megtapasztalhattuk az előzőekben, e vallás bizonyágtételei nem állják meg a helyüket a biblia igazságában, így erőssé válik bennünk a kétely, hogy ők egyáltalán jogosan nevezik-e magukat Jehova tanúinak. Hiszen sem nem látták Jehovát, sem nem hallották Őt. Ráadásul nem a biblia igéi ihletik őket, hanem néhány ember által kreált paradicsomos könyv betűt magolják. Ez a szervezet a Jehova tanúi elnevezést egy az Ézsaiás könyvéből kiragadott ige alapján, vették fel magukra.

Ésa. 43;10. Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr; és szolgám, akit elválasztottam, hogy megtudjátok és higgyetek nékem és megértsetek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkotott és utánam nem lesz!

Ésa. 43;12. Én hirdettem, és megtartottam, és megjelentettem, és nem volt idegen Isten köztetek, és ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok.

Ezek az igék biztos nem a Jehova tanúinak szólnak. Végig olvasva az egész részt rájövünk, hogy Isten dicsőítéséről van szó és hatalmas csodatetteiről melyeknek mind tanúi voltak az akkori Izraeliták. Nincs más Isten, aki ilyen hatalmas dolgokat cselekszik, és ezeknek, a tetteknek voltak ők tanúi, akik nem tagadhatták le mindezeket, mert átélői, tanúi voltak. Legfőbb mondani valója pedig nem más, mint a megváltás ígérete, ahogy azt a 42;-es és a 43;-as részekben olvashatjuk.

Ilyen nagydolgot egyik hamis vallás hamis Istene sem ígért. Elküldi Isten a megváltót, a szabadítót, az örömondót és ennek tanúi lesznek.

Ésa. 41;27. Sionnak először én hirdetem, ímé itt vannak a tanúk, és örömondót adtam Jeruzsálemnek.

Az örömhírt Jézus hozta el nekünk, Ő az örömondó. Azt pedig hogy kik a tanúk, nem nehéz kitalálni. A fenti ige verseket, ha próféciaként olvassuk, és a megváltást szem előtt tartjuk, észrevevesszük, hogy Jézusról szólnak. Mind a két versben felfedezhetjük, hogy bizonygatja Isteni kilétét. Istennek, magának nem kellett ezt bizonygatni, hiszen mindenki tudta akkor, hogy él az Úr és félték is Őt, mert tudták, hogy az ő Istenük az egyetlen igaz Isten. A 10-es versben azt olvashatjuk: megtudjátok, higgyétek, megértsetek, hogy én vagyok az az Isten. A 12-es versben pedig azt olvashatjuk: megjelentettem, és ti vagytok tanúim, hogy én Isten vagyok. Kinek az Istenségéről kellett hát megbizonyosodnunk az Úr tanúi által? Kinek az Istenségét bizonygatja szükségszerűen az írás? Természetesen Jézusét! És itt ismét színre lép

burkoltan a Szentháromság. Azért burkoltan, mert az ószövetségben még nem volt ismeretes Isten hármasság kinyilatkoztatása. Csak két rövid példa a burkoltságra. Ézsaiás könyvében találhatunk két olyan igeverset melyek az ószövetségben egyértelműen Istenre voltak értendők.

Ám most, hogy Isten Jézusban kinyilatkoztatta magát, így megvilágosodott előttünk, hogy ez a két igever bekezdés, Jézusra is áll. Biztosak lehetünk abban, hogy nem csak ez a két ige kezdődik így az egész ószövetségi iratokban.

Ésa. 43;14. Így szól az Úr, a ti megváltótok, Izrael Szentje. ...

Ésa. 48;17. Így szól az Úr, Megváltód, Izraelnek Szentje: ...

Amint azt korábban láthattuk már, Isten Jézust Úrrá tette. Meghalt értünk, így Megváltott minket. Valamint Ő Izrael Szentje. Szerintem nem is kell ezt túlmagyarázni.

Mivel így áll a dolog, közben rá kellett már jönnünk, hogy az Isten tanúi nem mások, mint az Apostolok és Jézus tanítványi és kortársai, akik együtt voltak Ő vele és hittek benne. Ő rájuk hárult az a feladat, hogy terjesszék az ígét és az evangéliumot, bizonyosságot téve Jézusról, mint a testben megjelent Istenről, a megváltóról, akié az ítélettétel.

Csel. 10;42. És megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonyosságot, hogy Ő az Istentől rendelt bírója élőknek és holtaknak.

Csel. 2;32. Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, minek mi mindnyájan tanúbizonyságai vagyunk.

I. Ján. 1;2. (És az élet megjelent és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál vala és megjelent nekünk;)

Csel. 1;8. Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.

Semmi kétség nincs most már afelől, hogy az igazi Jehova tanúi valójában nem mások, mint az Úr Apostolai, tanítványai. Tanúsítják, hogy Jézus a Krisztus. Azaz, hogy Ő Isten. Ezek alapján bátran kijelenthetjük, hogy e vallásnak nem csak a tanításai nem állják meg a helyüket, de még a megnevezésük sem. Ám ha már itt tartunk és szóba jött a tanúságtétel, hasonlítsuk össze, az apostolok és a Jehova tanúi bizonyoságtételeinek központi mondani valóját. Vajon ugyanarról szólnak-e vagy sem. Isten részéről mi volt a legfontosabb, amit az embereknek feltétlenül tudniuk kellett az üdvösségük szempontjából.

Jt.: Isten Jehova nevének használatától függ az üdvösség.

Ap.: A Názáreti Jézus Krisztusban való hit, és a neki tett őszinte bűnvallástól függ az üdvösség.

Jt.: Az üdvösséghez szorosan hozzá tartozik a Jehova tanúi által megalkotott ismeret.

Ap.: Az Isten ismeretére az Igazság Lelke, a Szent Szellem vezérel el, miután a hívő keresztény ember, már megbánta bűneit és hit által behívta Jézust a szívébe.

Jt.: A Szent Szellem Isten hatékony ereje.

Ap.: A Szent Szellem az Élő Isten harmadik személye.

Jt.: Az ember lelke a testi halála után megsemmisül és csak Istenemlékezetében létezik tovább.

Ap.: Az ember lelke halhatatlan. Testi halála után létezik tovább az örökkévalóságig.

Jt.: *Nem létezik pokol, ahol örökké gyötrődnek a gonoszok.*

Ap.: *Létezik pokol, ahol a gonoszok örökké gyötrődnek majd.*

Jt.: *Paradicsomi földön van a reménység.*

Ap.: *Az igaz hitű keresztény lelke, testi halálakor Jézushoz távozik az Isten mennyei paradicsomának országába.*

Ehhez nem kell kommentár. Szemmel láthatóan a Jehova tanúi teljesen mást tanítanak, mint annak idején az apostolok. Amíg a Jehova tanúi egyfajta saját maguk kreált ismeretről tesznek bizonyosságot, mely szerintük a feltámadáshoz vezet a földi paradicsomba, addig az apostolok az élő **Jézusnak tett őszinte bűnvallásról beszélnek**, mely az örök életre és a Jézussal való közösségre juttat.

Csel. 2;38. *Péter pedig monda nékik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát.*

Csel. 3;19. *Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljőjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől.*

A Jehova tanúi bizonyosság tételeinek központjában nem Jézus áll, hanem a paradicsomos könyv tartalma és annak ismerete. Az apostolok egyfolytában csak Jézusról prédikáltak, aki megbocsátja és elveszi az emberek bűneit, hogy így örök életre jussunk.

Csel. 5;42. *És minden nap a templomban és házanként nem szűnnek vala meg tanítani és hirdetni Jézust a Krisztust.*

Csel. 8;5. *És Filep lemenvén Samária városába, prédikálja vala nékik a Krisztust.*

Csel. 8;35. *Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az íráson, hirdeté néki a Jézust.*

Csel. 10;36. *Az ígét, melyet elküldé az Izrael fiainak, hirdetvén békességet a Jézus Krisztus által (Ő mindeneknek Ura).*

Csel. 11;20. *Voltak azonban közöttük némely cziprusi és czirénei férfiak, kik mikor Anti-okhiába bementek, szólának a görögöknek, hirdetve az Úr Jézust.*

Csel. 18;5. *Mikor pedig megérkeztek Maczedoniából Silás és Timótheus, szorongatá a lélek Pált, és bizonyosságot tőn a zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus.*

I. Kor. 1;23. *Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botrányozást, a görögöknek pedig bolondságot;*

I. Kor. 1;24. *Ámde magoknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét.*

I. Kor. 2;2. *Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig, mint megfeszítetttről.*

II. Kor. 4;5. *Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgálókat, a Jézusért.*

Folytathatnám még a sort arra vonatkozóan, hogy az apostolok igehirdetéseinek központjában az evangélium állt, azaz Jézus Krisztus. Azért Ő, mert Ő benne van az üdvösség, az örök élet és a megbocsátás. Aki hallgat Istenre és hisz, annak ennyi is elég, aki pedig megmakacsolja magát, annak tízszer ennyi ige sem elég a meggyőzéshez. Azok maradjanak csak meg a ma-

guk ismeretében, de ne vigyenek magukkal másokat is a kárhozatra! A Jehova tanúi ilyen formában nem akarják elfogadni Jézust.

Sőt némely irataikban szégyenletes módon **Mihály Arkangyallal** azonosítják Őt. Azt, hogy ezt miért teszik, nem tudom, talán azért, hogy Jézust Angyali rangra alacsonyítsák, ezzel is megalázva Őt. Dániel könyvében (Dán. 10;5-6.) azt olvashatjuk, hogy Jézus (Úr angyala, ember fiához hasonló, gyolcsba öltözött, derekán ufázi arany övvel) megjelent Dánielnek és beszélt vele. Megemlíti, hogy Mihály segítségére volt (Dán. 10;13-21.). Ebben az esetben egyáltalán nem lehet arról beszélni, hogy a két személy egy és ugyanaz, ha Mihály Arkangyal segítségére volt Jézusnak. A Dán. 12;1-es versében is, mint harmadik személyről beszél Jézus, Mihályról Dánielnek. Júdás levelében azt olvashatjuk, hogy Mihály azt mondja az ördögnek: Dorgáljon meg téged az Úr! Ezek után értelmetlen és logikátlan a két személyt eggyé azonosítani. Mihály teremtett lény, Jézus pedig a Fiú Isten, aki által minden teremtetett. Jézus nem teremtmény és így nem is angyal.

Zsid. 1;4. *Annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál.*

Zsid. 1;5. *Mert kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma születek téged? És ismét: Én leszek néki Atyja és ő lesz nekem Fiam?*

Zsid. 1;6. *Viszont mikor behozza az ő elsőszülöttét a világba, így szól: És imádják őt az Istennek minden angyalai.*

Zsid. 1;7. *És bár az angyalokról így szól: Ki az ő angyalait szelekké teszi és az ő szolgálait tűz lángjává,*

Zsid. 1;8. *Ámde a Fiúról így: A te királyi széked óh Isten örökkön örökké. Igazságnak pálcája a te országodnak pálcája.*

A Jehova tanúi köztudottan nem örvendenek nagy szimpátiának az emberek köreiben. Ezért ők úgy gondolják, hogy a **keresztények üldöztetéséről** szóló prófécia, rajtuk teljesedik be, ami szintén abban a reményben élteti őket, hogy jó ügyet szolgálnak. Érdemes összehasonlítani a bibliai üldöztetést a Jehova tanúi „üldöztetésével”. Amint átolvastuk az idevonatkozó igéket, mindjárt megvilágosodik előttünk a mély szakadékként tátongó különbség.

Mát. 24;9. *Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért.*

Már. 13;9. *Nyomorúságnak kezdetei ezek. Ti pedig vigyázzatok magatokra: mert törvényszékeknek adnak át titeket, és gyűlekezetekben vernek meg titeket, és helytartók és királyok elé állítanak én érettem, bizonyságul ő nékik.*

Ján. 15;21. *De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivelhogy nem ismerik azt, aki küldött engem.*

Fil. 1;29. *Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nem csak hogy higgyetek Ő benne, hanem hogy szenvedjete is Ő érette:*

II. Tim. 3;12. *De mind azok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.*

Gondolom, rájöttél, hogy miért is üldözték az akkori keresztényeket. A jövőben is ugyanezért fogják üldözni őket. Igen az írásból világosan kiderül, hogy Jézus Krisztusért. A benne való hitért és a róla tett bizonyágtételért. Ezzel szemben a Jehova tanúit nem Jézusért nem szeretik, hanem az erőszakos tolakodó viselkedésük és a sok hamis tanításaik miatt. A Jehova tanúi igen nagy létszámmal bírnak világszerte. Ez is közreműködik az ő megnyugvásukban

miszerint jó úton haladnak. Ezt a kérdést viszont már megvitattuk a Katolikus vallásnál, hogy a nagy létszám és tömegek egyáltalán nem az igazság mellett tanúskodnak. Mindig is kicsiny volt és az is lesz az a létszám, amely hinni fog Jézusban és üdvözülnek majd. (Mát. 7;13-15. 22;14.). Viszont ezek után könnyen el tudom képzelni, hogy a jövőben ez a vallás behódol az Antikrisztusnak és az ő hamisprófétájának, hirdetve a földi paradicsomot, hiszen az Antikrisztus mindenkit elkápráztat, akit csak lehet, és imádni fogják őt a föld lakosai. Még az is lehet, hogy a Jehova tanúi fogják elárulni azokat, akik Jézust prédikálják, és Ő benne hisznek.

Utoljára hagytam a leglényegesebb dolgot. **Isten nevét.** Szerintem ezen, nagyon sok múlik most, hiszen ez a vallás nagyon nagy hangsúlyt fektet rá, amit egyáltalán nem szabad figyelmen kívül hagyni. Mi is az Isten neve? Van-e neve egyáltalán Istennek és ha van is, mennyire fontos az nekünk, üdvösségünk szempontjából? A Jehova tanúi erre a névre alapozva építették a vallásuk várát és annak bástyáit. Most pedig megtámadjuk ezt az erődtményt az Isten ígéivel és a Szent Lélek vezetésével, kidöntjük a tartó oszlopait, hogy a falak leomoljanak és a sötétség, világosságra jöjjön. E vallás szerint Istennek van neve és ez a név a JEHOVA.

Zsolt. 83;19. Hogy megtudják, hogy te, akinek neve Jehova, egymagad vagy felséges Isten az egész földön.

I. Móz. 32;9. És monda Jákob: Óh én atyámnak Ábrahámnak Istene, és én atyámnak Izsáknak Istene, Jehova! ...

II. Móz. 6;3. Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak úgy jelentem meg mint mindenható Isten, de az én Jehova nevemen nem voltam előttük ismeretes.

II. Móz. 15;3. Vitéz harcos az Úr; az Ő neve Jehova.

Nos valóban úgy néz ki, hogy Istennek van neve, méghozzá Jehova, de akkor mit kezdjünk a többi névvel a bibliában melyek szintén Istent illetik. Ilyen többek között a Seregek Ura megnevezés is, melyet számtalan helyen megtalálhatunk. (Ésa. 18;7.)

Ésa. 47;4. Így szól a mi megváltónk, seregeknek Ura az Ő neve, Izrael Szentje!

Ésa. 51;15. Hiszen én vagyok az Úr, a te Istened, aki megreszkettem a tengert és zúgnak habjai; seregeknek Ura az Én nevem?

Ésa. 54;5. Mert férjed a te Teremtőd, seregeknek Ura az Ő neve, és megváltód Izráelnek Szentje, az egész föld Istenének hivattatik.

Jer. 50;34. De az ő megváltójuk erős, Seregek Ura az Ő neve, ...

Előfordul, hogy erős torony vagy féltőn szerető, esetleg Úr az Ő nevei.

Péld. 18;10. Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz, és bátorságos léssen.

Hós. 12;5. Bizony az Úr, a seregeknek Istene; az Úr az Ő neve.

II. Móz. 34;14. Mert nem szabad imádnod más Istent; mert az Úr, akinek neve féltőn szerető, féltőn szerető Isten Ő.

Ésa. 42;8. Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak.

Több név is szerepel még a Szent írásban, de nem kell rögtön zavarba jönni ezek láttán. Nem véletlenül van Istennek ennyi neve, ha jól megnézzük a nevek egy-egy, tulajdonságot takarnak. Lehetséges akkor, hogy mégis csak Jehova az igazi neve? Kérdezhetnék sokan. A

Jehova szó elsőre nem tűnik tulajdonságnak, sőt sokan nem tudják hova tenni annak valódi jelentését. Éppen ezért csábít erősen arra, hogy egy igazi névnek fogadjuk el. Nézzük meg, mi is valójában a Jehova szó! A Jehova szó mai formája mára már egy kissé elmosódott és eltorzult. Eredetileg kiejtve így hangzik: JaH VeH. Az eredeti írásmódja pedig így: JHVH. Isten, ezekkel, a szavakkal nevezte meg magát Mózes előtt: Vagyok aki vagyok! Ézsaiás írása is megerősíti ezt.

II. Móz. 3;14. *És monda Isten Mózesnek: Vagyok aki Vagyok. És monda: Így szólj az Izrael fiaihoz: A Vagyok küldött engem ti hozzátok.*

Ésa. 52;6. *Ezért hadd ismerje meg népem az én nevemet, ezért ama napon! Hogy én Vagyok, aki mondom: Ímé itt vagyok!*

A JHVH jelentése tehát nem más, mint: Az Vagyok Aki Vagyok. Láthatjuk, hogy ez sem tulajdon személynevet takar, hanem Isten titokzatos, megfoghatatlan és kifürkészhetetlen önmagában való örök létét fejezi ki. Ha a Bibliában, minden JHVH vagy Jehova szót, rendesen és értelemszerűen a magyar megfelelőjére fordítanánk, akkor ez a szó így hangzana: Én Vagyok az Örökkévaló. Ha tehát a Zsidóknál zsidó nyelven a JaH VeH Örökkévalót jelent, akkor lefordítva nekünk magyaroknak az Ő neve Örökkévaló és nem Jehova.

Az élő Istent, valójában nem is lehet személynévvel felruházni, vagy mint egy megbélyegezve bekategorizálni, ahogy az emberek által kitalált Isteneket. Teremtett lényekhez sem lehet és nem is szabad hasonlítani vagy lealacsonyítani Őt, azzal hogy nevet adunk neki. Isten szellemi lélek, a teremtő akarat, az önzetlen szeretet.

Ő benne áll fenn az egész univerzum. Később, amikor a héber írásokba bevezették a magánhangzókat, a JHVH betűihez az Adonai szó magánhangzóit használták fel. Az Adonái szó jelentése Úr. A JahVeh szót a héberek tiszteletből ill. babonás félelemből nem használták. Mivel Isten önmagában való örök léte megfoghatatlan számunkra csak a teremtésének természetéből ismerhette meg valamennyire Őt az ember. Ám kétezer évvel ezelőtt a földre született Jézus az Isten személyes kijelentése, kinyilatkoztatása. Ő megismertette velünk az Istent a féltőn szerető és gondviselő Atyát a saját személyében, ahogy azt már korábban olvashattuk.

Ján. 17;6. *Megjelentettem a te nevedet az embereknek, akiket e világból nékem adtál: tiéd valának, és nékem adtad azokat; és a te beszédedet megtartották.*

Ján. 14;7. *Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt.*

Ján. 14;8. *Monda néki Filep: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!*

Ján. 14;9. *Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mimódon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?*

Aki figyelmesen olvassa a bibliát, azon belül is azokat a részeket, ahol a „név” szó szerepel, rá fog jönni, hogy valójában a név nem nevet jelent, hanem magát a személyt. Amikor Jézus azt mondta, hogy megismertettem a te nevedet, akkor valójában Jézus nem az Isten Jehova nevét ismertette meg az emberekkel, hanem magát az Istent, mint a szerető Atyát a maga személyében.

Amikor azt olvassuk, hogy aki az Úr nevét segítségül hívja, az nem a nevet hívja segítségül, hanem magát a személyt. Vagy amikor dicséred és magasztald az Úr nevét, akkor sem a nevet dicsőítjük, hanem magát az Urat. A Mindenható, Örökkévaló, addig ismeretlen Isten, a Názáreti Jézus Krisztusban nyilatkoztatta ki önmagát. Az Ő Fiában, Jézusban lett teljessé és

személylé. Jézus, valójában az Isten testi ábrázata. Ezért mondja, hogy aki megismert engem, az megismerte az Atyát. Aki engem látott, az látta az Atyát. Én az Atyában vagyok és az Atya én bennem (Ján. 14;7-11.). Az újszövetségben sehol nem olvashatjuk, hogy bárki is Jehovának szólította volna az Istent. Arról viszont számtalan helyen, hogy az Isten, Jézus Krisztus által a mi Atyánk lett. Sokkal meghittebb és közvetlenebb, szeretettől sugárzó szó az Atya, mint a Jehova. Ezek után ne legyen senkinek lelkiismeret furdalása vagy büntudata, ha imáiba nem fűzi bele a Jehova szót. Isten a nélkül is tudja, hogy kinek az ajka szól hozzá őszintén a tiszta szív hangján. Mert az Úr a szíveket vizsgálja és belelát a vesékbe, ahogy az írás mondja. Ám ha már mindenképpen meg akarjuk szólítani vagy nevezni, hogy ránk figyeljen, sokkal tisztább és igazabb, ha Atyámnak szólítjuk Őt, ahogy azt Jézus tette és mondta is. Viszont aki nem az élő Istené, hanem a hamisságé, és nincs meg benne a Szent Lélek, (aki az Istennek és a Fiúságnak Lelke), az nem fogja Atyjának szólítani Őt, hanem makacsul kitart a Jehova szó mellett.

Róm. 8;14. *Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai.*

Róm. 8;15. *Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptatok, aki által kiáltjuk: Abba atyám!*

Róm. 8;16. *Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.*

Gal. 4;6. *Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az Ő Fiának Lelkét a ti Szívetekbe, ki ezt kiáltja: Abba Atya!*

Jézus mikor imádkozni tanít, így kezdi: Mi Atyánk,...(Mát. 6;9. Luk. 11;2.). Amikor Ő imádkozott, Atyjának szólította az Istent, nem Jehovának (Ján. 17; Luk. 22;42. Mát. 26;39. 42. Már. 14;36.).

Jézusnak, a tanítványai és az emberek előtt is Atya volt az Isten és nem Jehova (Ján. 10;29-30. 14;). Most egy nagyon fontos dolgot fogunk felfedezni. Mivel most már tudjuk, hogy a JHVH azaz JahVeh (Jehova) Örökké Létezőt jelent, láthatjuk, hogy az nem tulajdon személynév. A lényeg a „Vagyok” szóban van. Mint azt már korábban kifejtettem röviden, ez azt jelenti, hogy örökké lenni, létezni. Mindig is volt van és lesz. Tehát Isten az élet a létezés, akinek élete van önmagában. Akik elfogadják az Isten ígését, azoknak el kell fogadniuk, hogy Isten megjelent köztünk testben.

I. Tim. 3;16. *És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségben.*

Akik elfogadják, hogy Isten Jézus személyében öltött testet az Ő Szent Lelke által, akkor elfogadják Jézus szavait is, amikor azt mondja, hogy Ő a JHVH, azaz a Vagyok, akinek élete van önmagában.

Ján. 5;26. *Mert amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában:*

Akik elfogadják, hogy Jézusnak élete van önmagában, azok elfogadják azt a Nevet mely minden név felett való. Mely előtt minden térd meghajol, mennyieieké és földieké. Ez a név pedig nem a Jehova, hanem Jézus. A JHVH azaz JahVeh (VAGYOK) a Jézus névben lett teljessé. (Mat. 1;23.) Jézus neve a próféta szerint Immanuel, ami annyit jelent: Velünk az Isten.

Én a Vagyok, veletek Vagyok. (Vagyok aki veletek Vagyok) a világ végezetéig mindörökké.

Fil. 2;9. *Annakokáért az Isten is felmagasztalá Őt, és ajándékoza néki oly nevet, amely minden név fölött való;*

Fil. 2;10. *Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké.*

Ezek után, ha még mindig és minden áron személynevet akarunk használni Isten megszólítására, akkor használjuk Jézusét az Atya akarata szerint, ahogy azt az apostolok és a korai keresztények is tették. Erről szól az egész újszövetség. Az ószövetségi kiismerhetetlen és személytelen Isten, Jehova neve, Jézusban teljesedett be. Benne lett teljessé és személyé. Jézus a mindent beteljesítő Isteni kinyilatkoztatás. Ezért ha Isten gyermeke és elhívottja akarsz lenni, és üdvözülni akarsz, Jézushoz kell fordulnod, hogy Jézus nevében tudj cselekedni, mert aki a beteljesedett Jézus nevében cselekszik, az az igazi Jehova nevében cselekszik, ami az Atya Isten akarata.

Ján. 1;18. *Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az Jelentette ki Őt.*

Luk. 10;22. *Mindent nékem adott az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az atya, hanem csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelteni.*

Ján. 6;44. *Senki sem jöhet énhozzám, hanemha az Atya vonja azt, aki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon.*

Ján. 6;37. *Minden, amit nékem ád az Atya, én hozzám jő; és azt, aki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem.*

Tehát aki az Istent igazán meg akarja ismerni, és imádni akarja Őt, az elfogadja és befogadja Jézust, az Isten ajándékát. Ez jelenti azt, hogy csak rajta keresztül és csak általa lehet az Atyához, Jehovához menni. Ő az út és az ajtó. Aki nem Jézusban akar hinni, hanem Isten Jehova nevében, annak egyáltalán nincs közössége Istennel és nem is lesz, mind addig, míg meg nem békül az Atyával Jézus által. Mind addig, míg meg nem békül a gondolattal, hogy nincs más út, nincs más lehetőség csak az, ha elfogadjuk Jézus személyében az Istent. Azaz Jézus Istenségét és Isteni hatalmát. Te akarod ezt az élő személyes kapcsolatot Jehovával vagy sem? Mert ha igen, bizony meg kell alázkodnod Jézus előtt, és be kell vallanod neki a bűneidet, hibáidat, tévedéseidet. Fogadd el Őt Uradnak, Istenednek, személyes megváltódnak. Fordulj bátran, hittel és bizalommal Jézushoz, hiszen ezért jött és ezért halt meg térted! Bánd meg, hogy hamis képet alkottál magadban Ő róla, és hogy nem ismerted meg Jézusban az Atyát, e hamis vallás nyomására.

Ján. 14;13. *És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőítsék az Atya a Fiúban.*

Ján. 14;14. *Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.*

Ján. 16;23. *És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek.*

Ján. 16;24. *Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.*

Az előzőekben már kiderült, hogy a név személyt jelent. Ezért a Jézus nevében azt jelenti, hogy Jézusban lenni, ill. Jézus mi bennünk. Ha Jézust elfogadod, és őszinte bűnbánó imádban behívod Őt a szívedbe, akkor valóságosan lakozást vesz benned az Ő Szent Lelke által. Így Jézus mibennünk lesz, és mivel Jézus az Atyában van, ezért az Atya is mi bennünk és mi is Őbenne. Hiszed-e ezt?

Ján. 15;7. *Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok, és meg lesz néktek.*

Ne félj hát Jézushoz közeledni, mert Ő szeret téged és vár rád. Jehovának így tudod kimutatni az iránta érzett tiszteletedet és szeretetedet, ha elfogadod az Ő Fiát, Jézust és hiszel benne. Csak az Ő Fia, Jézus által lesz a tiéd Jehova és leszel te az Övé.

Ne feledd, Jehova az JHVH azaz a Vagyok, aki Öröktől fogva Létezik! Tehát Isten maga a **Lét „Ige”**. Az pedig, hogy Jézus kicsoda, most már nem kérdés. Ugye? Pontosan így van, Ő az **Ige**!

Ján. 1;1. *Kezdetben vala az **Íge**, és az **Íge** vala az Istennél, és Isten vala az **Íge**.*

Ján. 1;3. *Minden Ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.*

Ján. 1;14. *És az **Íge** testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya Egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.*

Még csak annyit szeretnék hozzá fűzni röviden pedig volna még miről írnom e vallás kapcsán, hogy ne hagyj magad becsapni és félrevezetni! Amennyiben Istent és az örök életet akarod és kívánod, hallgass a szívedre, mert az Úr szól hozzád az Ő Szent Lelke és a Szent Írása által. Az sem baj, ha tagja vagy már e vallásnak.

Bízz az Úrban, mert Ő megszabadít e vallás hamis tanainak fogságából, csak szólj hozzá és bánd meg neki bűneidet. Hívd be az életedbe és a szívedbe, hogy mindenkor veled legyen az idők végezetéig és mind örökké. Ne legyél e vallás követője, akik mindent elkövetnek, hogy Istenről alkotott saját elképzelésüket, mindenféle emberi okoskodásból származó irattokkal alátámasszák. Az Isten egyszerű beszédét, úgy meg csúrik-csavarják, hogy azok bonyolultságában, már te sem látod a helyes kiutat, de megnyugtatlak téged ők sem.

Ha pedig látnák is, akkor sem engedhetik meg maguknak, már csak a presztízis miatt sem, hogy a vár, amit oly régóta nagy gondossággal építettek, egyszerre csak összedőljön. A Jehova tanúira tökéletesen illenek Jézus szavai.

Ján. 5;39. *Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam;*

Ján. 5;40. *És nem akartok hozzám jöni, hogy életetek legyen!*

Nem a paradicsomos könyv ismeretében van az örök élet, hanem a Jézus Krisztusban. Akié a Fiú azé az Isten is. Mert nem az Isten Jehova neve üdvözít, hanem maga az élő Jézus.

Hetednapi adventisták

Most pedig térjünk át a következő vallásra, mely mozgalomnak a neve **HETEDNAPI ADVENTISTÁK** (Jézus visszajövetelét várók). Az **Adventista** (Szombatista) vallás tanításai nem sokban térnek el a Jehova tanúi tanításaitól.

Ez nem is csoda, hiszen mint azt már korábban említettem Charles Taze Russel a Jehova tanúi vallás megalapítója ebből a vallásból vált ki. Ez az Adventista vallás is egy ember nevéhez fűződik. Az illetőt William Millernek hívták (1782-1849.). Érdekes, hogy Miller is eredetileg egy másik vallásból vált ki, mégpedig a Baptistákéból. Ám amikor Miller saját egyéni ige nézeteit kezdte hirdetni, a baptisták kizárták maguk közül követőivel együtt. Ehhez erősen hozzájárult az is, hogy Miller két ízben is megjövendölte Jézus visszajövetelét, persze tévesen. Az általa elhíttetett hívek közül, sokan túladtak vagyonaikon, így várva Jézust 1843-ban. A megadott időpont elteltével kiderült, hogy hiába vártak, Jézus nem jött el. Miller annyira vakon hitt és bízott elméletében, hogy nem adta fel. Jönni fog Ő, csak valamit elszámoltak, így az érkezés időpontját egy évvel későbbre halasztották 1844-re. Amikor ez a megadott várakozási időpont is kudarcot vallott, az óriási csalódás ellenére a hívek többsége továbbra is bízott Miller ítélő képességében. Nem tudni miért, hiszen Jézus maga mondta:

Már. 13;32. *Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya.*

Mát. 24;36. *Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül.*

Mát. 24;42. *Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok.*

Mát. 25;13. *Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen az embernek Fia eljő.*

Miller és barátai nem tanultak az esetből. Bűnbánat és bűn vallás helyett, Jézus szavait figyelmen kívül hagyva, frappánsan kimagyarázták magukat a tömeg előtt. A számítások jók és helytállóak, csak hogy azok nem Jézus földre való visszajövetelére vonatkoznak, hanem a visszajövetelt megelőző mennybéli előkészületek megkezdésére. Ilyen pl. Jézusnak a mennyben véghez viendő végső váltságmunkája (utolsó simítások), az engesztelő áldozat bevégezése és az Úr népének előkészítése (Hitelvek 23.). Állításait igékkel nem lehet alátámasztani, mégis sok hű követőre talál. Pedig már régen észre kellett volna venniük, hogy Miller nem a helyes úton halad. Mit gondolhatunk mi a tanításairól, ha már e vallás kialakulása rossz alapokra épült. Miller elindult egy lejtőn, magával rántva sokakat a hamis tanításaival. Elkezdődött a várakozó „szentek” egybegyűjtése és előkészítése a fogadásra. Persze, azóta történtek némi változtatások a hitvallásuk tételeiben. Az eljövétel hiába való csalódott várakozása, némileg kiigazította nézeteiket, és most már elfogadták azt a tényt, hogy Jézus visszajövetelének pontos idejét, nem lehet tudni. 1853-ban James White kezdeményezésével kezdetét vette a hit nézeteik, hitvallásuk megalapozása, írásba fektetése. Ez pedig a Hitelvek nevet kapta, mely eleinte 25 pontból állt és 1872-ben nyerte el végső hivatalos formáját. Ezt 1980-ban 27 pontra egészítették ki. Jó néhány hamis hitvallás azért maradt benne így is. Az egyik ilyen hamis tanításuk (Hitelvek 25.), amelyet már megismerhettünk a Jehova tanúinál, a lélek megszűnése a testi halál alkalmával. Éppen ezért nem is nagyon fogok ebbe a témába belemerülni, hiszen a magyarázatokat már az előzőekben olvashattuk. Csak néhány szót had említsek. Jézus azt mondta, hogy aki hisz benne, ha meghal is, él. A kereszten az egyik latornak azt mondta: ma velem leszel a paradicsomban.

Ján. 11;25. *Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él;*

Ján. 11;26. *És aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?*

Luk. 23;43. *És monda néki Jézus: Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban.*

Továbbá létezik a Seol a holtak országa, ahová a hitetlenek lelkei kerülnek. Ezek felett is uralkodik Jézus.

Péld. 15;11. *A sír és a pokol az Úr előtt vannak; mennyivel inkább az emberek szíve.*

Jób. 26;6. *Az alvilág mezítelen előtte, és eltakaratlan a holtak országa.*

Róm. 14;9. *Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon mind élőkn uralkodjék.*

Jézus, kereszthalála után három napig volt a Seolban, ahol prédikált a holtaknak, és magával vitte onnan az igazakat a paradicsomba.

Mát. 12;40. *Mert amiképen Jónás három éjjel és három nap volt a Cethal gyomrában, azonképen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.*

I. Pét. 3;19. *...Amelyben elmenvén, a tömlöcben lévő lelkeknek is prédikált,*

I. Pét. 4;6. *Mert azért hirdettetett az evangélium a holtaknak is, hogy megítéltessenek emberek szerint testben, de éljenek Isten szerint Lélekben.*

Ef. 4;8. *Ezért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott Ajándékokat az embereknek.*

Ef. 4;9. *Az pedig, hogy fölment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire?*

Mát. 22;32. *Én vagyok az Ábrahám Istene, és az Izsák Istene, és a Jákob Istene; az Isten nem holtaknak, hanem élőknak Istene.*

Ján. 8;56. *Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült.*

Tehát a lélek nem szűnik meg a testi halál beálltakor, így magától értetődik, hogy a gonoszok és hitetlenek számára igenis létezik az örök gyötrelem helye, mely a külső sötétségben van, ahol nincs jelen az Isten dicsősége. Az örökké szó magában hordozza a végtelenség fogalmát. Soha véget nem érő folytonosság.

Mát. 25;41. *Akkor szól majd az Ő bal keze felől állókhöz is: Távozatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögöknek és az ő angyalainak készítettett.*

Ésa. 66;24. *És kimenvén, látni fogják azoknak holtesteit, akik ellenem vétkeztek, mert az ő férgök meg nem hal és tűzők el nem aluszik, és minden test előtt borzadásul lesznek.*

Már. 9;44. *Ahol az ő férgök meg nem hal, és tűzők el nem aluszik. (Már. 9;46-48.)*

Mát. 3;12. *... a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.*

Mát. 13;42. *És bevetik őket a tüzes kemencébe: ott leszen sírás és fogcsikorgatás.*

Mát. 8;12. *Ez ország fiai pedig kivettetnek a külső sötétségre; holott leszen sírás és fogaknak csikorgatása.*

Mát. 25;30. *És a haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre; ott leszen sírás és fogcsikorgatás.*

Mát. 22;13. *... és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott leszen sírás és fogcsikorgatás.*

Luk. 13;28. *Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákobot, és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve.*

Mát. 25;46. *És ezek elmennek majd az örök gyötrelemre; az igazak pedig az örök életre.*

Jel. 14;10. *... és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt;*

Jel. 14;11. *És az ő kínlódásuknak füstje felmegy örökkön örökké; és nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal, ...*

Jel. 20;10. *És az ördög, aki elhitette őket, vetteték a tűz és kénkö távába, ahol van a fenevad és a hamis próféta; és kínoztatnak éjjel és nappal örökkön örökké.*

Most pedig nézzük meg a következő hamis tanítást, mely a **Szombattal** kapcsolatos (Hitelvek 19.). Ez a hamis tanítás a fő alapkövük az adventistáknak. Ezért sokan csak szombatistáknak nevezik őket. Azt pedig, hogy a hét egyik napjából, nevezetesen a Szombattól, hogyan lehet hamis tanítást alkotni, azt mindjárt kiderítjük. E tan elterjedése valójában egy bizonyos Rahel Preston prédikátor nő és egy Mrs. Ellen Harmon G. White próféta asszony nevéhez fűződik. Azzal, hogy nők keze van az egészben, már rosszul kezdődik minden. A református vallásnál, már megtárgyaltuk, hogy Isten nem engedte meg a nőnek a vezetési és irányítási szerepet. Azt is megindokolta, hogy miért. Többek között az ilyen és hasonló esetek miatt is.

I. Kor. 14;34. *A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincsen megengedve nékik, hogy szóljanak; hanem engedelmesek legyenek, amint a törvény is mondja.*

I. Kor. 14;35. *Hogyha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon az ő férjüket; mert éktelen dolog asszonynak szólani a gyülekezetben.*

I. Tim. 2;11. *Az asszony csendességben tanuljon teljes engedelmisséggel.*

I. Tim. 2;12. *A tanítást pedig nem engedem meg az asszonynak, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben.*

I. Tim. 2;13. *Mert Ádám teremtetett elsőnek, azután Éva.*

I. Tim. 2;14. *És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett:*

I. Kor. 11;8. *Mert nem a férfiú van az asszonyból, hanem az asszony a férfiúból.*

I. Kor. 11;9. *Mert nem is a férfiú teremtetett az asszonyért, hanem az asszony a férfiúért.*

A nőket leginkább a lelkük, érzelmük irányítja. Ezért őket sokkal könnyebben meg tudja környékezni a Sátán. Érzékenységükön keresztül ragadja meg őket, a férfiakat pedig a nőkön keresztül keríti hatalmába. A legmegfelelőbb példa erre Ádám és Éva esete. A „férfi” határozottan tartotta magát Isten parancsolatjához, ám ahogy Éva nem bírt ellenállni a kíváncs gyümölcs csábításának, úgy Ádám sem bírt ellenállni a „nő” hízogő kérélésének és evett a tiltott gyümölsből. Visszatérve a szombatra, e vallás nagy hangsúlyt fektet e nap megtartására (megünneplésére, megszentelésére). Igyekeznek a Mózesi törvénynek eleget tenni, így szombaton nem akarnak dolgozni és semmi testileg megerőltető dolgot cselekedni. Úgy gondolják, hogy a szombat ily módon történő megtartása befolyással van az üdvösségünkre. Ez nagy részben E. G. White próféta asszonynak köszönhető, aki szerint az

eljövendő Antikrisztus pecsétje a vasárnap. Így aki felveszi az Antikrisztus pecsétjét, azaz szombat helyett a vasárnapot tartja a pihenésnek, és a vasárnapot szenteli Istennek az az ember nem üdvözl, hanem elkárhozik. E. G. White próféta asszony igazán kitett magáért, hogy e vallás ne hulljon szét a kezdeti csalódások és szakadások ellenére. Gyakran átélt látomásaira hivatkozva erőltette a Szombat megtartását. E. G. White asszony szavait feltétel nélkül elfogadták. Abban az időben egy rajongási hullám indult el ennek hatására. E. G. White, mint Isten utolsó igaz próféta asszonya, igen nagy hatást gyakorolt mindenkire. Később még visszatérünk e prófétaságra, de most nézzük meg, milyen bibliai igékre támaszkodva ragaszkodnak ennyire a szombathoz. Ehhez viszont vissza kell kanyarodnunk a teremtéshez. Isten a teremtést a hatodik nap végeztével befejezte és a hetedik nap kezdetével megpihent.

I. Móz. 2;2. *Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala.*

I. Móz 2;3. *És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten.*

Az ember megteremtése és annak elszaporodása után, Isten mindig fenntartott egy kapcsolatot teremtményével, az emberrel, hol így, hol úgy. A népek közül kiválasztotta magának a hébereket, zsidókat, izraelitákat. És folyamatosan tartotta velük a kapcsolatot próféták által. Mózes által törvényt adott nekik és ez a törvény tartalmazza a Szombat nap megszentelését.

II. Móz. 31;13. *Te szólj az Izráel fiainak mondván: Az én szombatimat bizony megtartsátok; mert jel az én közötttem és ti köztetek nemzetségről nemzetségre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek.*

II. Móz. 31;16. *Megtartsátok azért az Izráel fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetségről nemzetségre, örök szövetségül.*

II. Móz. 31;17. *Legyen közötttem és az Izráel fiai között örök jel ez; mert hat napon teremtette az Úr a mennyet és a földet, hetednapon pedig megszűnt és megnyugodott.*

Az ígéket olvasva máris kiderül, hogy a törvényt Isten az Izraelitáknak adta, nem a pogányoknak, méghozzá örök szövetség jeléül. Persze mondhatnánk, hogy Jézus által mi is Isten gyermekei lettünk, és így nekünk is meg kell szentelni a szombatot, hiszen örök szövetségről van szó. Hogy tovább tudjunk lépni ez ügyben, tudnunk kell, hogy Isten még nagyon sok parancsolatot adott az Izrael fiainak, amelyek szintén nem vonatkoztak a pogányokra. Ilyen többek között a körülmetélés is.

I. Móz. 17;10. *Ez pedig az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok én közötttem és ti közöttetek, és a te utánad való magod között: minden férfi körülmetéltessék nálatok.*

I. Móz. 17;11. *És metéljétek körül a ti férfitestetek bőrének elejét, és az lesz az én közötttem és ti közöttetek való szövetségnek jele.*

I. Móz. 17;12. *Nyolcnapos korában körülmetéltessék nálatok minden férfigyermek nemzedékeiteknél; akár háznál született, akár pénzen vásároltatott valamely idegentől, aki nem a te magodból való.*

I. Móz. 17;13. *Körülmetéltetvén körülmetéltessék a házában született és a pénzeden vett; és örökkévaló szövetségül lesz az én szövetségem a ti testeteken.*

I. Móz. 17;14. *A körülmetéletlen férfi pedig, aki körül nem metélteti az ő férfi testének bőrét, az ilyen lélek kivágattatik az ő népe közül, mert felbontotta az én szövetségemet.*

Az evangélium terjedésekor sokan megtértek a pogányok közül és a korai kereszténység kialakulásakor némely zsidó keresztények rá akarták venni a pogányságból megtért keresztényeket, hogy azok is metéljék körül magukat. Ez persze némi szakadáshoz vezetett, melynek Péter és Pál igyekeztek véget vetni. Mondván, hogy a pogányokat nem kell megterhelni a Mózesi törvénnyel, ha az Úr már megbocsátott nekik és Szent Lélekkel is beteltek, mert a szeretet törvénye ily módon már beíródott az ő szívükbe.

Csel. 15;1. *Némelyek pedig, kik Júdeából jöttek alá, így tanítják vala az atyafiakat: Ha körül nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem idvezülhetnek.*

Csel. 15;5. *Előállának azonban némely hívők a farizeusok szerzetéből valók közül, mondván, hogy körül kell metélni őket, és megparancsolni, hogy a Mózes törvényét megtartsák.*

Gal. 5;2. *Ímé én Pál mondom néktek, hogyha körülmetélkedtek, Krisztus néktek semmit sem használ.*

Gal. 5;4. *Elszakadtatok Krisztustól, akik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek.*

Gal. 5;6. *Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetélkedetlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit.*

Még több helyen is szóba esik ez a megigazítás a körülmetélésről, többek között a csel. 15; és a Gal. 5; részekben, de most nem ez a lényeg. Hanem mint tanulság, arra nézve, hogy Mózesi törvény formalitásait akarták rákényszeríteni a pogányokból megtértekre. Ebbe persze beletartozott aztán a szombat megszentelése is. Az apostolok igyekeztek rendet teremteni, de hamis tanítók mindig akadtak és támadtak. Nem csak abban az időben, hanem a mostaniban is. Az ember nyughatatlan lény, és amit egy idő után megun, azt igyekszik felrázni valami újjal. Vagy csak ki akarnak tűnni némelyek a társai közül. Sok esetben ez talán jó is, de Istennel szemben ez egyáltalán nem helyes, hiszen az emberek üdvösségéről van szó. Ezért Pál azt mondja, hogy senki se ítélje meg, és ne kárhoztassa a pogányságból megtérteteket azért, mert nem tartják meg a Mózesi törvény némely rendelkezését.

Kol. 2;16. *Senki azért titeket meg ne Ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában:*

Most már látjuk, hogy a szombat megtartása nem vonatkozik a pogányokból lett keresztényekre, de mi a helyzet a zsidó keresztényekkel, akik már nincsenek az írott törvény alatt, hanem a léleknek törvényében járnak a Jézus Krisztusban. Vajon nekik továbbra is meg kell szentelniük a szombatot, hiszen Isten e parancsolata örök érvényű? A próféta által Isten mégis azt tudatja az övéivel, néhány alkalommal, hogy megfogja, szüntetni a szombat megtartását.

Ésa. 1;13. *Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jó illattétel útálat előttem; újhold, Szombat s ünnepre-felhívás: bünt és ünneplést el nem szenvedhetek.*

Hós. 2;10. *És megszüntetem minden örömét, ünnepét, újholdját, szombatját és minden ünnepe napját.*

Isten itt ellentmondana önmagának? Nem! Ez a két ige olyan részekben található ahol a zsidók úgymond megbűnhődnek és nehéz sorsú életet fognak élni, mert elhagyták az Isten útját. Nem lesz módjuk örülni és szabadságban megtartani ünnepeiket.

Persze kétértelmű jelentéssel is bír ez a prófécia, és hogy miért is, mindjárt kifejtem. A katolikus vallásnál már megtárgyaltuk és világossá vált előttünk Isten szava, miszerint az írott törvény által nem igazul meg és nem üdvözülni senki (Hitelvek 18.).

Róm. 3;28. *Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül.*

Gal. 2;16. *Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.*

Az ember önerőből nem tudja betartani az Isten összes törvényét. A testünk által a bűn alá vagyunk rekesztve, de törekednünk kell a tökéletességre. Kísértések mindig vannak, és ha az egyik törvényt be is tartjuk a másiknál vagy a harmadiknál biztos hogy ismét elbukunk. Ezért van szükségünk a kegyelemre, a bűnbocsánatra. Az írott törvény alkalmatlan volt a szív megtisztítására és újjászülésére. Még most is az, azokra nézve, akik általa akarnak megigazulni. Így tehát a szombat megtartása, mint írott törvény sem üdvözít. Ezért mondta nekünk Jakab:

Jak. 2;10. *Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös.*

Ez azt jelenti, ha valaki egész életében megtartja is a szombatot, de a szívét még nem tisztította meg Jézus és így az még bűnökkel terhelt, akkor az egész szombat megszentelése hiába való volt. Ezt olvashattuk az imént Ézsaiás levelében (Ésa. 1;13.).

Ezért Isten úgy döntött, hogy megújítja az Ő szövetségét az emberekkel, de ez a szövetség már nem csak a zsidóknak szólt, ahogy az ószövetségi Mózes törvénye, hanem az egész emberiségnek. Természetesen azzal, hogy újszövetséget kötött Isten, az nem az előző szövetség eltörlését jelenti, hanem annak megújítását.

Zsid. 8;8. *Mert dorgálván őket, így szól: Ímé napok jönnek, ezt mondja az Úr, és Izráel házával és Júdának házával új szövetséget kötök.*

Zsid. 8;9. *Nem azon szövetség szerint, amelyet kötöttem az ő atyáikkal ama napon, mikor kézen fogtam őket, hogy kivezessek Egyiptomból, mert ők nem maradtak meg abban az én szövetségemben, azért én sem gondoltam velök, mondja az Úr.*

Zsid. 8;10. *Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izráel házával, ama napok multán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívökbe írom azokat, és leszek nékik Istenök és ők lesznek nekem népem. (Jer. 31;31-34.)*

Tehát az írott törvény, benne a szombat megtartásával, Jézusig voltak érvényesek, mert Isten, Jézus által kötötte meg az Ő új szövetségét. Itt végződik az ószövetség, vele együtt az írott törvény, és itt kezdődik az újszövetség vele együtt a Lelki törvény.

Mát. 11;13. *Mert a próféták mindnyájan és a törvény Jánosig prófétáltak vala.*

Róm. 10;4. *Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára.*

Akkor most mitévők legyünk a szombattal kapcsolatban? Isten valóban megszüntette a szombat megszentelését, amelyre azt mondta, hogy az örökérvényű? Nem! Nem szüntette meg, hanem megújította, mégpedig úgy, hogy a szombat megszentelése betöltetett Jézus Krisztusban. Itt meg kell jegyezni, hogy az adventisták nincsenek tisztában a betölteni szó jelentésével. Ők úgy értelmezik, hogy a „betölteni” szó, egyet jelent a „betartani, megtartani” szavakkal pedig egyáltalán nem erről van szó. Erről a későbbiekben meg is győződhetünk, amikor azt láthatjuk, hogy Jézus több ízben, szándékosan megrontotta a szombatnapot. A betölteni szót akkor értjük meg, ha ismerjük az ószövetségi törvény rendeleteit.

Ugyanis az ószövetségben nagyon sok dolog csak Jézus előképe volt, mint például az áldozati bárány. Így maga a szombat is, mint a nyugalom napja Ezek csak árnyékai voltak a valóságnak, és ez a valóság pedig a Krisztusé.

Mát. 5;17. Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem.

Kol. 2;17. Melyek csak árnyékai a következendő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé.

Mózes V. könyvében olvashatunk egy olyan ígét, mely arra enged következtetni, hogy a szombat a szabadság, szabadulás jelképe is. Azt pedig mindenki tudja, hogy Jézus tesz minket szabaddá. Megszabadít a bűntől, a haláltól, a félelemtől, a megkötözöttségektől.

V. Móz. 5;15. És megemlékezzél róla, hogy szolga voltál Egyiptom földén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad.

Jézus tehát betöltött mindeneket. Betöltetett benne az Isten törvénye, a tíz parancsolat, az Isten imádat, az Isten szeretete, az Isten ismerete, az Isten irgalma, kegyelme, megbocsátása és szabadítása. Betöltötte a róla szóló próféciaikat. Valamint betöltötte a rá mutató ünnepeket is. Húsvét, Pünkösd, Szombat stb. Kérdezhetnék sokan: a húsvétot és a pünkösdöt tudjuk, de a szombatot hogyan? Nos a szombat a békesség és a nyugalom napja. Ezen a napon Isten megpihent és megnyugodott az Ő teremtésének munkájától. Ezért mondta az Izraelitáknak is, hogy ezen a napon, semmi dolgukat ne cselekedjék. Itt a „békesség” és a „nyugalom” a kulcsszavak. A teremtés után nyugalom és békesség honolt a paradicsomban. Ez a nyugalom egészen addig tartott, míg az ember engedetlen nem lett Istennek és be nem jött a bűn a világba. A bűn által az ember szíve nyughatatlanná vált és így a világban nem az áldás, hanem az átok terjedt el. Ezt a szívbeli nyugalmat a szombatnap nem tudta betölteni, ezért Isten gondoskodott egy tökéletes nyugalomról és békességről, mely a názáreti Jézus Krisztusban teljesedett be. Akik hittel befogadták Jézust a szívükbe és megbánták bűneiket, azok újjászülettek a Szent Lélek által, így ők megbékéltek Istennel. Hatalmas leírhatatlan, Istentől eredő békesség és nyugalom költözött azok szívébe. Az Úr békességével bevonulunk az Isten élő nyugodalmába.

És az Isten békessége és nyugalma szétárad a lelkünkben és a szellemünkben bizonyággal, hogy ittunk az örök élet vizéből ingyen.

Ján. 14;27. Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!

Mát. 11;28. Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.

Jer. 31;25. Mert megítatom a szomjú lelket, és minden éhező lelket megelégiték.

Ján. 7;37. Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki Szomjúhozik, jöjjön én hozzám és igyék.

Ján. 4;14. Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik ; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.

Ján. 6;35. Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jó, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz én bennem, meg nem szomjúhozik soha.

Jézus békességének megelégtetésével, belépünk az Isten élő nyugodalmának szombatjába.

Zsid. 4;9. Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének.

Zsid. 4;10. *Mert aki bement az Ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, amiképen Isten is a magáéitól,*

Zsid. 4;11. *Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy valaki a hitetlenségnek ugyanazon példájába ne essék.*

Ahhoz, hogy ezt megértsük és elfogadjuk, valamint hitelt adjunk eme meggyőződésnek, rá kell döbbernünk, hogy a szombatot nem képes tökéletesen megtartani az ember. Még a hetednap Adventistáknak sem. Ugyanis az ember, ahogy felkel reggel az ágyból, máris szembesülnie kell a ténnyel, hogy van elintézni és tenni valója. Azok pedig cselekvéssel járnak, melyek által, máris megrontotta a szombatot. Jézus is nyomatékosan kifejtette ezt, nem csak szavakban, hanem tettekben is. Ugyanis szándékosan szombaton is tevékenykedett.

Mát. 12;1. *Abban az időben a vetéseken áthaladt Jézus szombatnapon; tanítványai pedig megéheztek, és kezdték a kalászatokat tépni és enni.*

Mát. 12;2. *Látván pedig ezt a farizeusok, mondának néki: Ímé a te tanítványaid azt cselekszik, amit nem szabad szombatnapon cselekedni. (Már. 2;23-24. Luk. 6;1-2.)*

Ján. 5;9. *És azonnal meggyógyula az ember, és felvevé nyoszolyáját, és jár vala.*

Ján. 5;10. *Mondának azért a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad néked a nyoszolyádat hordanod!*

Ján. 5;16. *És e miatt üldözőbe vevék a zsidók Jézust, és meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton. (18.)*

Ján. 9;14. *Mikor pedig Jézus a sarat csinálá és felnyitá ennek szemeit, szombat vala.*

Ján. 9;16. *Mondának azért némelyek a farizeusok közül: Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg a szombatot.*

Már. 3;2. *És lesik vala őt, hogy meggyógyítja-e szombatnapon; hogy vádolhassák őt.*

Már. 3;4. *Azoknak pedig monda: Szabad-e szombatnapon jót vagy rosszat tenni? lelket menteni, vagy kioltani? De azok hallgatnak vala.*

Luk. 14;3. *És felelvén Jézus, szóla a törvénytudóknak és a farizeusoknak, mondván: Szabad-e szombatnapon gyógyítani?*

Már. 3;6. *Akkor a farizeusok kimenvén, a Heródes pártiakkal mindjárt tanácsot tartának ellene, hogy elveszítsék őt. (Luk. 6;)*

Luk. 13;14. *Felelvén pedig a zsinagógafő, haragudva, hogy szombatnapon gyógyított Jézus, monda a sokaságnak: Hat nap van, amelyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek azért és gyógyíttassátok magatokat, és ne szombatnapon.*

Luk. 13;15. *Felele azért néki az Úr, és monda: Képmutató, szombatnapon nem oldja-e el mindenitek az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-e itatni?*

Luk. 14;5. *És felelvén nekik, monda: Ki az közületek, akinek szamara vagy ökre a kútba esik, és nem vonja ki azt azonnal szombatnapon?*

Mát. 12;11. *Ő pedig monda nekik: kicsoda közületek az az ember, akinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt?*

Mát. 12;12. *Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni.*

(Itt csak annyit szeretnék röviden hozzáfűzni, kivetítve ezt a mai hétköznapiakra, hogyha ma egy Adventista szülő gyerekével történik valami baleset szombatnapon, biztos hogy mindent

megmozgat (orvosokat is), hogy gyermekét megmentse, vagy meggyógyítsák annak ellenére, hogy aznap épen szombat van. Ez pedig a szombat megrontásával jár együtt, ha csak nem hagyja szívtelenül szenvedni gyermekét). Láthatjuk, hogy Jézus folyamatosan megrontotta szándékosan a szombatnapot. Nem azért, mert semmibe vette az Isten törvényét. Nem, hiszen a törvény alkotásának részese volt Jézus, még a földre születése előtt. A magyarázat a szimbólum jelentésében van. Csak úgy, mint a tizednél is, amit szintén Isten rendelt el, hogy az emberek a vagyonaik tized részét szolgáltassák Istennek. Istennek nincs szüksége az emberek vagyonára, és nem is az volt a szándéka, hogy gyarapítsa az egyház vagyonát. Mivel Jézus előtt még nem volt itt a földön a Szent Lélek, hogy képviselje Istent az emberek szívében, ezért ezekkel, a rendeletekkel akarta enyhíteni az emberek keményszívűségét, valamint emlékeztetni őket Isten útjára és erkölcsi parancsolataira. Ám mivel Jézus eljött, hogy mindent betöltsön és váltságáldozatával kiöntetett földünkre a szabadságnak és az igazságnak Lelke, ezért az igazak nem a valóság árnyékának szolgálnak, hanem magának a valóságnak az élő Úr Jézus Krisztusnak. Ő az élő törvény, az élő szombat. Így Jézus az írott törvényszerinti szombatnap felett áll. Feljebb való és dicsőségesebb annál.

Már. 2;28. *Annak okáért az embernek Fia a szombatnak is Ura.*

Őt kell hát imádni, hallgatni és a parancsolatait megtartani. A parancsolataiban pedig nem szerepelt a szombatnap megtartása. Nem is szerepelhetett, ha Ő maga is megrontotta azt. Egy ízben a vallási vezetők megkérdezték tőle, hogy melyik a nagy parancsolat a törvényben, abban a reményben, hátha olyat mond, ami miatt megvádolhatják. Jézus meg sem említette a szombatnapot. Pedig az Adventisták szerint a szombatnap megtartása a nagy parancsolat, mely tökéletesen a tízparancsolat közepében (szívében) foglal helyet.

Mát. 22;35. *És megkérde őt közülök egy törvénytudó, kísértvén őt és mondván;*

Mát. 22;36. *Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?*

Mát. 22;37. *Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.*

Mát. 22;38. *Ez az első és nagy parancsolat.*

Mát. 22;39. *A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.*

Mát. 22;40. *E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.*

Az új szövetség nagy parancsolata és törvénye, az Istenfélő emberek számára, tehát nem a szombat megtartása, hanem az Istentől való önzetlen szeretet.

Róm. 13;10. *... Annakokáért a törvénynek betöltése a szeretet.*

Gal. 5;14. *Mert az egész törvény ez egy ígében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat.*

I. Tim. 1;5. *A parancsolatnak vége pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből való szeretet:*

A szombatnap megtartásának más szerepe is volt, a szövetségen kívül. Ennek pedig egészségügyi oka volt. Az ember hat napon át, dolgozott, ami fárasztó volt számára. Most is az. Ha nem pihenne, akkor kimerülne a teste, és csakhamar meghalna. Ezért Isten az emberre tekintve, megadta neki a pihenés lehetőségét a szombatban. Jézus pedig vázolta vádlóinak ezt a tényt a következő mondatával:

Már. 2;27. *És monda nékik: A szombat lőn az emberért, nem az ember a szombatért.*

Tehát nem az embernek kell szolgálni a szombatnapot, ügyelve arra, hogy azt semmi-féleképpen meg ne rontsa, hanem a szombatnak kell megadnia a pihenés lehetőségét az embernek. Úgy látszik az adventisták nem értik eme kijelentés mondanivalóját. Szerintük ez csak megerősíti a szombat megtartását. Szerintem ezt nem lehet félreérteni, legalább is annak, aki az igazságot és a józanságot akarja követni. A zsidók úgy szentelték meg a szombatot, hogy gyakorlatilag semmit nem tettek azon kívül, hogy összejöttek az igehirdetésre a zsinagógákban. Jézus meg akarta értetni velük, hogy a szombatot nem lehet tökéletesen betartani, mert bármit is tesz az ember aznap, azzal mindenféleképpen megrontja azt. Az Adventisták szerint a szombatnap törvénye, már a paradicsomban megadatott az embernek. Ezt persze nem tudják alátámasztani az Isten ígéjével, mert erre a hitnézetre nincs is ige. Isten megteremtette az embert majd megpihent munkáitól. Pihenéssel megszentelte és megáldotta a hetedik napot (I. Móz. 2;3.). Azt mindenki tudja, hogy a teremtetési napok nem a ma értendő 24 órás napot jelentik, hanem egy bizonyos korszakot, mely egy bizonyos időszakot foglal magába. Ez az idő nem ismeretes előttünk, ép így az sem, hogy mennyi idő telt el Ádám és Éva teremtetése között.

Az sem ismeretes, hogy az ember teremtetése és a paradicsomból való kiűzetésig mennyi idő telt el. Egy biztos, hogy a bűnbe esés előtt csak egy törvény adatott az embernek az édenben, mégpedig az, hogy ne egyen a tiltott fa gyümölcséből. Amíg nem evett nem is volt semmi baj. Nyugalom és békesség honolt az egész teremtésben. Isten pihent és gyönyörködött a munkájában, hogy ez mennyi ideig is tartott, azt nem tudni. Akkor nem volt szükség törvényre az embernek, hisz a bűnt sem ismerte. Személyes mindennapi kapcsolatuk teljesen természetes volt az Istennel. Nem kaphatott Ádám és Éva olyan parancsolatot az édenben, hogy tartsák meg a szombatot, ha ők büntelenül, munka nélkül tökéletességben éltek az Isten szombatjában. Ám a bűn által a nyugalomnak vége szakadt és az ember nyughatatlan szíve miatt a világ is nyughatatlanná vált. Isten az ember megmentéséért munkához látott és mind máig munkálkodik, ahogy azt Jézus mondta:

Ján. 5;17. Jézus pedig felele nékik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.

Az Isten nyugalmi szombatja pedig csak akkor fog majd elkezdődni és teljességre jutni, ha már minden prófécia beteljesedett az emberiséggel kapcsolatban. Amikor helyre áll a rend a teremtésben és tökéletességre jut minden. Láthatjuk, hogy a szombatnap törvénye nem adathatott meg az édenbe. A szombatnap törvénye a zsidóknak adatott Mózes által szövetség jelül és az Egyiptomból való szabadulás megemlékezésére, mint azt már az előbbieken láthattuk.

Ennyi ismeret birtokában, már nem az a fő kérdés, hogy szombat vagy vasárnap, hanem sokkal inkább az, hogy, Szombat vagy Jézus?

Az adventisták sok könyvet kiadattak már, melyek alapján azt taglalják, hogy a szombatból, hogyan lett vasárnap. Ám itt most nem erről van szó. A keresztény emberek üdvösségét nem a szombat de nem is a vasárnap fogja eldönteni, hanem maga az élő Jézus Krisztus. Ezért teljesen felesleges e két nap felett vitázni. Már csak azért is, mert már a korai keresztények is a hét első napján gyűltek mindig össze, ami nem a szombat volt természetesen, hanem a ma ismeretes vasárnap (Csel. 20;7. I. Kor. 16;2.). A szombati igehirdetésekre csak a zsidók miatt volt szükség, akik az írott törvénynek eleget téve, ezen a napon tartották összejöveteleiket. Őket csak ezen a napon lehetett együtt találni. A vasárnap nem szombatpótló. Az első keresztények az új teremtés szimbólumának képében tartották a hét első napján az összejöveteleiket. Értelmetlen dolog tehát azon vitatkozni, hogy a történelem során a szombatból hogyan lett vasárnap, mert nem ez a lényeg. Az újszövetség és a szeretet törvényének gyakorlati megemlékezése és megszentelése nem a szombatnap megtartása,

hanem az Úrvacsora, amit a korai keresztények gyakorta elvégeztek. Jézus ezt hagyta meg nekünk.

Mát. 26;26. *Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem.*

Mát. 26;27. *És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan;*

Mát. 26;28. *Mert ez az én vérem, az újszövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.*

Luk. 22;19. *És minekutána a kenyeret vette, hálákat adván megszégé, és adá nékik, mondván: Ez az én testem, mely ti érettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*

Luk. 22;20. *Hasonlóképen a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség az én véremben, mely ti érettetek kiontatik.*

Csel. 20;7. *A hétnek első napján pedig a tanítványok egybegyűlvén a kenyér megszegésére,...*

Mint azt már korábban mondtam, a szombatnap megtartása **E. G. White Próféta asszony-nak** köszönhető, aki bizonyos **látomásaira** támaszkodva és hivatkozva kijelentette, hogy a szombatnapi törvényt be kell tartani, mert az az Isten pecsétje. Így csak azok üdvözülhetnek, akik így cselekszenek. Ebből kifolyólag a vasárnap pedig a fenevad bélyege. Tehát aki a szombat helyett a vasárnapot tartja meg, az nem üdvözü. Akkoriban nagy újdonságnak számított egy ilyen egyedi látomásokra, elragadtatásokra alapuló új kijelentés. Hasonló jelenséggel találkozhattunk mi is magyarok itt Magyarországon a rendszerváltást követően. Ezért érdemes, ha előbb kielemezzük a prófétaság lényegét, (Hitelvek 17.) valamint az ilyen fajta új kijelentések értelmét és Istentől való eredetiségét. Azt gondolom, többen is tudják, hogy a próféták Isten szószólói, akaratának közvetítői voltak. A lényeg hogy, mindig megjelentették a bekövetkezendőket. A próféták ideje és velük együtt az új kijelentések kora, Keresztelő Jánossal, Jézussal és János apostollal bezárult.

Mát. 11;13. *Mert a próféták mindnyájan és a törvény Jánosig prófétáltak vala.*

Gondolom mindenki számára egyértelmű, hogy miért. Jézussal egy korszak bezárult és egy új korszak vette kezdetét. A jövőt és Isten akaratát illetően Jézus megtette a szükséges kijelentést. Ezt a kijelentést János tette teljessé a jelenések könyvével. Ez az utolsó és végleges Isteni kijelentés a végidőig és a teljességre jutásig szól. Minden benne van a bibliában, amire az emberiségnek szüksége van. Mivel Jézus által személyes kapcsolatunk lehet Istennel, ezért már nincs szükség a mai világban arra, hogy valaki, aki az igazságot keresi, új kijelentést nyerjen Istentől. Az Ő Szent Lelkét kapja az, aki meggyőződéses hitre jutott Jézusban. E Szent Lélek az igazságnak, a prófétaságnak Lelke, aki vezet, tanít, megszomorít, magyarázza az írásokat és elvezérel minden igazságra. Ezért nincs már szükség kimondott prófétákra, mert akiket Isten Lelke vezérel, azokat személyesen Isten tanítja. Nincs Istentől való új kijelentés, mely külön prófétát igényelne. Azoknak van szükségük ilyen és ehhez hasonló vezetésre, akikben nincs meg az Isten Lelke.

Ján. 6;45. *Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek.*

Ján. 14;16. *És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon Mindörökké.*

Ján. 14;17. *Az Igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt; és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.*

Ján. 15;26. *Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az Igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonytságot.*

Ján. 16;13. *De amikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden Igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a Bekövetkezendőket megjeleníti néktek.*

Ján. 16;14. *Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjeleníti néktek.*

Ján. 16;15. *Mindaz, ami az Atyáé, az enyém: azért mondtam, hogy az enyémből vesz, és megjeleníti néktek.*

I. Ján. 2;27. *És az a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem amint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az és nem hazugság, és amiként megtanított titeket, úgy maradjatok ő benne.*

I. Ján. 2;20. *És néktek kenetek van a Szenttől, és mindent tudtok.*

Ján. 14;26. *Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.*

Miután én is beleolvastam White asszony könyveibe és figyelembe véve azok mondani valóját, összevetve azt a Szent Írással, bátran kijelenthetem, hogy White asszony nem volt Istentől rendelt valódi próféta. Látomásai, már ha voltak neki egyáltalán, biztos, hogy nem Istentől valók. Nekem úgy tűnt, egy ügyes mesterkéléssel állunk szemben. A jelenések könyvét véltem felfedezni benne, kissé kicsavarva és saját élményként előadva. Mindezt pedig az adventista vallási eszme és az egyéni tekintély kialakítása és annak megtartása miatt. Mivel White asszonyban nem volt meg az Isten lelke, így a jelenések könyvének tartalmát sem értelmezhetette helyesen.

Szerinte a bibliában említett fenevad, az Antikrisztus nem más, mint Amerika, és a hamis próféta pedig a Katolikus vallás. Az Antikrisztus bélyege pedig a vasárnap. A Jelenések könyvének 13;17-es és a II. Thes. 2-es részét alaposan és figyelmesen olvasva a következők bontakoznak ki előttünk az Antikrisztusról és a hamis prófétáról: Az emberek közül feltörőben van vagy lesz egy ember, aki valószínűleg nagy ambícióval rendelkező politikus. Az Antikrisztus, halálos sebet kap, mely csodálatos módon meggyógyul. Ez az esemény olyan mély hatást gyakorol az emberekre, hogy azok csodálni és imádni fogják őt. Ezzel a Sátán leutánozza Jézus feltámadását és hatalmat ad az Antikrisztusnak, jelek és csodák véghezvitelére. Természetfeletti ereje csak fokozza az emberek, iránta táplált tiszteletét és hódolatát. Időközben Isten elküldi az Ő két tanúbizonyságát (Illést és Énókot), hogy prófétáljanak 1260 napig. Bátorítsák a keresztényeket és leleplezzék az Antikrisztust. Ez alatt az idő alatt többen is meg akarják őket ölni, de nem tudják, mert Isten védelmezi őket. Amikor betelik az ő idejük az Antikrisztusnak sikerül meg ölnie őket (Jel. 11;). Holttesteik három és fél napig fekszenek az utcán, elrettentés képen. Ennek persze az emberek nagy része örülni fog. Am három és fél nap elteltével életre kelnek, talpaikra állnak és hangos mennyei szózat parancsára felemelkednek a mennybe, ahogy Jézus is felemelkedett az apostolok szeme láttára. Ezt mindenki látni fogja és mindenkit félelem és rémület fog el. Akkor egy órán belül azon a helyen hatalmas földindulás kezdődik és hétezer ember fog meghalni.

Visszatérve az Antikrisztusra, oly nagy hatalma lesz, hogy már Istennek képzei magát, aki bármit megtehet. El is várja, hogy Istenként imádják őt. Az emberiség megváltójaként jelenik meg, aki képes megváltoztatni a világot. A zsidók, akik nem fogadták el Jézust, ezt az embert akkor majd elfogadják (Ján. 5;43.). Ezért Isten és Jézus ellen, valamint az angyalok, és

minden mennyei ellen bátorságosan szól majd. Egy új rendszert ígér, mellyel megjavíthatja az emberek életét és megélhetését. Ezzel együtt egy új hitet is állít a világ elé. Egy olyan összevont ökumenikus, univerzális egyetemes vallást, melyben minden addigi, az ember által kitalált vallási eszme elfér és beleillik. Ebben lesz nagy segítségére a hamis próféta, aki vezetője és irányítója lesz eme új vallási eszmének. Ő is rendelkezik a sátán erejével és hatalmával. Hatalmas csodákat és jeleket fog véghez vinni, ha kell, tüzet hoz le az égből. Ráveszi az embereket ravasz és hamis beszédével, hogy Istenként fogadják el, és Istenként imádják az Antikrisztust. Arra is rábírja az embereket, hogy alkossák meg ennek a politikai vezéralaknak a képmását. Ez egy különleges képmás lesz, melybe lélek is adatik. A régi időben festményre ill. szoborra gondoltak az emberek. Majd a technika fejlődése során a televízióra terelődtek a gondolatok. Ám mostanra már teljesen világossá vált, hogy valami újszerű dologról van szó, amit még mi sem ismerünk teljességgel. Az biztos, hogy teljes alakos képmásról beszél az írás, mint pl. egy klón egyedről, akiben valamilyen technikai eljárással lélek is lesz. A gazdasági rendszert teljesen átszervezi oly annyira, hogy aki nem teteti fel homlokára vagy a jobb kézfejére az Antikrisztus bélyegét, pecsétjét, az az illető teljesen kirekesztődik ebből a gazdasági rendszerből, és így nem fog tudni sem vásárolni, sem eladni. Ez nagy valószínűséggel, a számítás technikával lesz szoros összefüggésben. Akkor minden elektronikus úton fog zajlani és bonyolódni (Internet hálózat, egyesített központi adatbázis). Nem lesz készpénz, amit elhagyhat az ember, és amit ellophatnak tőle. Ez a pecsét fogja engedélyezni és felhatalmazni az illető embert a rendszer belépésére és annak használatára. Ezért ez a pecsét egyáltalán nem a White asszony által meghatározott vasárnap lesz. A vasárnapot nem tudja az ember a homlokára vagy a jobb kézfejére tenni úgy, hogy ne adhasson el, és ne is vásárolhasson. Az Antikrisztus pecsétje tartalmazni fogja az ő nevét vagy nevének számát, aminek összértéke nem más, mint a közismert 666. A vasárnap nem egy illető neve és nem is 666 a száma. White asszony tehát, nagyot tévedett. Az igazhitű keresztények nem fogják magukra venni az Antikrisztus pecsétjét. Az az ember, aki magára veszi, kárhozatra jut, hiszen eladta magát a sátánnak. Behódolt neki, elfogadta őt Istenének, urának és megváltójának. E vezéralaknak behódol több ország is azoknak vezetőivel az élen. Szám szerint tízen. Ez a tíz korona, amelyről olvashattunk a jelenések könyvének 13; és 17;-es, valamint Dániel 7;19-25-ös részeiben. Némi belső ellentét is támad ezek között a hatalomra törő ellen, de az három Királyt (kormányfőt) megaláz és meggyőz. Ugyanitt találjuk a hét fej kifejezést is, mely hét nagy hegyre utal. Ez a terület közvetlen hatáskörébe és uralma alá tartozik az Antikrisztusnak. Valószínűleg eme tíz országot érinti a hét nagy hegy. Hatalma és működése 42 hónapig fog tartani. Ez alatt az idő alatt előidézi a nagy szakadást, amelyről Pál írt (II. Thes. 2;3.). A hitetlenek mellett, akik csak vallásosak és nincs meg bennük a Jézus bizonyágtétele sem az Ő Szent Lelke, azok behódolnak az Antikrisztusnak. Hatalmas csodáival, jeleivel és tevékenységeivel, még az igazhitű keresztényeket is megingatja. Aki nem imádja őt, és továbbra is Jézust vallja Urának, Istenének és személyes megváltójának, azokat üldözni fogja, és hatalmat formál arra, hogy azokat meg is ölesse. Megtörténik a nagy szakadás és vele együtt az igaz keresztények üldöztetése. Az igaz önzetlen szeretet eltűnik a földről, az emberek közt már nem lesz olyan, aki meg akarna térni az élő Istenhez Jézus által, így a Szent Szellem teljesen háttérbe szorul. Az Antikrisztus hatalma teret nyer és kiteljesedik. Elhatalmasodik a szeretetlenség, elkorcsosul az erkölcs. Önimádók lesznek az emberek, és az anyagi vagyont fogják hajtani, szeretni. Az igazság és a bölcs beszéd már nem fog kelleni senkinek. Ezek után, köszönt be a nagy nyomorúság amilyen nem volt a földön soha és nem is lesz már azután. (Mát. 24;21-22. Dán. 12;1.). Közben elérkezik az igazhitű keresztények elragadtatásának az ideje, az Úr elé (I. Tes. 4;17. I. Kor. 15;51-52. Mát. 24;40-41. Luk. 17;34.).

Beköszönt a szó szerint értendő sötétség a földön (Ezé. 32;7-8. Ésa. 13;10. Joel 2;10. 31. 3;15. Mát. 24;29.). Az eget bezárulnak, és a szelek nem fújnak többé. A fény alig fog áthatolni és

beszűrődni a levegő szféráján. A nap ép hogy csak látszik, mintha sötét szőrzsák szűrné meg a fényét. A hold vörös színben játszik és a csillagok abszolút nem látszanak majd. Amikor mindezek beteljesedtek, akkor jön el Jézus ismét. Feltámadnak dicsőségben a keresztények, kik mind végig megtartották a Jézusba vetett hitet. Elnyerik jutalmukat és a tökéletes romolhatatlan testet. Ez az első ítélet és feltámadás. Megkezdik ezer éves uralkodásukat Jézus Krisztussal az életben maradt hitetlenek felett, az Úr által megújított földön. Röviden ennyit White asszony prófétaságáról, a szombatról és az Antikrisztus pecsétjéről. Arról már nem is beszélek, hogy a Jehova tanúin kívül az adventisták is igényt tartanak a 144 000-es létszáma. Szerintük ő rájuk vonatkozik ez a szám. Ők a kis maradék igazak, akik üdvözülni fognak (Hitelvek 12.).

A Jehova tanúinál már megtárgyaltuk és láthattuk, hogy ez miért nem lehetséges (Jel. 7;1-8. 14;1-5.). Ők, (144 000) zsidók, a tizenkét törzsből. Törzsenként 12000-ren, akik tökéletes Istennek tetsző életet éltek szűzen. Nem véletlenül vannak ők külön említve a jelenések könyvében. Isten szemszögéből nézve e misztikus számnak is jelentősége van e világra szabott időhöz. (12x12 000) mint ahogy egyéb más számok is, mint pl.: 3, 7, 12, 24, 40, stb., de ez egy más téma.

Most azonban még visszatérnék a (Hitelvek 23.)-as részéhez, mely Krisztus mennyei templomi szolgálatáról szól. Miller szerint, amit később White asszony is megerősített és tökéletesített látomásaival, 1844-ben megtörtént a biblia által említett éjféli kiáltás és eljött a szombatnapról való megvilágosodás. Emlékszel még, ez a dátum volt másodikként kihirdetve tévesen Jézus visszajövetelére? Mivel az eljövétel nem történt meg, ám a dátumot meghagyták, ezért nagy ügybuzgalommal nekiláttak a tévedés kijavításához.

A számítások helytelensége persze szóba sem jöhetett, hiszen hatalmas lebölgés lett volna az Miller számára. Ezt a megaláztatást nem vállalta fel. Kiválogattak olyan ígéket, melyekkel nagyjából kimagyarázhatták magukat. Így született meg **„Jézus szolgálata a mennyei templom szentélyében”** meghatározás. (Ezt, legalább nem tudják leellenőrizni, hiszen a mennyben zajlódik.) Szerintük Jézus 1844-ben kezdte el közbenjárói Főpapi szolgálatát a mennyei templomban. Mindjárt megvizsgáljuk, hogy ez az állítás mennyire állja meg a helyét. Bár sokan, köztük lehet, hogy te is, már e dátum láttán is mosolyogni kezdenek. Tulajdonképpen nem is igen szükséges ezt a témát tovább taglalni, ha már megtudtuk e tanításnak az eredetét. Teljesen feleslegesnek érzem e hitnézetnek a boncolgatását, de talán az adventista tagok miatt mégis, hogy tisztában legyenek azoknak az ígéknek a jelentésével, melyekre hivatkozva tanítják és vallják ezt a nézetet. Ezek az ígék többnyire a következők, melyeknek, Miller és White asszony szerint, azt kellene bizonyítaniuk, hogy Jézus valamiféle utó munkálatokat végez a mennyei szentélyben az üdvösség tökéletesítésének céljából: (Zsid 1;3. 2;17. 4;14-15. 8;1-5. 9;11-28. 10;19-22.). Ezekben, az ígékben Jézust, mint Főpapot ismerhetjük meg, aki egyszer és mindenkorra megáldoztatott, mint tökéletes véráldozat a mi bűneinkért, és bevonult a szentélybe, hogy közbenjárjon az emberekért. Nem véletlen, hogy Jézus Főpapi címével az újszövetségben csak a Zsidókhoz írt levélben olvashatunk. Ugyanis a zsidóknál volt az a szokás, hogy évente egyszer a Főpap bement a templom Szentek Szentjébe, hogy közbenjárjon és imádkozzon a népért. Ezért Jézus halála után, meg kellett értetni a zsidó keresztényekkel, hogy a véráldozati szertartás Jézusra mutatott, mely árnyéka az elkövetkezendő valóságnak mely a Krisztus. Ugyanígy az évenkénti Főpapi közbenjárás a szentek Szentjében is, hiszen Jézus feltámadása után Isten jobbjára ült elfoglalva ezzel dicsőséges helyét a mennyben. Bement a mennyei szentélybe, mint Főpapi közbenjáró az emberekért. Ezért kellett a Jeruzsálemi templom kárpitjának is kettéhasadnia. Már nincs szükség emberi közbenjáróra, mert Jézus ezt is tökéletesen betöltötte. Istent, Jézus által bárhol meg lehet már találni, nem csak a kárpit mögötti Szentek Szentjében.

A zsidókhoz írt levélben olvasott Jézus Főpapi címe és a mennyei Szentélybe való bevonulása arra hivatott, hogy a megtért zsidó keresztényeknek értésére adassék, hogy a véráldozat és az évenkénti Szentek szentjében való közbenjárás az emberekért megszűnt, mert Jézusban mindezek beteljesedtek. Abban az időben nem volt könnyű dolguk azoknak a zsidóknak, akik élő hitre jutottak és megbékéltek Istennel Jézus Krisztus által. A mózesi írott törvény addig az ideig szólt, de mivel a többség nem fogadta el Jézust Urának és személyes megváltójának, így ki voltak téve a megtért zsidó keresztények a tradíció nyomásának. Ezért történt sok belső viszály is, amiről korábban már olvashattál. Ezért hangsúlyozta oly sokszor Pál, hogy nem a törvény szertartásai által igazul meg az ember, hanem a Jézus Krisztusba vetett hit által.

Visszatérve a (Hitelvek 23.)-ra, az Adventisták felsorakoztattak még néhány ígét a zsidókhoz írt levélen kívül, Dánieltől és a jelenések könyvéből nézetük igazolására, de ezek az ígék már abszolút teljesen másra vonatkoznak.

Dánielnél próféciai számadatokkal találkozhatunk, melyeket Miller sikeresen félreértelmezett, a jelenések könyvében pedig Jézus visszajövelekor történő ítéletről olvashatunk. Egyszóval röviden egyetlen egy ígével sem tudják alátámasztani azt a tanításukat, miszerint Jézus 1844-ben elkezdett valamiféle tisztogató utómunkálatokat a mennyei szentélyben. Logikusan végig gondolva, teljesen értelmetlen, egy ilyen fajta másodlagos utómunka, (ami miért is ne, pont 1844-ben kezdődött el), ha már a halála előtt a kereszten azt mondta a bűnbánó latornak, hogy: még ma velem leszel a paradicsomban.

Volna még mit írnom az adventisták étkezési szabályzatairól is, melyek Isten rendeletétől eltérőek és az ember lelki szabadságát is erősen szabályozzák, de ez már igazából nem befolyásolja az üdvösséget. Legalábbis addig nem, míg azt nem mondják, hogy aki nem vegetáriánus, és aki nem számolgatja a napi koleszterin szintet stb., az nem üdvözülhet.

Mormon

Most pedig ejtsünk néhány szót a **MORMON (Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza)** vallásról. A kezdeti alapok ennél a vallásnál is egy új kijelentés révén keletkeztek 1830-ban. Létrehozása és megalapítása Joseph Smith (1805-1844) nevéhez fűződik. Tizenéves ifjú korában Manchesterbe költöztek, ahol két évvel később szokatlan vallási nyugtalanság tört ki. E vitákban többnyire Metodisták, Presbiteriánusok és Baptisták vettek részt. Joseph szülei és testvérei presbiteriánusok lettek, de neki a metodista vallás jobban tetszett. A 15 éves Joseph-et nagyon megviselte ez a keresztény háborúskodás, ami miatt állandóan emésztette magát. Nem találta a helyét e vallási vita zűrzavarában és ez a lelkét nagyon feldúlta. Egy napon a bibliát olvasva Jak. 1;5. verse magával ragadta, mely szerint, ha valakinek nincs bölcsessége, az kérjen Istentől, mert Ő készségesen adja azt minden szemrehányás nélkül. Joseph-nek szüksége volt bölcsességre, hisz elege lett abból, hogy mindegyik vallás a saját szája íze szerint értelmezi és magyarázza a bibliát. A baj csak az volt, hogy Joseph nem vette figyelembe, hogy Jakab, a már megtért és újjászületett keresztényekhez írta levelét, mint ahogy az újszövetségben az összes levél is nekik szól, kivéve az evangéliumokat és az apostolok cselekedetét, mely a hitetleneknek is íródott, hogy általuk megtérésre jussanak és megtalálják az Urat. Joseph nem bűnbánattal akart Jézushoz közeledni. Neki csak az igazság, az értelem és a bölcsesség kellett, de mint azt tudjuk a Szent Szellem, az Igazság Lelke nélkül nem ismerhetjük meg sem Istent, sem az Ő igazságát. A Szent Lelket pedig csak a Jézusnak tett őszinte bűnbánat és bűn vallás által nyerheti el az ember ingyen. Egy napon aztán Joseph elment az erdőbe, hogy ott Istenhez kiáltson, elé járuljon az igazságért és a bölcsességért. Ekkor ott, Joseph elmondása szerint, Jézus megjelent neki fény oszlopban. Meg is kérdezte tőle, hogy melyik az igaz vallás, melyikhez tartozzon? A jelenés azt válaszolta neki, hogy egyikhez sem, mert mindegyik eltévelyedett és utálatos előttem. Tanítóik hamisak, csak ajkukkal tisztelnek engem, de szívük távol van tőlem. Emberi parancsolatokat tanítanak Isteni tanítás formájában. Majd újra megtiltotta, hogy bármelyikhez is csatlakozzon. Joseph állítása szerint még nagyon sok mindent mondott neki ez a jelenés, amiket akkor jelenleg nem szabadott leírnia. Vajon miért? Később 1823. szeptember 24-én este az ágya mellett megjelent egy hófehérbe öltözött Moróni nevű emberhez hasonló angyali alak, aki közölte vele, hogy van egy régi könyv aranylemezekre írva, mely el van rejtve. Az arany lemezek az amerikai földrész egy ős régi letűnt keresztény kultúrájáról tudósítanak. Az arany lemezek mellett még van két ezüstbe foglalt kő is (Urím és Tummím), melyeknek segítségével lehet lefordítani az említett könyv tartalmát. Joseph elmondása szerint Moróni több ígét idézett a bibliából melyeket meg is magyarázott, de ezeket, a magyarázatokat szintén nem szabadott elmondania. Mindent majd csak idővel később, és akkor is csak azoknak, akiket az Úr választ ki. Amennyiben nem így tesz, akkor Joseph elveszik. Ez a jelenés azon az éjszakán még kétszer ismétlődött meg, majd még egyszer másnap délelőtt. Akkor elment megkeresni az arany lemezeket. Mikor megtalálta azokat egy ládában egy nagy kő alatt, Moróni ismét megjelent, és azt mondta, hogy várnia kell még 4 évet. Addig is minden év végén találkozni fognak azon a helyen, és ha nem úgy cselekszik, akkor el fog pusztulni. Évekkel később (1829.) a könyv fordításának megkezdése után, Joseph összeismerkedett egy Oliver Cowdery emberrel, aki segítségére volt a Mormon könyv fordításában. Egy alkalommal kimentek az erdőbe imádkozni, hogy többet tudjanak meg a bűnbocsánat kereszttségéről. Ekkor nagy fényességben és felhőben aláereszkedett hozzájuk Keresztelő Szent János, akit az ő elmondása szerint, Péter, Jakab és János küldött, hogy rájuk ruházza az Ároni Papságot, hogy helyreállítsák azt. Szent Szellemtől ugyan nem születtek újjá, és bűnbocsánatot sem nyertek a szívükbe az Úr Jézustól, de a két férfi ennek ellenére lelkesen

megkeresztelte egymást. A vízkeresztség után viszont rájuk szállt a jövődölés lelke és sok mindent megjövendöltek. A későbbiekben még hárman csatlakoztak hozzájuk, akik elismerték, hogy egy mennyei hírnök, megmutatta nekik is a lemezeket.

Ez a létszám nem sok idő múlva már nyolcra emelkedett, akik már nem azt vallották, hogy egy hírnök mutatta meg nekik a lemezeket, hanem Joseph Smith személyesen. Az összlétszám többnyire Whitmer-ekből és Smith-ekből állt. 1830-ban megalapították saját egyházukat.

Nos ilyen sokáig tartó lenyűgöző új kijelentéssel nem találkozik az ember mindennap. Ráadásul még a bibliával sem egyeztethető össze sok dolog benne, és a tanításaikról még nem is beszéltünk. Az már elsőre szembetűnik, hogy nem Jézus és a biblia van a bizonyágtételük központjában, hanem az új kijelentésből származó Mormon könyve. A prófétaságról és az új kijelentésekről már olvashattunk az előző Adventista vallásnál. Keresztelő Jánossal, Jézussal és az Őt követő apostolokkal bezárult a nagy próféták korszaka. A világra váró bezáró eseményeket, ők már kijelentették számunkra, így nincs szükség új kijelentésre. Akik hitre jutottak Jézus krisztusban és megbékéltek Istennel, azok újjászülettek a Szent Lélek által, így ők mindnyájan Istentől tanítatnak. Ők világosan látják a mostani türelmi időt és a bekövetkezendő Antikrisztusi időt. A világtörténelem jövőjében már nem lesznek olyan lényegükben eltérő és különböző korszakváltások, mint amilyenek voltak a múltban, amikor az ember kulturális fejlődésen és civilizálódáson ment keresztül. A legtöbb Isteni kijelentésnek az volt a célja, hogy Isten előre figyelmeztesse az embereket a változásra és annak következményeire. Ezért teljesen értelmetlen a **Hittételek 9. pontja**, mely kimondja, hogy elfogadják és hisznek a folyamatos Isteni kijelentésekben. Azt, hogy ők milyen folyamatos kijelentéseket kapnak, nem tudni. Csak a legbelső beavatottak kapják meg azt.

Az Isten utolsó nagy kijelentése Jézusról szolt, az evangéliumról, a bűnbocsánatról és az üdvösségről, Isten országáról, kegyelemről és szeretetről. Majd szorosan ezt követte a legutolsó kijelentés a türelmi, kegyelmi időről és az Antikrisztusi időről. A Szent Lélek, megismerteti az igazságot, Isten bölcsességét és magyarázza az írásokat. Most még nem az ítélet korszakát éljük, hanem az Úr hosszútűrésének a korszakát, hogy akik nem akarnak elveszni, azok megtalálva Őt megtérésre és örökéletre jussanak. Ily módon értelmetlen dolog az Ároni papság helyreállítása is, hiszen ahogy azt a Katolikus vallásnál már láthattuk, a papság Jézus krisztusban tökéletesen helyreállt. Jézus Főpapként bevonult a mennyei szentélybe, mint a tökéletes közbenjáró az emberért és adja a kegyelem zálogát és ajándékát az Övéi szívébe, ahol az írott törvényt megeleveníti, élővé teszi. Így akik újjászülettek, és Krisztusban vannak, azok mind Istennek papjai, akiknek személyes kapcsolatuk van az élő Istennel.

Joseph-nek sok ideje volt kifundálnia ezt az új vallást. Persze nem tagadhatom, és nem is tudom megcáfolni sem Joshep Smith látomásait, ill. jelenéseit, vízióit, hiszen nem voltam ott. Az biztos, hogyha Isten angyala megjelenik, az olyan dicsőségben megy végbe, hogy az ember egy életre nem felejtí el a látványát. Ezzel szemben Joseph-nek több ízben is megjelent Moróni egymás után, ugyanazzal az üzenettel, mintha attól félne, hogy az ifjú elfelejtí, amit mondott neki. Továbbá Isten angyalai mindig az Úr nevében jöttek nyíltan szóló üzenettel, ezzel szemben Moróni a saját nevében jött titkolózva, hiszen csak Joseph-nek hozott üzenetet, amit nem szabadott elmondania másoknak. Ráadásul az erdőben még csak nem is angyal jelent meg neki, hanem egy meghalt ember, keresztelő János, akit elmondása szerint nem is az Úr küldött, hanem a szintén rég meghalt apostolok közül, Péter, Jakab és János.

Egy biztos, Isten nem így munkálkodik. Amennyiben megtörténtek ezek a jelenségek, tudni kell, hogy nem Istentől voltak, ha pedig nem, az esetben azt kell mondanom, hogy Joseph Smith igen tehetséges álmodozó volt, aki képes volt meséjével megalkotni egy új vallást, behálózva és elhítetve ezzel sok naiv és laikus embert. Joseph Smith óta nagyon sok változás

ment végbe ebben a vallásban. Sok nézeteltérés volt a vezetőségükben is. Ez nem is csoda, hisz gyakran kapnak új kijelentéseket, melyek nem minden esetben ragaszkodnak a megalkotott alapokhoz. Na de hát az új kijelentés, az mégis csak kijelentés, még akkor is, ha az a bibliával sem egyezik. Amint azt láthattuk a **Hittételek 9. pontja**, a Bibliánál is előbbre való. Persze ez nem mond ellent a megalkotott hittételeiknek. Ezen nem is kell csodálkozni, hiszen **Hittételük 8. pontjában** világosan olvashatjuk, hogy a Mormonok fenntartással, illetve sehogy sem fogadják el a Bibliát, mondván, hogy az nincs helyesen lefordítva. Ennek ellenére nem fáradoztak azon, hogy helyesen fordítsák le azt, hanem feltétel nélkül elfogadták a Mormon könyvet, amelynek eredetét aztán tényleg teljesen homály veszi körül.

Mielőtt rátérnénk a tanításaikra, nézzük meg mi a helyzet a két aranylemezzel, és az amerikai földrész ősi letűnt keresztény kultúrájával, melyektől szerintük az indiánok származnak.

Joseph Smith az Urim és Tummimról, a két aranylemezről Mózes könyvében olvasott. Ezeket, a táblácskákat Először Áron Főpap viselte a szíve fölött az ítélet Hósenében, és az Istennel való kapcsolatában, kijelentésében játszott fő szerepet. Ezeket kellett viselnie, mikor az Úr elé járult (II. Móz. 28;30. III. Móz. 8;8.). Saul is általa próbálkozott Istennel kapcsolatot teremteni, hiába (I. Sám. 28;6.). A Szentséges áldozati ételből addig nem ehettek, míg a Főpap nem ítélkezett az Urimmal és Tummimmal (Ezsd. 2;63. Neh. 7;56.).

Nos a bibliában nem sok helyen találkozhatunk az Urimmal és Tummimmal. Joseph Smithnek ez pontkapóra jött, szinte biztosra vehette, hogy nem nagyon ismerték ezt a két szót az akkori helybéli vallásos emberek. Ezért kitalálta, hogy ezek segítségével fordította le az arany lemezeken lévő írást, mely a Mormon könyvet tartalmazta. Nos ha elolvastuk ezeket, az ígéket a bibliában, világosan láthatjuk, hogy az Urimnak és Tummimnak nem a nyelvfordítás volt a feladata.

A Mormon könyv szerint már Kr. e. több száz évvel létezett keresztény kultúra az ősi amerikai földrészen, csak éppen az teljesen eltűnt és kihalt.

Ez több okból sem lehetséges:

Jézus Krisztus földre születése és halála előtt nem létezhetett kereszténység, mivel annak kialakulását és elterjedését maga Jézus személye hozta létre, aki azelőtt egyáltalán nem volt ismeretes az emberek előtt.

Amennyiben mégis létezett volna ilyen keresztény kultúra, arról már bizonyosságot nyertek volna azok a földtörténeti kutatók, akik ezzel foglalkoznak. Ők azonban semmi ilyesmivel nem találkoztak, így nem is támasztották alá ezt az álláspontot.

Ha létezett ez a Smith által említett keresztény életforma az Amerikai földrészen, az minden bizonnyal nem halt volna ki. Erre a legjobb példa maga a történelem. Hiszen Kr. u. akármennyire is üldözték a kereszténységet, az annál inkább megerősödött és terjedt.

Folytathatnám még tovább a logikus következtetéseket, de szerintem teljesen felesleges.

Most inkább nézzük meg a Mormonok tanításait. **Hittételük 2. pontjában** foglal helyet a bűn mivolta. A Mormon vallás szerint nem létezik öröklött rossz vagy gonosz. Így mi emberek nem örökölhettük a bűnt Ádámtól és Évától. A rosszat csak a környezetünk hozza ki belőlünk. Ehhez hasonló nézetet vall pl. a Scientológia egyház is, amikor abból indul ki, hogy alapjába véve minden ember jó, csak éppen lehet hogy rosszkor volt rossz helyen, így környezetéből csak a rosszat tapasztalhatta. Ezzel szemben Isten kijelenti, hogy az ember alapjába véve magában hordozza a bűnt, a gonoszt.

Ennek egyik bizonyítéka, hogy Káin megölte testvérét Ábelt, holott mind a ketten ugyanabban a neveltetésben részesültek, és egyikőjük előtt sem volt rossz példa. A bűn

öröklődéséről bármikor szerezhetünk bizonyítékot elég egyszerűen. Figyeljük meg egy vagy két, vagy akár több gyerek viselkedését növekedésük közben, akik rendes szülői környezetben cseperednek. A szülők jólszituáltak, nem veszekednek, és nem beszélnek csúnyán egymással. A gyerekek még nem járnak közösségbe, ahol esetleg rájuk ragadna valami rossz. Ám ha gondosan odafigyelünk rájuk, megláthatjuk az első megmutatkozó jeleket, melyek az öröklött rosszra utalnak. Makacsság, szófogadatlanság, akaratosság, egy kis hiszti, dacosság. Kettő vagy több testvér esetében megnő a jelenségek száma, pláne ha egyiküknél valamilyen tárgy is van, ami nagyon tetszik a másinak is. Itt már felléphet az erőszakoskodás (Csípés, harapás, karmolás, kézcsapás), irigység, a másiknál lévő tárgy elvétele, eltulajdonítása. Erre rátesz még egy lapáttal, ha az ember túl elfogult saját gyerekével szemben és túlzottan elkényezteti őt. Az ember tehát alapvetően nem jó, hanem rossz. Az igazi önzetlen, tiszta és őszinte, nem személyválogató szeretet, sohasem volt emberi tulajdonság.

Az ember nem születik ezzel, hanem a rosszal. Vannak egyesek, akik egészen a születés körülményeire vezetik vissza az emberben kialakuló bűnt, csak azért, hogy bebizonyítsák, az ember alapjába véve jó, csak a körülmények, melyek kihatással vannak ránk, azok nem jók. Az éppen megszülető kisbabák valóban sok mindenben mennek keresztül, és ebből kifolyólag sok új, számukra idegen hatás éri őket, de biztosítok mindenkit, nem ezektől, a hatásoktól válik a baba bűnhordozóvá. Nem befolyásolja ezt a tényt sem a szülőszobai erős fény, sem az anya szülés közbeni fájdalomkiáltása. A középkorban nem volt erős lámpafény szüléskor, mégis barbárok voltak a népek, de fejlődő és civilizálódó emberek váltak az utódokból. A bűnt tehát magunkban hordozzuk. Vele és bele születünk. Ezt az átkot örököltük Ádámtól és Évától, holott örökölhettünk volna áldást is, és akkor biztos nem kapnának hajba a gyerekek. Azon sem kellene gondolkodnunk, hogy most bűnösök vagyunk vagy sem, és ha igen akkor hogyan és mi módon lettünk azok, és hogyan lehet orvosolni azt. Semmi dolgunk nem lenne, csak élnénk meztelenül a paradicsomi környezetben boldogan bűnös kívánságok és gondolatok nélkül. Játszanánk, ennénk-innánk, és heverészve sütkéreznénk a napon, gyönyörködve egész nap. Ám mint ahogy azt mindenki tapasztalja saját életében, ez nem így lett. Áldás helyett átkot örököltünk melyet génjeinkben hordozunk, amíg csak élünk. A bűnt tehát örököltük Ádámtól és Évától, nem pedig a környezetünk tett azzá. Az esetleg csak formálhat rajta. Az igaz, hogy mindenki saját cselekedetei szerint lesz megítélve, és mindenkinek saját tetteiről kell majd számot adnia Jézus előtt, de mindenkinek szüksége van bűnbocsánatra, mert mindenki vétkezett születésétől fogva. Senki sem húzhatja ki magát azzal a magyarázattal, hogy ő nem bűnös, mert mindig is igyekezett erkölcsösen és jól nevelten élni. Az ilyen gondolkodású ember nem jó helyre tette a mércét.

Néz magadba, és ne próbálj hazudni vagy becsapni önmagadat, csak válaszolj őszintén. Kimered-e mondani és jelenteni, de valóban őszintén, hogy sohasem vétkeztél, még csak gondolatban sem?

Ha azt mondjuk, hogy nincsen bennünk bűn, HAZUDUNK! Ha hazudunk bűnt követünk el.

Egyszer és mindenkorra röviden Ádám engedetlensége miatt bejött a világba a bűn, amit mi örököltünk. Ezért mindenki bűnben születik és mindenkire elhat a testi halál. Mindenki vétkezett és híján van az Isten dicsőségével. Ádám vétke miatt vétkezünk mi is, gyermekkorunktól kezdve. Ám a tudatlanság idejét elnézi az Isten. Mi a tudatlanság ideje?

- A gyermekkor, amikor még nem alakult ki az élethez és a felnőtté váláshoz szükséges értelem (öntudat, kötelesség és felelősség tudat stb.). Nem nőtt még be a feje lágya, szokták mondani.
- Az egyéb szellemi fogyatékoságok, amikor az illető értelme, szelleme meg van kötözve és nem ura önmagának.

- az a közösségi életforma, ahova még nem jutott el Jézus evangéliuma és semmit nem is hallottak róla még az üdvösség, a feltámadás és az örök élet lehetőségéről sem.

Ám aki már hallott Jézusról és makacsul ellenáll, annak nem lesz mivel mentenie magát. Saját cselekedetei szerint lesz megítélve, hisz a megmenekülési lehetőséget, tudatosan eldobta önmagától. Vajon te mit fogsz mondani, amikor meg kell majd jelenned az Úr előtt?

Most még van időd ezt alaposan átgondolni.

Képletesen ábrázolva, hogy megértsék a Mormon tagok és más emberek is:

Ádám vétke miatt a halál tengerében kapálózik minden egyes ember, a túlélésért, a megmenekülésért, köztük te is. Amikor elfáradunk, megfulladunk és elsüllyedünk a Halál tengerében. Ám időnként fel-felbukkan egy mentőöv, hogy általa lehetőségünk legyen a megmenekülésre, de a legtöbb ember ezt a mentőövet nem fogadja el büszkeségből, mondván: önmagamban bízok, erős vagyok, nincs messze a part, ki tudok úszni. Ám egy idő után elfáradnak, és gondolkodóba esnek, de szerencsére arra sodródik egy fadeszka, melybe bele tudnak kapaszkodni. Az igazi mentőöv, ezek után már pláne nem kell, ám később, a deszka már nem bírja a nyomást, mivel már mindenki abba kapaszkodik, így mindegyikük el is veszik. A nagy versengésbe, civakodásba és az egymás ellen irányuló túlélési küzdelemben egyik sem veszi észre, hogy a lehetőség, az igazi mentőöv még mindig ott lebeg a vízen tőlük nem messze.

Ennyit röviden az ember bűnösségéről. A mormon tagok valamit nagyon félreérthettek abból, amit Isten mondott, vagy csak egész egyszerűen, valahogy így akarnak kibújni az Úrnak teendő személyes igaz őszinte bűnvallás és megbánás megalázottsága alól. Ők sem akarnak belekapaszkodni az igazi mentőövbe, de minek is, hiszen már találtak maguknak egy deszkát.

Következő témánk szorosan kapcsolódik ide, hiszen **Hittételük 3. pontjában** azt olvashatjuk, hogy Jézus egyetemesen megváltott már mindenkit, az Ő kereszt halálával és feltámadásával. Nekünk csak igyekezni kell hozzá hasonló életet élni és az ezzel kapcsolatos elvárásoknak eleget tenni. (Ezzel a hasonló elmélettel már találkozhattunk a katolikus vallásnál). Persze ez az engedelmesség nem Krisztus felé szól, hanem a Mormon egyház elvárásainak, ami valójában teljesen mást jelent. Aki eleget tesz eme elvárásoknak, az kiérdemelheti az üdvösséget, a Mormon vallás szerinti „felmagasztosulást a celesztális királyságba”.

Az emberek ill. az emberiség üdvössége nem ilyen egyszerű.

Az Isten kegyelmét és bűnbocsánatát nem lehet kiérdemelni vagy semmissé tenni a már korábban elkövetett vétkeinket, pusztán jó és kegyes cselekedetekkel. Erről már bővebben olvashattunk a katolikus vallásnál. Feltámadása ugyan lesz minden embernek, de, ki az örök életre Krisztussal, ki pedig az örök kárhozatra Jézus és Isten országán kívülre. Az hogy ki támad fel az örök életre Jézushoz, az csak is rajtunk múlik. Az hogy Jézus bevégezte a bűnökért való tökéletes véráldozatot és engesztelést, az nem azt jelenti, hogy minden ember automatikusan üdvözl, és elég csak a lábunkat lóbálni vagy a kezünket karba tenni miközben eleget teszünk a vallások előírásainak. Nem bizony, mert ez idáig csak egy felismerés.

Ez így csak annyit jelent, hogy a Halál tengerébe bedobták mellénk az igazi mentőövet, de azzal még nem menekültünk meg automatikusan, hiszen ugyanúgy verdesünk, csapkodunk, vagy a fadeszkába kapaszkodunk. Megmenekülni csak akkor fogunk, ha megragadjuk, és jó erősen belekapaszkodunk abba a mellettünk úszó mentőövbe. Ilyen értelemben tehát egyetemes megbocsátás és üdvösség nincsen, noha Jézus mindenkiért meghalt, de a választás és a döntés lehetősége mindenki számára teljesen egyéni. Nem vagyunk rabszolgák, hiszen szabad akarattal rendelkezünk. Te meg akarod ragadni az igazi mentőövet, vagy megelégszel az időleges deszkával is? Rajtad áll! Ebben a vallásban a **Hittételek 1. és 4. pontjában**,

szóban elismerik, hogy hisznek az Atyában, a Fiúban és a Szent Lélekben, ám az ezzel kapcsolatos mélyebb gondolat menetük, merőben eltér Isten és Jézus tanításaitól. Mivel a Szent Szellem megvilágosítása nélkül, emberi ésszel nem tudják megérteni és befogadni az egy igaz élő Isten három lényegűségét (Szentháromság, Jehova tanúinál), ezért kitalálták, és azt tanítják, hogy mind hármójuk külön Istenek. Sőt, nem csak ők hárman vannak Istenek, hanem többen is. Köztük sokan miközülünk, emberekből váltak azzá. Istenné válásunkhoz nem kell más, csak teljes elkötelezettség a mormon vallás felé, valamint az ezzel járó teljes engedelmesség. Szerintük az Atya és Jézus is ily módon váltak Istenekké, mivel ők is valamikor emberként éltek.

Mivel Isten azt mondta, hogy Ő maga az örök élet, aki öröktől fogva létezik, a kezdet és a vég, Alfa és Omega, így ezt a téves Mormon tanítást máris elvethetjük. Jézus emberből Istenné válását is elvethetjük, hiszen Ő Istennel egy. Ő Isten Igéje, Ő általa teremtett Isten mindent a semmiből. Ő földre születése előtt is az Atyánál volt, mint Isten cselekvő Igéje. Istenné válása előtt nem lehetett ember, mert akkor nem született volna le még egyszer, hogy kínszenvedésekkel kereszthalált haljon csupán passzióból vagy a még nagyobb tökéletesedés eléréseért. Ha szerintük Isten is valamikor ember volt, akkor ki teremtette a világot és benne az életet? Magyarázatukkal csak megbonyolították az egyszerű igazságot, s ezzel meg is feledkeztek a teremtésről melyet felfelé toltak az útból. Mivel mi emberek, teremtmények vagyunk és az életünk ajándék, hiszen nekünk nincs életünk önmagunkban, ezért nem lehetünk Istenek. Noha az Írásban néhány helyen ezt olvashatjuk:

„Istenek vagytok”. Ám ezek a szövegek nem a halál utáni Istenné válásra utalnak, mint pl. a Ján. 10;34. Zsolt. 82;6. esetében. Jézus a Zsolt. 82;6-ra hivatkozva próbálta menteni ill. megértetni Istent mi voltát a felháborodott zsidók előtt. A zsoltáráró pedig olyan emberekhez szólt, akiknek e világi felsőbb hatalom adatott, akik a köznép felett álltak és ítélkeztek felettük (királyok, bírák stb.). Jézus olyan ígéretet is tett a szenteknek, hogy királyi székeket kapnak és Krisztussal együtt uralkodni és ítélkezni fognak majd. Ezt Pál is megerősítette. (Mát. 19;28. Luk. 22;30. Jel. 2;26-28. I. Kor. 6;2-3.)

Természetesen a Jézus Krisztussal való uralkodás és ítélkezés az angyalok és a pogányok felett, nem jelenti automatikusan az Istenné válást. Noha jól belegondolva nincs messze a kettő egymástól. Viszont eme uralkodásnak is még odébb van az ideje.

Tehát a mormonok szerinti, jelen kor halottainak Istenné válása teljességgel hamis. Csak úgy, mint a halottakért való könyörgés valamint a tőlük kapott inspirációk, közbenjárások, ahogy azzal már találkozhattunk a Katolikus vallásnál. Bármely vallásban legyen is szó az ember Istenné válásának lehetőségéről vagy feltételezhető valóságáról, tudnod kell, hogy ez a tanítás a sátántól van és nem az Istentől. Ezzel hitette el elsőként is Évát majd általa Ádámot az első emberpárt a paradicsomban. (I. Móz. 3;5.) Korábban már olvashattad, (Jehova tanúinál) és tudomást szerezhettél arról, hogy hova kerülnek a meghalt emberek lelkei. Biztosítlak róla, hogy nem egy továbbképző tanfolyamra, ahol bizonyos tudás, ismeret megszerzése után Istenekké válnak. Jézus azt mondta, hogy olyanok leszünk, mint az angyalok, azaz hasonlatosak leszünk az angyalokhoz. Az angyalok pedig mint tudjuk, nem Istenek, hanem szellemi teremtmények. Meghalt embertársaink és elhunyt szeretteink lelkei, ki-ki a maga helyén nyugszik és várakozik a feltámadásra és az ítéletre.

Már. 12;25. *Mert mikor a halálból feltámadnak, sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyekben.*

Most már láthatjuk, hogy a mormon könyve nem az evangélium teljessége, hanem egy merőben más evangélium, ami nem Istentől van. Ezek után felvetődik egy ismerős kérdés:

Amennyiben a Mormon vallás az egyedüli tökéletes Istentől rendelt vallás, akkor mi a helyzet az apostolokkal valamint az őket követő több ezer megtért újjászületett kereszténnyel, akiknek köszönhetjük az ige és az evangélium elterjedését? Ők egyáltalán nem beszéltek és nem tettek bizonyosságot se Móróniról, se Mormonról, se több Istenségről sem új kijelentésekről, sem az Ároni papság helyreállításáról. Ezek szerint közel kétezer évig tévelygésben éltek ezek a keresztény hívők? Persze, hogy nem. Nem ők éltek tévelygésben, hanem a jelenkor Mormon vallása a már említett keresztény vallásokkal együtt.

Röviden ennyit a Mormon vallásról és ez még csak a felszín. Ha már az elején külsőleg ilyen tévelygések vannak, vajon mi lehet odabent a mélység alján?

Hit Gyülekezete

A következőkben olyan vallásról lesz szó, (noha magukat nem nevezik vallásnak, hanem leginkább szabad keresztényeknek) mely magát egyfajta karizmatikus mozgalomnak tartja, ahol az ember átélheti és megtapasztalhatja bizonyos értelemben a történelmi Pünkösdi Szent Szellem kiadását. Sokan a kereszténység ébredésének is tartják ezt a fajta megmozdulást. Ennek a vallásnak a **HIT GYÜLEKEZETE** a neve. Ahogy belemélyedünk a tanításaikba, nagyon oda kell figyelniük minden apróságra, melyek akár kulcsfontosságúak is lehetnek, üdvösségünk szempontjából. Ezt azért is említem, mert tanításaik tévessége nem hirtelen szembeötlők, mint pl. a Jehova tanúinál, ahol, mint láttuk, a Szent írás szöges ellentétét tanítják, hanem olymértékben súrolják az igazság határát, hogy már alig venni észre, melyik oldalon is haladnak. A Hit gyülekezete viszonylag rövid idő alatt nagy gyorsasággal terjedt és szerzett magának sok taglétszámot, főleg a rendszerváltás után. Ez új volt és teljesen eltérő az addig megismert keresztény vallásoktól. Ismertségét részben egyfajta misztikuserő jelenlétéről, (melyet ők a Szent Szellemnek tudnak be) valamint csodálatos gyógyulásokról, szabadulásokról szóló híreszteléseknek köszönheti. Abban az időben ez fantasztikusnak tűnt, oly annyira, hogy riporterek, újságírók hada próbálta kideríteni, mi folyik ott a háttérben.

Most megpróbáljuk tanításaik alapján és azoknak megvizsgálásával kideríteni, hogy mi is történik valójában. Szó lesz majd többnyire magáról a Szent Szellemről és az Ő tevékenységéről, munkájáról, megnyilvánulásáról és „túlsordulásáról”.

Ezt érintve a nyelveken szólásról, kézrátételről. Gyógyulásokról és magáról a hitről. Szó esik még az evangélium megosztásáról is melynek egyik végén, a szegénység evangéliuma foglal helyet, a másik végén pedig a gazdagság evangéliuma, közismert nevén „bővelkedő élet” áll.

Hitelveik alapját a következő karizmatikus igehirdetők tanításai alkotják, kiknek könyvei igen ismertek ezekben, a körökben.

Derek Prince
Kenneth E. Hagin
Benny Hinn
Paul Yonggi Cho
Dennis és Rita Bennett
Kathryn Kuhlman
Jim Sanders stb.

És nem utolsó sorban Oral Roberts, aki Isteni kijelentés útján karizmatikus egyetemet is alapított Tulsában. Könyvét olvasva kiderül, hogy a fent említett illetők, majdnem mindegyikét személyesen is ismeri. Ez nem véletlen, hiszen némelyikük tagja volt eme egyetemen. Ő volt az, aki az ötvenes évek második felétől elsőként, televíziós műsoron keresztül hirdette az evangéliumot. Nagymértékben neki köszönhető a keresztény egyház „ébredése”, a karizmatikus mozgalom elterjedése. Igaz még ebben az időszakban valamivel kicsit korábban, 1951-ben vált ismertté William Branham neve is, aki ez idő tájt a pünkösdi mozgalom vezető alakja lett. Ezek az emberek mind egytől egyig és még sokan, akiknek neveit most nem említettem, átéltek egy misztikusnak mondható eseményt, melynek eredményeként nyelveken szóltak. Egyfajta látomásuk is volt. (Hasonló újkijelentésekről már olvashattunk korábban, melyekről kiderült, hogy nem Istentől eredtek.) Ezek a látomások, átélések nagyon hasonlítottak egymásra. Ez nem véletlen, hiszen ezek az emberek ismerték egymást és találkoztak is nem egyszer. Ez a „Hitető Lélek” egyik emberről a másikra szállt. Ha megfigyeljük ezeknek, az embereknek az életrajzát és kapcsolatukat, kikutathatjuk, eme „Léleknek” és hitető

tanainak az eredetét, kiinduló pontját, amit természetesen titok és homály fed. (Kíváncsi lennék, mi is történhetett közel 50 évvel ezelőtt, de leginkább a 1900-as évek elején Amerikában, amikor is felütötte a fejét az elsőnek mondható, karizmatikus jelenség, nyelveken szólás, hanyatt esés).

A karizmatikus jelenség révén megismerkedhetünk a keresztény hitélet gyermekbetegségével, valamint a keresztényeket érintő utolsó idők veszélyeivel, a hitető lélekkel és annak hite-tésével.

Eme megnyilvánulások oly nagyszerűen hatottak mindenkire, hogy még a nagy erősen konzervatív Katolikus vallás is hajlandóságot mutatott az elfogadására. Aki már ismeri ezt a vallást és gyűjtött némi tapasztalatot, az észrevehette, hogy itt most valami, a bibliából megismert Korinthusi gyülekezethez hasonló esemény zajlik. Ezt nem is tagadja senki.

Mielőtt mélyebben belemerülnénk a tanításokba, azt mindenkinek tudnia kell, hogy a levelek megigazítás céljából íródtak. Ez azt jelenti, ha minden gyülekezetben, rendben mentek volna a dolgok, nem lett volna szükség e levelek megírására. Maximum, köszönő és dicsérő levelek születtek volna. Ám nem így történt. A gyülekezetekhez írt helyreigazító leveleknek, szükséges volt létrejönniük. Egyrészt ránk nézve, utódokra, hogy tanuljunk belőle, de első sorban azért, mert ezekbe, a gyülekezetekbe minduntalan belopózott az ördög, hogy a híveket tévútra vigye, hogy elhitesse őket és eltávolítsa őket a Krisztus egyenességétől és szabadságától. A korinthusi gyülekezettel sok probléma volt. Annak ellenére, hogy a többi gyülekezettel szemben itt igen furcsa mód feltűnően megnőtt a karizmatikus jelenségek száma, mégis olyan életet éltek, mely nem volt már igazán kereszténynek mondható. Többek közt a következőket lehet olvasni a Korinthusiakhoz írt levélben.

- Meghasonlások, versengések
- Paráználkodások, erkölcstelenségek
- Felfuvalkodottság, dicsekedés, önteltség
- Viszályok, pereskedések
- Az Úrvacsora nem méltó, tiszteletlen fogyasztása
- Szeretetlenség, stb.

Nos azt már mindenki tudja, hogy az Úr ama napján, mindenki a saját cselekedetei szerint lesz megítélve. Mert amint azt már megismertük és megtudtuk, az számít, hogy milyen életet élünk, és nem az, hogy milyen Lelki Ajándékot kaptunk az Istentől. A lényeg az, hogy hogyan viszonyulunk embertársainkhoz, felebarátainkhoz és ellenségeinkhez. Hogyan cselekszünk velük szemben. Hogy szívünket tisztán tartjuk távol a bűntől. Ezek után már teljesen mellékes, hogy az illető keresztény ember rendelkezik-e valamilyen látványos, karizmatikus Isteni ajándékkal vagy sem. Már csak azért is mert ezek, ajándékok és nem a sajátjaink. Jézus maga mondta, hogy ne a csodákon örüljünk, hanem azon, hogy kegyelemben vagyunk.

Luk. 10;20. De azon ne örüljete, hogy a lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.

Azért biztos nem fog senkit megítélni az Úr, mert hogy nem szólnak nyelveken. Azért viszont annál inkább, ha nem cselekszik az Ő akaratát, mi szerint szeressük felebarátainkat, és úgy cselekedjünk velük, ahogy mi is szeretnénk, hogy velünk cselekedjenek. A Krisztus önzetlen szeretetéből áradó cselekedeteink azok, amik számítanak. Ezek azok a kincsek, amit a moly meg nem rág, a tolvaj el nem lop, és a rozsdá meg nem mar. Ezek azok, amiket odaátra kell gyűjtenünk. Pontosan erről beszél Pál a Korinthusiakhoz írt levelének 13;1-2. 13. részében. Hiába az Isteni adomány, ha mellette nincs szeretetteljes cselekedet csak elhárító beszéd.

Nos a Korinthusiaknál valami új nem megszokott rendellenesség üthette fel a fejét az Istentől való lelki ajándékok terén, oly annyira, hogy Pál ezen a téren is kénytelen volt valami rendet teremteni a nagy zűrzavarban (I. Kor. 12;14.) Nem véletlen, hogy csak ennél a gyülekezetnél találkozunk ezzel a problémával. Más gyülekezetekhez írt levélben szinte fel sem merül. Tehát valami nem helyes úton haladt Korinthusban.

A biblia, említést tesz egy Simon nevű emberről, aki jó ideje ámította már Samária városának lakóit. Olyan ördögi tudománnyal rendelkezett, hogy az emberek azt hitték, hogy az Isten ereje. (Csel. 8;9-24.) Mikor Filep ott prédikált, Simon maga is megkeresztelkedett és csatlakozott a megtérőkhöz. Igaz később, Péter megdorgálta őt, amikor az pénzért akarta megvásárolni az Isten lelki ajándékát, de Simon mágus ennek ellenére sem hagyott fel ténykedésével.

Legalábbis ez derül ki némely apokrif levélből, valamint abból az időből származó egy-két emlékiratból. Simon mágus ördögi erejét felhasználva utánózni akarta az Apostolokat. Később a kereszténység terjedésével Simon Rómában telepedett le és ott folytatta bámulatba ejtő tevékenységét, ahol gyors hírnévre tett szert. Marcellus szenátornak annyira megtetszett, hogy vendégül látta őt házában, nem kis ideig. Szobrot is emeltetett a tiszteletére. Simon még gyógyított is a Jézus nevében. Ez nem csoda, hisz abban az időben rengetegen próbálkoztak Jézus nevében gyógyítani és ördögöt űzni (Már. 9;38. Luk. 9;49. Csel. 19;13-16.). Simon, mágikus erejével nagy csodákat vitt véghez. A jövőbe látva jóslott és elveszett tárgyakat talált meg. Laza könnyedséggel szinte koncentráció nélkül tudott pillanatok alatt hipnotizálni és más emberek akarata felett uralkodni. Láthatatlanná tudott válni az emberek szeme előtt. Lebegni és repülni tudott. Az okkultizmusnak és a mágiának szinte minden hatalmával rendelkezett. Egyik repülési bemutatóján Péter az Úrhoz könyörgött és Simon abban a pillanatban lezuhant, a lábát pedig eltörte. Szégyenében elhagyta Rómát, és vidéken gyógyíttatta sebeit. Később csak akkor merészkedett vissza fogadott lányával, Helénával, amikor biztos volt abban, hogy Péter már nincs a közelben. Az Aventinuson lévő Hold temploma mellé költözött és ott praktizált tovább, míg Heléna a Hold templom papnőjeként tevékenykedett, aki maga is rendelkezett okkult hatalommal. Simon mágus nem tudott ellenállni a megmagyarázhatatlan jelenségeket okozó erő csábításának és varázsának. Meg akarta szerezni és magáénak tudni az összes létező mágikus erőt és hatalmat.

Ezt csak azért tartottam érdemesnek elmesélni, mert nem csak Simon mágus volt az egyetlen abban a korban és az utána következőkben, aki hasonlóan gondolkodott és élt. Akik nem voltak szívükben a Szent Lélek hordozói, mégis Jézus nevében próbálkoztak, gyógyítani és ördögöt űzni olykor sikerrel. Természetesen sokan voltak olyanok is, akik megtérve felhagytak ördögi tudományukkal és elégették az olyan jellegű könyveiket is (Csel. 19;19.).

Minden esetre, így lopóztak be az ördög munkásai a szentek gyülekezeteibe, hogy ott bomlást, szakadást és meghasonlást támasszanak. (Csel. 20;30. II. Kor. 11;13-15. I. Tim. 4;1. II. Tim. 4;3-4. Mát. 7;15.). Ő általuk nem egy hamis keresztény irányzat alakult ki, melyeknek tanai és hitető lelkei tovább öröklődtek utódaikra.

Persze ezzel nem azt akarom állítani, hogy a mai kor karizmatikus gyülekezeteiben zajló jelenségek, mint pl. a második megtapasztalás a kézrátételes Szent Szellem keresztség és a vele járó nyelveken szólás, az okkultizmusból származnak vagy erednek, de nem is zárható ki ennek valószerűsége. A tény az, hogy sokan vannak ma is, akik ugyanezeket megcselekszik, holott nem keresztények. Ilyen, pl. a kézrátétel általi hanyatt esés és a nyelveken szólás is. Sok pogány hitetlen elmaradott törzsek szertartásain, de keleten is bizonyos körökben, szektákban, ugyanezeket megtapasztalhatjuk. A már említett Mormon vallás vénjei is, a maguk elzárt szertartásain szintén szólnak nyelveken, holott teljesen mást tanítanak, mint a mai karizmatikusvezetők. A ma embere ismét ki van éhezve a csodára, a misztikumra, az

okkultizmusra. Hajkurásszuk a csodákat és jeleket. („csodálatos” gyógyulások, nyelveken szólás, bizsergés, hanyatt esés, remegés, szabadulások, önkívületi állapotok stb.).

A karizmatikustanításnak van egy kiinduló alapja, mely kimondja, hogy **Isten és az ő végzése változhatatlan.** (Zsid. 6;17-18. 7;24. Zsolt. 19;10. Ésa. 55;3. Hós. 5;9.) Azaz, ha a kereszténység kezdeti kiindulásakor jelek és csodák kísérték az evangélium terjedését és annak erősítését, akkor most is ugyanúgy kell, hogy működjenek Isten csodái.

Jak. 1;17. *Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.*

Az a tény, hogy Isten önmagában változhatatlan, nem jelenti automatikusan azt, hogy Isten mindig egyformán cselekedett és cselekszik az emberiséggel. Az igében nem azt olvassuk, hogy Isten változhatatlanul mindenkor ugyanúgy fogja használni a lelki adományokat és ajándékokat, hanem azt, hogy azok felülről az Atyától származnak, aki változhatatlan.

Továbbá láthatjuk, hogy tökéletes és jó ajándékokról van szó. Tehát karizmatikus jelenségek léteznek, a kérdés csak az, hogy azok valóban Istentől vannak-e? Azaz, hogy azok jók, ill. tökéletesek-e? Ezt a legjobban az alapos vizsgálódással és a logikus következtetésekkel lehet kideríteni. Meg kell figyelni és összehasonlítani a mai jelenségeket a bibliában olvasottakkal. A különbségek ki fognak derülni.

Az ószövetséget olvasva könnyen észrevehetjük, hogy Isten az Ő népével, a Zsidókkal sem bánt mindig egyformán. Voltak olyan időszakok, amikor több száz év is eltelt úgy, hogy Isten nem tett nagyobb csodákat. Megfigyelhetjük, hogy általában mindig valamilyen történelmi korszak váltáskor tett jeleket és csodákat. Így történt ez, az apostolok idejében is. Egy új korszak köszöntött be a földre. A megváltás korszaka. Szükséges volt, hogy jelek és csodák kísérjék és erősítsék az evangélium terjedését. Ma már, amikor a világ minden szegletében ismerik az evangéliumot és hallottak Jézusról, mint az Atyától küldött megváltóról, igazából már nincs szükség az evangélium terjedését elősegítő csodákra és jelekre. Természetesen Isten ma is képes csodákat tenni. Én magam is szemtanúja és átélője voltam már jó néhány csodának. Ám a hívőnek nem szabad hogy ez lebegjen elsőként a szeme előtt. Nem szabad elfelejtenünk az evangélium lényegét, ami nem arról szól, hogy most ebben az életben és ebben a testben elnyerjük a tökéletességet, hanem arról, hogy szellemileg újjászülessünk Jézus Krisztus által, a Szent Szellemtől, hogy bűnbánat és bűnvallás révén kegyelembe essünk. Aki nem hisz az Isten tiszta beszédének az a csodák és jelek láttán sem fog hinni, mert nem győzik meg őt.

Luk. 16;31. *Ő pedig monda nékik: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.*

Ez derül ki Máté evangéliumából is, amikor Jézus szemére hányja némely városnak, hogy nem tértek meg, holott rengeteg és nem kis csodákat tett azokon a helyeken (Mát. 11;20-23.)

Ugyanígy cselekedett a zsidóság többsége is (Ján. 12;37.).

Így volt ez régen az ószövetség idején is. Isten hiába tett csodákat és jeleket, népe egy idő után mégis elhagyta őt. Gondoljunk csak a híres, Mózes vezette Egyiptomból való kivonulásra. Isten számtalan csodát tett velük, ők mégis elfordultak tőle és bálvány szobrot kezdtek imádni, amíg Mózes a hegyen időzött (II. Móz. 32;7-8.). Pedig azok hatalmas csodák voltak, még az Apostolok idejében sem voltak olyanok vagy ahhoz hasonlóak. Ez így volt akkor és ez így van ma is, mert az ember sem változik. Isten akárhányszor megszabadította népét elnyomóiktól csodákkal, azok rövid időn belül a jólétben dúskálva megfélemedtek Urukról és letértek az Ő igaz útjáról, hogy a hamisságot és mások Isteneit kövessék. Akik a csodákat hajkurásszák, és csak azok miatt akarnak hinni, azok könnyen az ördög törébe

eshetnek. Olyanok, akik nem elégednek meg a tiszta erkölcsös élettel, amelyben adni kell másoknak a szeretetből, hanem maguk akarnak kapni önző módon, valami újat, valami különlegeset, valami bizsergetőt.

Mát. 24;24. *Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhittessék, ha lehet, a választottakat is.*

Júd. 19. *Ezek azok, akik különszakadnak, érzékiek, kikben nincsen Szent Lélek.*

Hasonló figyelmeztetésről olvashatunk Timótheushoz írt levélben is (I. Tim. 4;1-2.). Az okkultizmus és a különböző csodák rohamos megjelenése az utolsó idők közeledtét jelzik, csak úgy, mint a napjainkban feltűnően megsokasodó természeti katasztrófák is.

Azt már tudjuk, hogy a karizmatikus gyülekezetek csodákat és misztikus élmények átélését kívánják, de vajon tudják-e, vagy megkérdezték-e az Urat, hogy neki mi az akarata a jelen korban az övével szemben? Ugyanis Jézus mikor az Atyához imádkozott azon az éjszakán, nem kívánva átélni a kereszthalált, kétszer is úgy fejezte be az imádságát, hogy legyen meg az Atya akarata (Mát. 26;39. 42.). Még ez előtt pedig úgy tanította nekünk az imádkozást, hogy abban meg kell hagynunk Isten végső szavát és döntési jogát: (...legyen meg a te akaratod...) (Mát. 6;10.). Jakab levelében is találunk utalást Isten teljhatalmú végső és döntő hozzájárulásáról. Ebben a részben Jakab olyanoknak ír, akik túlzásba estek az elbizakodottságukban ill. magabiztosságukban, oly annyira, hogy kijelentéseikből teljesen kihagyták az Úr akaratát.

Jak. 4;15. *Holott ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, im ezt, vagy am azt fogjuk cselekedni.*

Akkor mi nem jelenthetjük ki Isten helyett vagy Isten nevében, hogy a jelen kor az Istentől való csodák kora, mikor Ő nem mondott és nem is jelentett ki ilyet számunkra. Azt viszont kijelentette nem egyszer, hogy az utolsó időkben hamis apostolok és hamis próféták lesznek, akik csodákat fognak tenni, hogy elhittessenek mindenkit, akit csak lehet. Ám ezek a csodák nem tőle vannak. A karizmatikus mozgalom a keresztyénység ébredésének tartja a tevékenységüket és vele együtt ezeket, a jelenségeket. Akkor ezek szerint az apostoli idők után mindez ideig aludt a keresztyénység? Persze hogy nem, csak néhol elnyomták az ateista szemlélettel, politikai hatalommal, más vallással stb. de az Isten Lelke munkálkodott tovább. Ám ha aludt a keresztyénység, akkor hogyan terjedt mégis az evangélium és nőtt meg a hívők száma. Tudom, sokan a katolicizmust neveznék meg, de ez valójában kevés, mert ami erőszakkal terjed, annak nem lesz erős gyökere. Ám a Krisztus lelke és beszéde, mint a jó földbe esett mag példája is mutatja, erős gyökeret vert sokakban, nem csak a Katolikus valláson belül, hanem azon kívül is. Ezért tudott végbe menni annak idején a reformáció is. Isten nem hagyja elaludni vagy eltévelyedni az Ő népét. Kijelenthetjük tehát, hogy a keresztyénység nem aludt! Akkor miért is kellett volna felébreszteni? Az igazság az, hogy valami másnak az ébredése van kialakulóban.

Vagy talán a nyelveken szólás, a hanyatt esés és az epilepsziás rohamhoz hasonló rángások és vergődések jelentenék a nagy ébredést? Tényleg ezek volnának a Szent Szellem jelenlétének a jelei. Valóban ez lenne az Isten Szellemének a munkája? Persze hogy nem!

Akkor most nézzük meg, hogy az ember szívébe és tudatába milyen úton-módon vesz lakozást az **Isten Szent Szellem!**

Amit mi keresztyének felismerésnek nevezünk, amikor is egy hitetlen el kezd hinni Istenben az Ő igéje hallatán, azt a karizmatikustanítók, a hamis apostolok, már újjászületésnek nevezik. Újjá születetteknek nevezik azokat a Bibliából megismert keresztyéneket is, akik még Jézus földi életében megkeresztelkedtek víz által. Ők csak a János általi keresztséget ismerték.

Abban az időben az emberek legtöbbje nem hallott a Szent Szellemről való újjászületésről és annak szükségességéről sem, mivel Jézus akkor még nem dicsőített meg. Minden esetre ezt a felismeréses újjászületést kell követnie, az un. „tüzes” kézrátételes Szent Szellem keresztségnek, amelynek jele és bizonyítéka a nyelveken szólás. Egyszóval tanításaikban az szerepel, hogy a Szent Szellem keresztséget kézrátétel útján veszi az ember, ami a második keresztség, egy második megtapasztalás. Persze némelyek megkapták azt kézrátétel nélkül is. Ugyanis akadt, aki kierőszakolta Istennél a nyelveken szólást. Mások pedig egyéb tanításban bízva, erőteljesen koncentráltak a megtapasztalás elfogadására. A második keresztséget, a következő ígére alapozzák.

Mát. 3;11. *Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre, de aki utánam jő, erősebb nálamnál, akinek saruját hordozni sem vagyok méltó; Ő Szent Lélekkel és tűzzel keresztel majd titeket.*

Itt keresztelő János kétféle keresztségről tesz említést, az egyik a Szent Lélek a másik pedig a tűz. Vajon a hitetők által említett második kézrátételes Szent Szellem keresztség jelentené az ige szerinti tűzzel való keresztséget? Persze hogy nem! Meg is nézzük miért nem.

Elsősorban: János szavaiból kiderül, hogy mind két keresztséget közvetlenül Jézustól kapjuk és nem embertől, ill. emberi közvetítés útján. Az ember hit által Jézusnak tett őszinte bűnbánat és a bűn megvallása, (mint akinek valóban szüksége van Jézus megváltására és szabaddítására) által nyeri el a Szent Lelket, ami egyet jelent az újjászületéssel. A Szent Szellem kimunkálja a hitet az emberben, mely hit által szól az élő Jézushoz, és vallást tesz neki a bűneiről, majd befogadja, behívja Őt a szívébe. Ekkor megtörténik a csoda. Az ember szíve és elméje újjászületik, mert lakozást vesz benne Krisztus Lelke a Szent szellem. Ekkor történik meg a Szent szellem keresztség, azaz Jézus bemelegít minket az Ő Lelkébe és az élő víznek kútfeje lesz bennünk. Lakozást vesz bennünk az örök élet Lelke.

Ez az újjászületés, személyesen Jézustól, (ami maga a Szent Szellem keresztség,) és nem emberi közreműködés útján kapható ill. nyerhető el. Nagyobb az Úr az embernél.

Másodsorban: A tűz mindig is az ítéletet, a megtisztulást és a kemény próbát szimbolizálta, ehhez nem is kell kommentár, hisz gondolom, ezt mindenki tudja. Továbbá János nem azt mondta, hogy Jézus másodszorra egy tüzes, energikusan bizsergető Szent Szellemmel fog megkeresztelni emberi közvetítéssel, hanem azt, hogy Ő maga Tűzzel. Tehát nem második „tüzes Szent Szellemmel, hanem csak tűzzel. Kenneth E. Hagin megemlíti még két ígét, hogy igazolni látszódnak a kétféle Szent Szellem keresztség tana. Ezek a következők: (Ján. 4;14. 7;38.).

Ján. 4;14. *Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.*

Ján. 7;37. *Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék.*

Ján. 7;38. *Aki hisz én bennem, amint az írás is mondotta, élővíznek folyamai ömlenek annak belsejéből.*

Aki logikusan józan meglátásban elolvassa az idevonatkozó teljes szövegrészt, az észreveheti, hogy Jézus e két kijelentése egy és ugyanazt jelenti, csak az egyiket egy Samária asszonynak mondta, a másikat pedig, az ünnep utolsó napján egy egész tömegnek. Jézus mind a két alkalommal egy és ugyanarról az élő vízforrásról beszél.

Nem véletlenül írtam forrást. Jézus akár ezt a szót is használhatta volna, mert Ő a forrásról, a lelőhelyről beszélt. Arról a helyről, ahonnan magától, magából fakad, ömlik és árad a víz.

Második Szent Szellem keresztség nem létezik, az Isten Lelke csak egyszer költözhet be az ember szívébe. Aki úgy gondolja, hogy az többször is lehetséges az csúffá teszi az Urat, és saját hit életének gyermeki gondolkodásáról tesz bizonyosságot. Jézus sohasem beszélt Istentől veendő két Lélekről, csak egyről. Eme Léleknek pedig sok megnevezése van: Szent Lélek, Igazságnak Lelke, Isten Lelke, Jézus Krisztus Lelke, Úr Lelke, Józanságnak és bölcsességnek Lelke, szelídség Lelke, szeretet Lelke. Ezek a jelzők mind egy és ugyanarra a Lélekre vonatkoznak. A különböző megnevezések nem jelentenek különböző Lelkeket. Ugyanígy van ez a Szent Szellem keresztséggel is. A Szellemtől való újjászületés egyet jelent a Szent Szellem keresztséggel. Kivéve persze azok számára, akik úgy járnak gyülekezetekbe, hogy még nem hívták be Jézust a szívébe, és nem vallották meg neki a bűneiket őszintén. Ők azt hiszik, hogy a felismerés, amelyben vannak, az már az újjászületést jelenti, mivel ezt hittették el velük. Ezek számára igenis létezik, és szükségét is érzik a második megtapasztalásnak, de csak azért, mert valójában nem volt Jézustól személyes újjászületésük. Nem történt meg az igazi valós Szent Szellem keresztségük.

Nos amennyiben nem létezik második Szent Szellem keresztség, nézzük meg mit is jelent a tűzzel való keresztség, ami tulajdonképpen az ítélet alól való megmenekülésnek, egyfajta tökéletes megtisztításnak a formája. Azt tudjuk, hogy az ember nem tökéletes még akkor sem, ha már az Úr kegyelmét élvezi. A hívő keresztény, szent ember is hibázik és vétkezik olykor. Tökéletes ember nem létezik. Aki azt mondja magáról, hogy ő már tökéletes és nincs benne bűn, az az illető hazudik. Aki hazudik, az vétkezik így ő nem tökéletes. Ezért az életét sem tudja tökéletességben élni. A hívő keresztény ember még életében egészen haláláig követ el hibákat. Noha az illető már kegyelemben volt, halála után mégis számot kell adnia cselekedeteiről. Aki pedig nem törekedett eléggé a tökéletességre, és gyakrabban engedett a maga énjének, mint sem Krisztusnak, annak a munkája kárt vall. Ő viszont megmenekül, de mint egy tűzön keresztül.

I. Kor. 3;13. *Kinek-kinek munkája nyilván lesz: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg.*

I. Kor. 3;15. *Ha valakinek a munkája meg ég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül.*

Már. 9;49. *Mert mindenki tűzzel sózatik meg, és minden áldozat sóval sózatik meg.*

A tűzzel való keresztség tehát egyáltalán nem vonatkoztatható földi életünkre. A tűzzel való keresztség az ítéletkor történik, amikor is mindenkinek a munkája megmértetik, és a tűzben megtisztítatik, mint az értékes drága arany a magas hőfokú tűzben.

Akkor mit mondjunk a kézzrátételes Szent Lélek keresztségről? Vajon igei-e egyáltalán?

Azt már tudjuk, hogy a Szent Lélekkel Jézus kereszttel a bűnök bocsánatára.

Csel. 2;38. *Péter pedig monda nékik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszite a Szent Lélek ajándékát.*

Csel. 3;19. *Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől.*

Az újszövetségben sok helyen olvashatjuk, hogy az Úrtól van a kenet, a Szent Lélek, ezért nem is írok ide ki igehelyeket. Mégis az apostolok cselekedeteiben néhány helyen azt olvashatjuk, hogy sokan az Apostolok kézzrátétele által nyerték el a szent Lelket. Vajon hogyan lehetséges ez? Mindjárt megnézzük.

A bűnök bocsánatára való vízkeresztséget, melyet keresztelő János hirdetett és végzett, már nagyon sokan ismerték és gyakorolták is még Jézus életében az Ő keresztthalála előtt, amikor még nem volt itt a földön a Szent Szellem. Pünkösöd után, amikor az apostolok elkezdték munkájukat, Filep elment Samáriába prédikálni és hirdetni az Úr igéjét. Sok csoda történt, ám a Szent Szellem egyikükre sem szállt rá, csak megkeresztelkedtek. Valószínűleg Filep prédikációja valamilyen téren hiányos volt vagy elkapkodott, elsietett.

Ezt a tényt sugallja a Szerecsen komornyiknak tett evangelizálása is, akit elég hamar meg is keresztelt vízzel (Csel. 27-39.) Filep Samáriában azt is elnézte, hogy a közismert Simon mágus is hozzájuk csatlakozzon ördögi mesterkedései ellenére (Csel. 8;5-17.). Tehát Filep igehirdetése, valamilyen okból kifolyólag nem volt teljes. Ezt tudhatták az apostolok is, ezért Péter és János elmentek oda, akik mindjárt észrevették, hogy a Szent Lélek még nincs meg bennük. Ekkor könyörögtek értük és kezeiket rájuk téve, megkapták azt. Ugyanilyen esemény zajlott Efézusban is. Volt ott egy hitben buzgó zsidó ember, név szerint Apollós, aki az írásokban otthon volt, noha ő is csak a János keresztségét ismerte (Csel. 18;24-26.). Akkor magukhoz vette őt Akvila és Priscilla, és részletesen megismertették vele az Isten útját és a Jézus evangéliumát. Ezután Apollós Korinthusba utazott, Pál pedig Efézusba ment. Amikor odaérkezett találkozott közülük való néhány keresztény tanítvánnyal, akikben szintén nem volt még a Szent Lélek, noha bűneikről vallást téve megkeresztelkedtek már (Csel. 19;1-6.).

Itt is hiányos volt az ismeret Jézusról és az újjászületésről, ahogy az ki is derült Pál kérdezősködése során. Ezek után Pál több információval szolgált nekik és akkor megkeresztelkedtek a Jézus nevére, (mert addig csak a János keresztségét ismerték) majd Pál rájuk tette a kezét és megteltek Szent Szellemmel. Ide sorolhatjuk Pál esetét is. Ugyebár mindenki tudja, hogy Damaskusba tartva nagy fényességben megszólította őt Jézus. Akkor három napra megvakult és a három nap alatt nem evett és nem ivott. Akkor végre nekiállt őszintén szívből imádkozni, de mivel nem ismerte igazából a keresztény hit mélyértelmét és Jézusról is csak a Farizeusi nézetet ismerte, ezért azt se tudta igazából mit is mondjon.

De az Úr a szíveket vizsgálja, és akkor látásban megmutatta neki, hogy egy Ananiás nevű férfi fog eljönni hozzá és kezét rátéve visszanyeri látását. A látomás be is teljesedett és akkor Pál beteljesedett Szent Lélekkel is (Csel. 9;1-18.).

Ezek az események tehát arról tanúskodnak, hogy amikor a Jézus evangéliuma elkezdett terjedni, már léteztek olyan korai keresztények, akik az először hirdetett János keresztségére és beszédeire tértek meg és keresztelkedtek meg. Jézus tanítványai is sok embert kereszteltek még az Ő idejében, noha a Szent Szellem még nem töltetett ki a földre (Ján. 4;1-2.). Ezeket a megtért és víz által megkeresztelkedett embereket a karizmatikus „nagy tanítók” már újjászületett keresztényeknek nevezi. Holott ezek az emberek akkor még, Jézus evangéliumának teljességéről nem sokat hallhattak, a Szent Lélektől való újjászületés lehetőségéről és annak szükségességéről pedig szinte semmit. Csak úgy, mint ahogy Pál is a Damaskusi esemény előtt. Ezért ők a későbbiekben kézzátétel útján nyerték el a Szent Lelket és ez volt az ő igazi, szellemi újjászületésük. De Pünkösöd után, amint az evangélium teljessége szólt a prédikátorok szájából a Szent Lélektől indítva, már nem volt szükség a kézzátételre, hiszen még az igehirdetés és bizonyágtétel közben leszállt a Szent Szellem a hallgatóságra. Ilyen eseményekről is olvashatunk a bibliában.

Gondolom, Kornélius százados és a háza népével történt esemény nem új keletű senki előtt. Egész háznépével együtt Istenfélő ember volt, noha még nem voltak Szent Szellemről újjászületve.

Egy alkalommal, amikor imádkozott, meglátogatta őt Isten angyala, és azt mondta neki, hogy hívassa magához Pétert, mert majd ő megmondja, mit kell tennie. (Csel. 10;1-48.) Péter

elment és szólt az Isten beszédét teljességgel. Nem sok idő múlva a Szent Szellem kitöltötte a hallgatóságra. A Csel. 13;14-52. részében is hasonló történetről olvashatunk. Pál és Barnabás elmentek Antióchiába, Pisidia városába hirdetni az Úr evangéliumát szombatoként a zsinagógába. A zsidók végül irigységből elűldözték őket, de az ottani pogányok, akik hittek, beteltek örömmel és Szent Lélekkel.

A későbbiekben már nem fordult elő kézzeláttartott szent Szellem keresztség és soha nem is volt tantétel alkotva belőle.

Ezek után észre kell vennünk, és be kell látnunk, hogy a kezdeti időszakban teljesen máshogy működött a Szent Szellem, mint napjainkban. Akkoriban olyanok is használták Jézus nevét, sikerrel, akik nem voltak keresztények. Kezdetben a teljes evangélium ismeretének hiányában kézzeláttartással is adható volt a Szent Szellem olyanok számára, akik már korábban, még Jézus kereszthalála előtt megkeresztelkedtek. Majd olyan esetek is történtek hívők körében, hogy igehirdetés közben szállt rájuk Isten Lelke. Mindezeknek akkor így kellett történnie. Ám Pál figyelmeztetett egy nagyon fontos dologra, amit nem szabad szem elől téveszteni.

I. Kor. 13;8. *A szeretet soha el nem fogy: de legyenek bár jövőmondások, eltöröltenek; vagy akár nyelvek, megszűnnek; vagy akár ismeret, eltöröltetik.*

I. Kor. 13;13. *Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.*

Azt, hogy a Szent Szellem máshogy működik, mint akkor, mi sem bizonyítja jobban annál, hogy manapság nem hal meg a keresztény ember, ha hazudik, mint Anániás és Safira esetében (Csel. 5;1-10.). Ők ugyanis így jártak.

Ezek alapján nyugodtan lehetne azt is tanítani, hogy aki keresztény létére hazudik, annak meg kell halnia, de mint tudjuk ez manapság nem így van. Ezek ismeretében bátran kijelenthetjük, hogy a mi időnkben és korszakunkban nincs kézzeláttartott Szent Szellem keresztség. Azt Jézus adja mindenkinek személyesen a szívébe, elméjébe és tudatába, nem pedig, egy másik ember a kezei által. Mivel a Szent Szellem Isten, azaz Isten harmadik személye ill. megnyilvánulása, kinyilatkoztatása, ezért ember nem közvetítheti és továbbíthatja Őt saját kezei által, mintha Isten szűkölködne és rászorulna az emberre.

Csel. 17;25. *Sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szűkölködnék, holott Ő ad mindeneknek életet, leheletet és mindent;*

A karizmatikustanítás szerint, nem elég, hogy személyesen Jézustól újjászületünk az Ő Lelke által, hanem szükség van egy ember kezei által közvetített, ún. második Szent Szellem keresztségre is. Akkor most, hogy is van ez? Nagyobb lenne az ember Jézusnál? Többet tud nyújtani egy ember, mint maga Isten? Persze hogy nem, de ez maga a hitetés. Pál a kézzeláttartással kapcsolatban is figyelmeztet minket.

I. Tim. 5;22. *A kézrátételt el ne hirtelenkedd, se ne légy részes a más bűneiben; ten-magadat tisztán tartsd.*

A karizmatikus gyülekezetekben ezt figyelmen kívül hagyva az ellenkezőjét teszik. Sorban állnak az emberek a kézrátételésért. A prédikátor pedig végighaladva a soron, mindenkire rá is teszi azt.

A legtöbbjüket egyáltalán nem is ismeri. Mi is történik egy ilyen eseménykor, ha valójában nem is az Igaz Isten Lelkét kapják meg a fellelkesült sorban állók. Nos akinél érzékelhető elváltozások történnek (leggyakrabban hanyatt esés, nyelveken szólás) azok biztos magkapták

a Biblia által említett „Hitető Lelket”. Akiknél semmi nem tapasztalható, azok valószínűleg nem is kaptak semmit.

Ilyenkor pártfogók jönnek a segítségükre, akiknek az a feladatuk, hogy elhitessék az illetővel, hogy igen is megkapta a Szent Szellemet, csak el kell azt fogadnia. Engedje lazára a nyelvét és kezdjen bátran gügyögni, gagyogni, mert ez a nyelveken szólás. És ha már szól nyelveken, akkor biztos lehet abban, hogy megkapta a Szent Szellemet. Mert a hitetés szerint a Szent Szellem jelenlétének a bizonyítéka a nyelveken szólás.

A következő témánk ebből kifolyólag a **Szent Szellem munkája és jellemzője**. Avagy melyek a különbségek a Szent Szellem és a Hitető Szellem között.

Valójában a hitetés már ott elkezdődik, amikor az evangelizálás után előre hívják az új érdeklődőket, hogy átadják magukat Krisztusnak. Ekkor elmondják velük az ilyenkor szokásos imát, ők pedig, boldogan átéléssel ismétlik a prédikátor szavait. A hitetés abban a pillanatban elkezdődik, amikor kijelentik a hű imaismétlőknek, hogy most már újjászületettek és Isten gyermekeivé váltatok.

Ezzel a problémával már más vallásoknál is találkoztunk, ahol ki is emeltük, hogy a más után elmondott és elismélt imádság, nem imádság. Azért nem, mert azok nem saját szívünk gondolataiból fakadnak. Az embernek saját magának kell szólnia az Úrhoz belső indíttatásra, mint aki megérett a hit teljességére és annak szükségességére. Amíg mást ismételünk, addig arra figyelünk. Így nem jön létre személyes kapcsolat az Úrral. Aki az Úrtól vár kegyelmet és az Ő Lelkét, annak Ő rá kell figyelnie és az önmaga őszinte lelkiismeretére és az abból fakadó saját szavaira. Aki az élő Jézustól elnyerte a bűnbocsánatot és az Ő Szent Lelkét, annak nincs szüksége más emberek bizonygatására, hogy igenis benne van a Szent Szellem, mert annak az illetőnek maga Jézus ad élő bizonyosságot a szívébe abban a pillanatban, amint őszintén hittel telve megvallja neki bűnösségét, valamint a kegyelem, a szeretet, az igazság és az Ő jelenléte utáni vágyát. (Persze biztos vannak kivételek, akik egy ilyen alkalmon valóságosan Jézushoz szólnak és megindul bennük a Szent Lélek, hogy önmaguktól és önmagukból személyes őszinte vallást tegyenek neki).

Az ezt követő hitetés a már említett kézzátételes keresztség, a Hitető Lélek vétel, mely elhitei veled, hogy a Szent Szellem az Úrnak Lelke benned van. A pásztor kézzátétele által, aki elnyeri, a hitető lelket, az általában **hanyatt esik**, eldől, mint egy homokzsák. Elhagyja saját ereje és megszűnik az önkontrolja. A karizmatikustanítók, mindezt biblikusnak tartják, arra hivatkozva, hogy a bibliában is olvashatunk hasonló jelenségekről.

Azt, hogy a karizmatikus tanítás szerinti hanyatt esés mennyire nem állja meg a helyét az igazságban, most megvizsgáljuk.

Hanyatt esés! Ezzel a kifejezéssel és olyan használatban, hogy valaki egy másik ember kezeinek rátevésétől és annak átáramló erejétől hanyatt esik, nem találkozunk sehol a bibliában. De a hitető lélek eme megnyilvánulásának, valamilyen bibliai alapot kellett keresni, ezért összegyűjtöttek néhány Igét, melyek a hanyatt esést igazolni látszik. Ezek az igék a következők: (Ján. 18;6. Mát. 17;6. 28;4. Csel. 9;4. 26;14-16. Ezé. 1;28. 2;1-2. 3;23-24. Dán. 10;8-11. 17-19. Luk. 24;4-5.). Most ezeket az igéket végignézzük, hogy valami alapfogalmunk legyen a bibliai esésekről, aztán összegezzük azok jelentését és összehasonlítjuk a karizmatikusok általi hanyatt eséssel.

Ján. 18;6. Itt Jézus elfogatásáról olvashatunk. Jézus, mikor kijelentette, hogy Ő az, akit keresnek, és akit elakarnak fogni, a katonák meghátráltak és földre estek. Jézus ismét megkérdezte (7.): Kit kerestek? A katonák válaszoltak: A Názáreti Jézust.

Láthatjuk, hogy itt valami megdöbbenésről lehet szó, mert ahogy Jézus kijelentette, hogy én vagyok a Názáreti Jézus, akit ti kerestek, a katonák meghátráltak és úgymond földre estek. Ez a földre esés nem hanyatt esés volt és a katonák sem kerültek magatehetetlen önkívületi állapotba, mert Jézus ismét megkérdezte tőlük, hogy kit kerestek.

Mát. 17;6. Itt arról olvashatunk, hogy egy alkalommal, néhány tanítványával felment Jézus egy hegyre, ahol Ő elváltozott dicsőségében és megjelent neki Illés és Mózes, akikkel beszélgetett. Péter emberi gondolkodással arra kérte, hogy maradjanak itt és lakjanak itt. Ekkor beborította őket egy fényes felhő, melyből Isten hangja szólt hozzájuk. A látvány és az egész átélés olyan hatással volt rájuk, hogy ijedtükben és rémületükben arcra borultak, arcra estek.

Láthatjuk, hogy ijedtükben, rémületükben és megdöbbenésükben estek el. Nem önkívületi állapotban, hiszen Jézus odament hozzájuk (7.) és azt mondta: Álljatok fel, és ne féljetek. Továbbá arcra borultak ijedtükben és nem hanyatt, önkívületben.

Mát. 28;4. Itt arról olvashatunk, hogy Jézus sírjának bejáratáról az Úr angyala elhengeríti az elzáró követ. Az angyal dicsőségének látványa és annak tüzes tekintete olyan hatással volt a sír őrző katonákra, hogy azok félelmükben megrettentek és teljesen lemerevedtek, mint a holtak. Mai szóval kifejezve így mondanák sokan: Ijedtükben köpni-nyelni nem tudtak.

Láthatjuk, hogy itt nem történt semmiféle elesés. Másokkal is előfordult már, hogy kisebb jelenség vagy tragédia láttán lemerevedtek, leblokkoltak. Egyszerűen nem volt helyzet-felismerésük bármilyen cselekvéshez. Itt sem történt hanyatt esés, amelyet kikapcsolt tudat kísért volna, hiszen a katonák mindent megjelentettek felettüknek (11.)

Csel. 9;4. 26;14-16. Itt arról olvashatunk, hogy Jézus hirtelen dicsőséges fényben szólt Pálhoz a Damaskusi úton melynek hatására Pál a földre esett.

Láthatjuk, itt sincs szó kézrátételes hanyatt esésről és kikapcsolt tudatról. Pál a jelenségtől és a hirtelen elétáruuló látványtól esett le a földre és biztos vagyok benne, hogy nem hanyatt. Az ember az ijedségtől és rémülettől nem hanyatt vágja magát, hanem csecsemő pózt vesz fel, összekuporodik, és a szemét sem meri kinyitni. Jézus és Pál beszélgettek, tehát kikapcsolt öntudatról sem beszélhetünk. Pál mindenre emlékezett. Jézus megerősítette, és azt mondta neki: Kelj fel és állj a te lábaidra.

Ezé. 1;28. 2;1-2. 3;23-24. Ezekben az igékben arról olvashatunk, hogy az Úr fényes ragyogásának dicsőséges látványától, Ezékiel erőltlenül arcra esett, de az Úr mindjárt megerősítette, és lábaira állította őt.

Láthatjuk, itt sem, ahogy a többi esetben sem hanyatt esés történt, hanem mint egy behódolásként és mély tiszteletadásként történő arcra esés, arcra borulás. Az elé táruló lenyűgöző, egyben félelmetes mennyei dicsőség látványa, szinte minden erőt kivett a testéből. Ezért az Úr megerősítette, és lábaira állította őt.

Dán. 10;8-11. 17-19. Itt pedig, Dániellel történik ugyanaz, mint az előzőekben. Az Isteni lehengerlő félelmetes látomás és a mennyei hang hatására, Dánielt elhagyta minden ereje, és szinte ájultan esik arcával előre. Arcra eset, és ezután, mindjárt egy kéz megérintette őt, hogy megerősödjön, és lábaira álljon.

Láthatjuk, itt sem hanyatt esés történt, hanem arcra esés. A látvány és az égi dübörgő hang hatása miatt, szállt el Dániel ereje, nem pedig, egy másik ember kezétől. Ám az Úr megerősítette őt, hogy megértesse vele szavait, amit mondani akar neki.

Luk. 24;4-5. Itt ugyanazt olvashatjuk, amit, a **Mát. 28;4**-ban. Jézus üres sírjánál dicsőséges mennyei fényben megjelent két angyal, kiknek látványától a jelenlévők, rémületükben a földre hajtották arcukat.

Láthatjuk, hogy itt sem külső erő hatására kényszerültek a földre és nem is történt hanyatt esés sem, hanem arcra borulás a rémület miatt.

Összegzés és összehasonlítás:

A karizmatikusok szerinti esés:

Az illető személy egy másik személy kezei által történő idegen, hitető lélek erejétől esik, rosszabb esetben vágódik hanyatt. Ez az erő átveszi az uralmat az akaraton, és az illető egy kis időre elveszti az önkontrolját.

A biblia szerinti esés:

A fent említett, bibliai személyek, Isten dicsőséges kinyilatkoztatásának hatására estek el, de semmiféleképpen sem hanyatt, hanem arca ill. arccal előre. Az eléjük táruló mennyei látomás és Isten mennydörgő, dübörgő hangjának hatására, félelem és rémület lett úrrá rajtuk. E hatalmas ijedelem miatt szállt el az erő a testükből, hiszen Isten teljes kinyilatkoztatását az ember nem bírta elviselni. Ezért mondja az Írás, hogy az Istent, élő ember nem láthatja. Tehát az Isteni kinyilatkoztatás miatt száll el az ember ereje, de viszont mindvégig teljes tudatánál van. Nem szűnik meg az önkontrol. Mivel a jelenések és látomások valami célból adódtak, ezért az elgyengült embert megerősítette az Úr, hogy még jobban oda tudjon figyelni a mondanivalójára.

Láthatjuk a különbséget minden kommentár nélkül. A bibliában sehol nem találkozunk ilyen fajta karizmatikus jelenséggel. Az igék teljesen másról szólnak, mint amire felhasználják a karizmatikustanítók. Ne tévesszen meg, és ne hitessen el téged senki. A karizmatikus kézrátételből adódó hanyatt esés nem biblikus és nem Istentől való. Honnan és miből ismerhetjük fel a két Lélek eredetét, származását, hogy az vajon Istentől van-e? Megnézzük.

Hitető Lélek: Elsősorban elhiteti, hogy ő maga a Szent Szellem. Mélységeiben magát dicsőítteti. (Hozzá imádkozzunk: Benny Hinn: Jó reggelt, Szent Lélek) Átveszi Jézus helyét és szerepét, ő válik a figyelem központjává. A nyelveken szólásnak tulajdonít minden Isteni kiindulást és eredetet az emberben (Kenneth E. Hagin: A Szent Szellem keresztség). Leginkább érzékszerveinkre gyakorol hatást: folyamatosan erősödő, fokozódó meleg érzet, bizsergés, remegés, szellőáramlás, görcsös „szent” nevetés, epilepsziás rohamhoz hasonló rángás, doppingszer hatásához hasonló energia túltengés, hanyatt esés, tehetetlen önkívületi állapot. Átveszi az irányítást a test és az akarat felett. Olykor misztikus erővel az önkívület állapotába taszít. A hitetés ereje által észrevétlenül ráveszi az embert a képmutatásra, álszenteskedésre, önteltségre, dicsekedésre és hitetlenséggel ill. kishitűséggel vádolja őket, ha nem gyógyulnak meg. Vádolja azokat a keresztyényeket, akik Jézus Leke által a szellemi józanság birtokában nem fogadják el a hitető lélekvételt annak jeleivel együtt, mint egy második Szent szellem keresztséget.

Szent Szellem: Első sorban hitet ébreszt az emberben az ige hallatán. Majd vágyat ébreszt a lelki szomjúság és az Isten, Jézus és az igazság utáni vágy megelégitésére. Bizonyosságot ad a bűneid megbocsátásának és az élő Jézus kegyelmébe fogadásának valóságáról.

Mélységeiben az Urat dicsőítteti. Az ember szellemére és tudatára hat. Megvilágosítja, és újjá szüli azt, az Istennel való személyes kapcsolat teremtés pillanatában, amint az ember hittel telve Jézushoz szól és behívja, befogadja Őt. Megismerteti Isten igazságát, az élet értelmét, Isten lényegűségét. Tanítja és magyarázza az íráskor valódi értelmét. Bölcsességre, szellemi józanságra és bűnbánatra vezérel. Vigasztal. A szeretetre, békeségre, szelidségre és türelemre int. A Szent Szellem nem uralja a testet és az akaratot. Sugall és indíttat, de meghagyja a szabad akaratból történő engedelmisséget és a döntés jogát az ember számára.

Gondolom, mindenki látja a különbségeket, minden további magyarázat nélkül.

Most nézzük meg a **nyelveken szólásról** szóló nézeteket és tanításokat. A karizmatikus tanítások szerint, a szent szellem jelenlétének bizonyítéka a nyelveken szólás. Amennyiben

nyelveken szólsz, azaz mindenki más számára érthetetlen nyelven gagyogsz, vagy gügyögsz, az annak a jele, hogy benned van a Szent Szellem.

Tehát e tanítás szerint a nyelveken szólás a bizonyítéka a te Szent Szellem keresztségnek. Tudd meg, hogy ez nem igaz. A Szent Szellem keresztségnek egyáltalán nem a nyelveken szólás a bizonyítéka. Ez valójában a korunk mesterségesen felfűjt témája és tanítása. Ezt mindenki tudja, akiben valóban az Úr lelke lakik. Gyakorlatban az a tény, hogy a mesterségesen felgerjesztett nyelveken szólást lehet a legjobban felhasználni a hitetéshez. Ellenben, ha ragaszkodunk a Szent Íráshoz, meg kell mondanom, hogy az sem igazolja e karizmatikus nézetet. A valódi nyelveken szólás, Istentől való lelki ajándék, csak úgy, mint a valódi prófétálás, vagy a valódi gyógyítás is. Mivel pedig ajándék, ezért nem lehet ettől függővé tenni a Szent Szellem jelenlétét. Azaz minden ember kap Istentől egy kegyelmi lelki ajándékot, de nem mindenki ugyanazt. Kit mire hívott el az Isten vagy kire mit bízott. Nem minden keresztyén kapja meg a nyelveken szólás ajándékát, csak néhányan. Ugyanígy van ez a többi lelki ajándékkal is, ahogy azokat Pál apostol szép sorjában meg is említi (I. Kor. 12;4-11.).

I. Kor. 12;4. *A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek.*

I. Kor. 12;11. *De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja.* Majd a 30-as versben fényt is derít rá, hogy a nyelveken szólást, mint ajándékot (nem, mint bizonyítékot jel gyanánt) nem minden keresztyén kapja meg.

I. Kor. 12;30. *Avagy mindnyájoknak van-e gyógyításra való ajándéka? Vagy mindnyájan szólna-e nyelveken? Vagy mindnyájan magyaráznak-e?*

Kenneth E. Hagin a Szent Írásnak ellentmondva azt tanítja, hogy a Szent Szellem keresztségnek a bizonyítéka a nyelveken szólás.

Ezért sürgeti is minden keresztyén számára, hogy azok nyelveken szóljanak. Pedig a Bibliából világosan kiderül, hogy a nyelveken szólás az egy lelki ajándék. A sok különböző Lelki ajándéknak (köztük a nyelveken szólás is) egy egészet kell alkotniuk, mely a gyülekezet építésére és egybeszerkesztésére szolgál. Erről szól az egész 12-es rész. Majd azzal fejezi be (31.), hogy sokkal értékesebb, fontosabb, hasznosabb ajándékokra kell törekedni, ez pedig a szeretet. Akiben nincs meg a kegyelem önzetlen **szeretet** ajándéka, az Atya Szeretete, abban a Szent Szellem sincs meg. Mert az Isten, szeretet. És aki az Isten szeretetével képes szeretni felebarátait és embertársait az a törvényt betöltötte.

Gal. 5;14. *Mert az egész törvény ez egy igében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat.*

A kegyelem, a megbocsátás és a megvilágosodás iránti hála által szült és munkálkodó szeretet az igazi jele a Szent Szellem keresztségnek ill. újjászületésnek, nem pedig, a mesterkelt nyelveken szólás. Pál a 13-as részben kihangsúlyozza a szeretet fontosságát. Miszerint, nem számít semmit a sok látványos lelki ajándék, ha nincs bennünk szeretet. Majd a 14-es rész egészében a nyelveken szólásról ír. Próbál rendet teremteni a nyelveken szólás zűrzavara körül. Ugyanis Korinthusban is nagyobb jelentőséget tulajdonítottak már a nyelveken szólásnak, mint a szeretetnek. Pál felvilágosít bennünket arról, hogy valójában ez az adomány az ajándékok között a leghasztalanabb, mely az utolsó helyen áll a fontossági sorban:

(I. Kor. 12;28.).

I. Kor. 14;9. *Azonképen ti is, ha érthető nyelven nem beszéltek, mimódon értik meg, amit szóltok? Csak a levegőbe fogtok beszélni.*

I. Kor. 14;10. *Példa mutatja, oly sokféle szólás van a világon, és azok közül egy sem érthetetlen.*

I. Kor. 14;11. *Hogyha azért nem tudom a szónak értelmét, a beszélőnek idegen leszek, és a beszélő is idegen előttem.*

I. Kor. 14;19. *De a gyülekezetben inkább akarok öt szót szólani értelemmel, hogy egyebeket is tanítsak, hogy nem mint tízezer szót nyelveken.*

I. Kor. 14;20. *Atyámfiái, ne legyetek gyermekek értelemben; hanem a gonoszságban legyetek gyermekek, értelemben pedig érettek legyetek.*

Láthatjuk, hogy azokat, akik túlzottan a nyelveken szólás bűvöletébe és varázsába estek, Pál apostol gyerekes gondolkodásúaknak nevezi. Ezzel a jelzővel találkozunk az I. Kor. 3;1-ben is.

I. Kor. 3;1. *Én sem szólhattam néktek, atyámfiái, mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek.*

Pál azért használta ezt a jelzőt, mert a Korinthusiak, noha, sokan beszéltek nyelveken, mégis gondolkodásukban és viselkedéseikben is testiek voltak, azaz gyerekesek. Nem éltek igazán Krisztusi szellemben, de talán pont azért, mert a nyelveken szólást helyezték az első helyre az életükben. Sajnos ez a helyzet a mai karizmatikus gyülekezetekkel is. Az ő Isteni miben létüket is a nyelveken szólástól teszik függővé. Semmiben sem különböznek a Korinthusi gyülekezettől. Isten és Pál szerint a keresztyén ember számára nem a nyelveken szólás a legfontosabb. A nyelveken szólásnak csak akkor van értelme, ha azt meg is magyarázza valaki. Természetesen, ha Istentől való mind a szólás, mind pedig, a magyarázat is.

I. Kor. 14;28. *Ha pedig nincs magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istennek.*

I. Kor. 14;16. *Mert ha Lélekkel mondasz áldást, az ott lévő avatatlan miképpen fog a te hálaadásodra Áment mondani, mikor nem tudja, mit beszélsz?*

I. Kor. 14;23. *Azért ha az egész gyülekezet egybegyűl és mindnyájan nyelveken szólnak, bemenvén az idegenek vagy hitetlenek, nem azt mondják-e, hogy őrjöngtök?*

A Korinthusiakhoz írt második levélből kitérünk, hogy egy idegen szelleműség vetette meg a lábát, melyet Pál szerint olyan emberek terjesztenek képességeik birtokában dicsekedve, akik azt hiszik magukról, hogy apostolok. Néhány apokrif levélből, három ilyen hamis tanítót is megismerhetünk. Név szerint a következők: egy bizonyos Simon, Kleobios és Kerinthos. Azt nem tudni, hogy ez a Simon megegyezne-e az ismert Simon mágussal. Minden esetre más fajta Jézust és más fajta evangéliumot hirdetnek, mely eltér a Krisztus egyenességétől. Tehát nem olyat, amely szöges ellentéte az addig ismerteknek és tanultaknak, hanem amely eltér, elhajlik, eltávolodik, más vágányra terelődik. Mindezt pedig, oly erővel és nyomatékkal művelték, hogy azok hatására Pál apostolságát többen kezdték kétségbe vonni ill. megkérdőjelezni, mintha amaz hamis apostolok lennének az igaziak. Ezért saját apostolságát is kénytelen volt védenie Pálnak. Valami mást kellett hogy nyújtsanak, mint amit Pál nyújtott nekik. Egy hitető, megtévesztő, lélek erejét adták. Erről tesz említést Pál a következő intő beszédében, de nem csak említésről van szó, hanem figyelmeztetésről is, mert ez a hitető lélek az utolsó időkben ismét felüti majd a fejét, és széjjel jár, hogy elhitessen mindenkit.

I. Tim. 4;1. *A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelmeztetve.*

II. Kor. 11;3. *Félek azonban hogy amiként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől.*

II. Kor. 11;4. *Mert hogyha az, aki jó, más Jézust prédikál, akit nem prédikáltunk, vagy más lelket vesztek, amit nem vettetek, vagy más evangéliumot, amit be nem fogadtatok, szépen eltűrnétek.*

II. Kor. 11;13. *Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, akik a Krisztus Apostolaivá változtatják át magukat.*

II. Kor. 11;5. *Mert én azt gondolom, hogy semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő Apostoloknál.*

II. Kor. 12;12. *Apostolságomnak jelei megbizonyosodtak közöttetek sok tűrésben, jelekben, csodákban és erőkből is.*

I. Kor. 9;1. *Nem vagyok-é Apostol? Nem vagyok-é szabad? Nem láttam-é Jézus Krisztust, a mi Urunkat? Nem az én munkám vagytok-é ti az Úrban?*

I. Kor. 9;2. *Ha egyebeknek nem vagyok apostoluk, de bizony néktek az vagyok, mert az én Apostolságomnak pecsétje az Úrban ti vagytok.*

I. Kor. 9;3. *Ez az én védelmem azok ellenében, akik vádolnak engem.*

Ezek az igék felett sokan elsiklanak, pedig hát nem véletlenül íródtak le. Nyilván, hogy a fent említett hamis apostolok miatt, akik egyfajta más hitető lélek birtokosai voltak és nem a Szent Léleké. Egyértelmű, hogy különböző jeleket is kellett produkálniuk, ahhoz, hogy már-már többre tartásuk őket Pálnál. Persze erről részleteket nem közöl az írás, de tudnunk kell belátni a sorok mögé, ill. olvasni a sorok között.

Sajnos a karizmatikus mozgalmaknál ezt nem alkalmazzák. Helyette kiragadnak egy rövid mondatot vagy egy ige verset a teljes szövegösszefüggéséből, és más jelentéssel és értelemmel ruházzák fel azt. Így nem veszik észre, de leginkább nem akarják észrevenni, hogy ezzel kicsavarják és félremagyarázzák Pál szavait, ill. mondanivalójának lényegét és annak mély értelmét. Így lehetséges az, hogy amíg Pál a I. Kor. 14-ben a gyanúsán és feltűnően elburjánzott nyelveken szólást, mint egy szűrőként próbálja a helyére visszaszorítani, addig a karizmatikus gyülekezetek Pál egyes szavainak félremagyarázásával éppen az ellenkezőt teszik, azaz buzdítják a keresztényeket a nyelveken szólásra. Holott Pál megmondta világosan, hogy előbbre való és fontosabb ajándék a prófétálás, az értelmi józanság és a bölcsesség, de a legfontosabb a szeretet. Vajon miért nem akarják meglátni ezt a „karizmával” rendelkezők? Talán Jézus mondott volna ilyet, hogy minden kereszténynek, aki benne hisz azoknak nyelveken kell szólniuk? Vagy talán az Apostolok tanították ezt? Ha nem Istentől ered, akkor mégis miért tanítják ezt Isten nevében?

Azért mert a hitető lélek nyújtotta érzéki megtapasztalás az érzékszervekre hatva, átvette az uralmat és elhomályosította az értelmet, a józanságot, a bölcsességet. Teret engedtek az érzéki hatásoknak és azok becsapásának. Aki e misztikus élményt átélte, az olyan mély hatást gyakorolt rá, hogy Isten igazságát már képtelen meglátni és megérteni. Szép lassan, szinte észrevétlenül elhajlik Krisztus egyenességétől. Abban a hitben él, hogy a nyelveken szólása Istentől van és emiatt az igazságot már meg sem hallja.

Pál a törvényből idézett, hogy fékezze a Korinthusiak nyelveken szólás iránti túlzott rajongásukat.

I. Kor. 14;21. *A törvényben meg van írva: Idegen nyelveken és idegen ajakkal szólok e népnek, és így sem hallgatnak rám, azt mondja az Úr.*

Mi értelme és mi célja van akkor, tehát az igazi Istentől való nyelveken szólásnak? Nézzük meg!

Pünkösds napján, amikor a Szent Szellem kitöltötte a földre, egy lenyűgöző jelenség sorozata kísérte. A házban, ahol az apostolok és a tanítványok összegyűltek, hirtelen egy nagy szél fellebbenése volt tapasztalható, majd kettős tüzes nyelvek jelentek meg, melyek ráhelyezkedtek mindegyikükre. Akkor megteltek, (úgymond újjászülettek,) Szent Szellemmel és mindegyikük szólni kezdte az Isten beszédét különböző nyelveken. Ezek más népek érthető beszéde, nyelvezete volt, hiszen a különböző nemzetiségű emberek, mind a saját anyanyelvükön értették a beszédeket (Csel. 2;1-13.). Senki sem tudta hova tenni ezt a jelenséget, mindenki döbbenetben állt és bámult, majd néhányan csúfolódni kezdtek mondván, hogy biztos részegek. Ekkor Péter előállt és a próféták szavaira hivatkozva, bizonygatta, hogy most teljesedett be az ígéret, miszerint Isten kiönti az Ő Lelkét (Joel 2;28-29. Esa. 44;3-5.). Ez mindenféle módon mindenkinek **jel** volt. Isten a prófécia beteljesítését. Továbbá ezzel indult el a Jézus evangéliumának hirdetése, valamint a gyülekezet megalapítása és az Isten népének egybeszerkesztése. Azt hogy a nyelveken szólás **jelként** adatott, több íge is alátámasztja.

Köztudott, hogy Péter kissé önzően eleinte úgy gondolta, hogy Jézus és a kegyelem csak az ő népének adatott, a zsidóknak. Emberileg nem is akarta elfogadni, hogy a pogányoké is lehet az üdvösség. Ezért egy alkalomkor imája közben látomása volt (Csel. 10;10-20.). Egy nagy lepedőszerűség ereszkedett alá az égből, mely tele volt mindenféle állatokkal, melyeket Péter tisztátalannak tartott. Az Úr azt mondta neki, hogy egye meg, de ő tiltakozott. Ez háromszor ismétlődött meg, mielőtt odaértek Kornélius százados küldöttei.

A 28-as versben Péter el is mondja a látás magyarázatát, miszerint: ő maga senki ember fiát, aki nem zsidó, ne tartsa tisztátalannak. Valójában Péter számára akkor jutott teljességre eme Isteni kinyilatkoztatás, amikor beszéde közben leszállt a pogány hallgatóságra a Szent Szellem és azok elkezdtek nyelveken beszélni, anélkül, hogy bármit is tudtak volna a nyelveken szólásról (Csel. 10;44-46.).

Itt Péternek adatott **jelül** a nyelveken szólás, ugyanis így, ezek után tudta és volt képes elfogadni azt a tényt, hogy Jézus kegyelme és az üdvösség nem csak a zsidóké, hanem a pogányoké is. Ez az esemény olyan mély hatást gyakorolt rá, hogy a zsidóknak több ízben is ezzel érvelt bizonyosságul, hogy a pogányoké is az üdvösség (Csel 11;15-17.). Kornéliusék nyelveken szólása tehát **jelként** adatott Péter számára a hitetlenkedése miatt. A feltámadt Jézus pedig előre megmondta, és ezzel **jelezte** Apostolainak, hogy akik majd a beszédjük hallatán hinni fognak, azokat ilyen jelek fognak kísérni. Azaz, ha az Apostolok látják e jeleket, tudni fogják, hogy az Úr Lelke már ott van rajtuk.

Már. 16;17. Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak.

(A Márk 16;18-bantöbb jelenséget is megemlít Jézus, melyek szintén a Szent Szellem jelenlétének bizonyítékai. Tehát nem csak a nyelveken szólás lehet az.)

A korábban olvasott cselekedetek 19;6-ban is **jelként** adatott a nyelveken szólás. Pál így győződhetett meg arról, hogy a hallgatóság elnyerte a Szent Szellemet. Ezt a nézetet Pál meg is erősíti kijelentve, hogy a nyelveken szólás **jelként** adatott (I. Kor. 14;22).

Azt is olvashattuk az I. Kor. 13;8-ban, hogy egyéb ajándékokkal együtt a nyelveken szólás meg fog szűnni.

Én magam nem szólok nyelveken, (és nem is beszélek az igazi Istentől való nyelveken szólás ellen) mégis tudom és meg vagyok győződve arról, hogy Krisztus Lelke, a Szent Szellem bennem lakik, miért lenne hát szükségem biztosítékként a nyelveken szólásra. Én nem a nyelveken szólás ajándékát kaptam, ahogy sok más keresztyén sem, hanem valami mást, ami hasznosabb és építő mások számára.

Én egyszer születtem újjá, amikor az Úr Jézus keresztelt meg személyesen az Ő Szent Szellemével, amikor bűneim bocsánatot nyertek és Ő beköltözött a szívembe, az elmémbe írta az Ő élő törvényét és belépett az életembe. Az ő lelki ajándékának működését, már sok esetben megtapasztaltam, de ahogy Pál sem, ezekkel dicsekedett én sem teszem, mert ez így helyes. Jézus szavaival élve az a legfontosabb, amin igazából örülni kell, hogy be legyünk írva az Élet Könyvébe. A mai nyelveken szólás utáni vágy és annak szükségessége, nem bizonyít mást, mint kishitűséget, hitetlenséget. Ez a fajta, hitetés valójában nem más, mint hit kiegészítés, de leginkább hitpótlás, hithelyettesítés. Ezzel a kifejezéssel, vagy meghatározással már találkozhattunk a katolikus vallásnál, de nem a nyelveken, szólás terén. Természetesen ma már ez is hozzátartozik. Az illető személy a nyelveken szólással érzi magát biztosítva arról, hogy a szent szellem benne van, ill. hogy ő maga hitben van. Amíg nyelveken szól addig nincs semmi baj. Történjen, bármi vagy mondjon bárki bármit. A bűntudat elhomályosul a józansággal egyetemben, de észre sem veszi, mert csak egy dolog lebeg a szeme előtt: amíg nyelveken szólok addig biztos, hogy az Úr is velem és bennem van. Csak onnan hajlandó elfogadni bármit is, ahonnan a lelket kapta. Ezek érzéki emberek, kiknek hite a nyelveken szólásra alapozódik, a személyesen Jézustól való szent szellem keresztséget pedig, ami egyet jelent az újjászületéssel, a szívükben nem tudják teljességgel elfogadni, mert az láthatatlan és nincsenek látványos megnyilvánulásai. Az én véleményem az, hogy vezetőik valójában nem is ismerik az igazi, valódi Krisztustól való Szent Szellem keresztséget, hanem amikor ők megismerkedtek a hitető lélekkel, ők még csak érdeklődők, keresők voltak. Egy-két tanítónak a könyvét olvasva, kiderül, hogy szüleik keresztények voltak. Ők olyan szellemben nevelkedtek, de mégis többet akartak és vártak el Istentől.

Nem elégedtek meg a szeretet megélésével és az erkölcsös élettel. Belső lázadásuk, elégedetlenségük és nyughatatlanságuk vezette el őket odáig, hogy a hitető lélek birtokosai legyenek. A nyelveken szólásban ezt megtalálták. Próbáljunk belegondolni, mi történne, ha elvennénk ezektől, az emberektől ezt a fajta, hitető nyelveken szólást? Keresnének más kézzelfogható hitpótló eszközt? Vagy teljesen kétségbe esnének azt mondván, hogy elhagyott az Úr, kiestünk a kegyelemből? Vagy őszintén tiszta szívből bűnbánatot tartanának, hogy a nyelveken szólás és a hitető lélek helyett az Úr megtisztítása és szabadítása vegye át annak helyét. Hasonlítsuk össze pár szóban a bibliai nyelveken szólást a mai karizmatikus nyelveken szólással. A Bibliában olvasott személyek, akik nyelveken szóltak, semmilyen információval nem rendelkeztek ezzel a jelenséggel kapcsolatban. Egyszerűen csak jött magától, ahogy rájuk szállt a Szent Szellem. Ez, amint azt olvashattuk jelként adatott, és nem a nyelveken szólónak, hanem azoknak, akik nem akarták elfogadni, hogy a pogányoké is a megváltás. Valamint azoknak, akik egyáltalán nem akarták elfogadni a Szent Szellem jelenlétét és valóságát. Ezzel szemben a mai tanítás szerint, minden kereszténynek nyelveken kell szólnia, mert az a Szent Szellem jelenlétének a bizonyítéka. Külön tanítások vannak arra nézve, hogyan kell elfogadnunk, magunkba engedni ezt a hitető lelket az ő nyelveken szólásával. A külön erre a célra megtartott előadáson, a hívásra előre kell menni és teljes hittel, és lelkülettel ki kell nyitni a szánkat, és innunk kell az élet vizét. Amikor késztetést érzünk rá, egyszerűen csak beszélünk kell valamit, ami éppen a nyelvünkre jön, legyen az akármilyen halandzsa nyelv. Így talán világosabb mindenki számára, hogy mi is a különbség a két fajta nyelveken szólás között. A Bibliai Istentől való nyelveken szólás, ismeret és információ nélkül spontán jött jelként. A mai nyelveken szólás mesterkéltséggel és „kiképzőtábori futószalagon” jön létre. Ez a különbség! Kíváncsi lennék rá, bár ahogy a jövőbe tekintek ez nem megszűnni fog, hanem az Antikrisztusi idő közeledtével egyre csak erősödik. Ezen ne is csodálkozzunk, amikor napjainkban a filmek és rajzfilmek a gyermekek tudatalattijába oltják be az okkultizmus minden formáját, mint hihető, elközelo valóságot. Én már olvastam az említett karizmatikus „nagy tanítók” könyveit. El kell, hogy mondjam mindegyikből sugárzott, a Pál említette önteltség, túlzott elbizakodás, felettébb való bölcselkedés és a saját tapasztalatokból kreált

tanítás. Ezek következményéből fakadó dicsekedéssel művelik mindezt, mintha az Úr apostolai lennének. Ezen ne is csodálkozzunk, hiszen tanításaik szerint ma is vannak Apostolok. Szerintük az apostolság ma is működő Lelki ajándék, amit persze nem mindenki kap meg. Minden esetre azok az emberek, akiknek könyveiből tanulnak a Hit gyülekezetesek, önmagukat apostoloknak tartják, a hívek pedig Istenítik őket.

Mielőtt rátérnék az **Apostolságra**, kiemelnék néhány figyelmeztetést a Szent írásból, mely jelen pillanatban teljesen időszerű.

II. Tim. 4;3. *Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülök;*

II. Tim. 4;4. *És az igazságtól elfordítják az ő fülöket, de a mesékhez oda fordulnak.*

Júd. 1;19. *Ezek azok, akik különszakadnak, érzékiek, kikben nincsen Szent Lélek.*

Mint azt már olvashattuk, a korai keresztények körében is léteztek már Hamis apostolok (II. Kor. 11;13.). Tanaik nem csak Korinthusban voltak ismertek, hanem Efézusban is.

Ám Efézusban a bölcsesség és a józanság uralkodott, amiért Jézus meg is dicsérte őket.

Jel. 2;2. *Tudom a te dolgaidat, és a te fáradtságodat és tűréseidet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkisértetted azokat, akik apostoloknak mondják magokat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket.*

Ezeket figyelmen kívül hagyva, Kenneth E. Hagin szerint ma is vannak **Apostolok** és megkapható az apostolság ajándéka. Az apostol szó küldöttet jelent. A biblia egy helyen Jézust is apostolnak nevezi (Zsid. 3;1.). Őt az Atya küldte. Ezen nem is kell csodálkozni, hiszen mint azt már korábban olvashattuk Jézus mindeneket betöltött. Ahogy betöltötte a főpapi tisztséget, úgy betöltötte az apostolság tisztségét is. Kenneth E. Hagin két ígét kiragadva, félremagyarázva azt tanítja hamisan, hogy az apostolság is Lelki ajándék, ami megkapható. Ez a két ige a következő:

I. Kor. 12;28. *És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokul, másodszor prófétákul, harmadszor tanítókul; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolókat, kormányokat, nyelvek nemeit.*

Ef. 4;11. *És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul:*

Ef. 4;12. *A szentek tökéletesbbitése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére:*

A napnál is világosabban látszik, hogy itt nem a Szent Szellem ajándékainak a felsorolásáról van szó. Már csak azért sem mert azt, pár mondattal azelőtt már megtette. Sokkal inkább az Isten gyülekezetének elindulásáról és növekedéséről beszél ebben a versben. Ez ki is derül, amint elolvassuk a hozzátartozó többi ige verset is. Jézus, a gyülekezetalapítás céljából először kiválasztotta az apostolokat, akik lerakták a gyülekezet alapját, melynek szegletköve Jézus. Láthatjuk, Pál nem azt mondja, hogy az apostolság ajándék, hanem az Úr először Apostolokat rendelt, hívott el erre a feladatra, hogy betöltsék ezt a posztot. Tehát nem sokszor, hanem először. Az ő feladatuk volt, hogy útjára indítsák az evangélium terjedését.

Ef. 2;20. *Kik fölépíttettek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkö maga Jézus Krisztus,*

Ef. 2;21. *Akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevedik szent templommá az Úrban.*

Ef. 2;22. Akiben ti is együtt építettetek Isten hajlékává a Lélek által.

Egyszóval a gyülekezet növekedéséről van szó ezekben az igékben. A Korinthusi és az Efézusi igék teljesen kiegészítik egymást. Mivel az apostolság nem Lelki adomány, hanem a keresztény hit alapköve, ezért nem létezik ma már apostoli rang. Bármilyen építménynek csak egyszer raknak le alapot. Nem lehet minden ötödik vagy tizedik téglasor után ismét alapot rakni. Ezt minden laikus is tudja. A már kétezer éve megalakult és fennálló keresztény hitnek, nem lehet kétszer vagy akár többször alapot készíteni. Azt már megtette a tizenkettő. Amennyiben a ma karizmatikus mozgalom „apostolai”, apostolként új alapokat raknak le, tudnunk kell, hogy azon nem a Krisztus egyháza épül. Már csak azért sem, mert azt egyszer már lerakták. Az írás világosan kimondja, hogy az Istentől rendelt apostolok, mint alapkövek, csak 12-en vannak. Az első tizenkettő, akik együtt voltak Jézussal és személyesen is ismerték Őt. A tizenkét Apostol nevét elolvashatjuk Máté 10; részében (Luk. 6;13-16.). Az utolsó vacsorát is a 12 Apostollal töltötte Jézus. A Csel. 1;21-22-ben azt olvashatjuk, hogy Krisztus Apostola csak olyan lehetett, aki együtt volt vele János keresztségétől kezdve, egészen Jézus menyemeneteléig. Itt olvashatjuk azt is, hogy Júdas helyére választani kellett egy másik embert, hogy a 12-es Apostoli létszám teljes legyen. Továbbá a jelenések könyvében olvashatunk a mennyei Jeruzsálemről, melynek városfala tizenkét alapon nyugszik, melyek Jézus tizenkét apostolának nevét viseli (Jel. 21;14.).

Kenneth E. Hagin az apostolsághoz való bátorságot onnan nyeri, hogy a már meglévő 12 Apostol ellenére Pálból is apostol lett, noha nem járt együtt Jézussal és nem is ismerte Őt személyesen. Pálra hatalmas felelősség teljes feladat várt, elvinni és megismertetni Jézus evangéliumát a pogányokkal. Isten szerint Pál volt a legalkalmasabb erre a küldetésre mindenféle tekintetben. Időbeni, lelki jellembeli, tanultságát illetően, és persze származását illetően.

Mivel Pált, Apostolnak hívta el Jézus, így ő már a tizenharmadik lenne a sorban. De mivel csak 12 Apostol lehetséges így úgy tűnhet, mintha hibás volna az apostoli létszám. Pedig erről szó nem lehet. Isten nem téved semmilyen téren. Ha Ő tizenkettőt mond, akkor annak tizenkettőnek kell lennie. Tehát valakinek ki kell esnie a sorból. De vajon kinek? Ezt bizony csak az Úr tudja egyedül, hogy ki marad, és ki esik el ettől a tisztségtől. Annyi biztos, hogy Pált Jézus hívta el. Hozzávetőlegesen, ha elolvassuk figyelmesen a Csel. 1;15-26-ot, két dolgot figyelhetünk meg. Jézus menyemenetele és Pünkösöd napjának eljövetele közötti időszakban, egy alkalommal Péter előállt és a Zsoltárok írására hivatkozva, szükségét érezte, hogy Júdas helyére valakit megválasszanak. Mivel a biblia nem közli velünk, hogy Péter a Szent Szellemtől vezérelve állt elő, hanem inkább azt, hogy a próféciaát olvasva, ő maga szükségét érezte annak betöltését, ezért ez arra enged következtetni, hogy ez csak emberi oldalról történt formalitás. Közel százhusz ember közül ki is választottak két főt. Józsefet, akit Barsabásnak hívtak, mellékneve pedig Justus volt, a másik illető pedig Mátyás. Igaz hogy imádkoztak, hogy a kettőjük közül melyik legyen a kiválasztott, mégis sorsvetéssel dönt el. Érdekes módon, itt nem olvashatunk a Szent Szellem vezetéséről. Igaz hogy Isten véleményéről sem, hogy ellenezte vagy javasolta volna az egészet.

Az én meglátásom az, hogy Mátyást emberileg választották meg, mintegy formalitásból, hogy a prófécia ne maradjon betöltetlenül. Ám kis idővel később, Isten maga választotta ki Pál személyében azt az illetőt aki, Júdas üresen maradt helyét és a próféciaát teljességgel betöltheti. Az igazi Apostolok tehát tízen ketten voltak. Rajtuk kívül természetesen voltak küldöttek, de nem voltak a szó értelmében Apostolok. Őket nem Isten küldte ki szolgálatra, hanem maguk az Apostolok bízták meg ezzel a feladattal.

Most pedig nézzük meg a **Gyógyításról** alkotott nézetüket. A karizmatikustanítás szerint, egy ígére támaszkodva Jézus elhozta automatikusan a gyógyulást is az övéi számára a

kereszthalálával. Nekünk csak el kell fogadni, ki kell erőszakolni, szó szerint követelnünk kell hittel tőle. Kenneth E. Hagin szerint Istennek az az akarata, terve és szándéka, hogy egyetlen hívő se legyen sohase beteg, hanem le tudja élni, teljes földi életidejét és öregkorban szépen meghalni. Ezt olyan meggyőződéssel hiszi és vallja, hogy képes akár meghalni is ezért. Természetesen ezt a nézetét bibliai igével nem lehet alátámasztani. Ő a következő ígére alapozza állítását.

Ésa. 53;4. *Pedig betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől!*

Ésa. 53;5. *És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyulánk meg.*

Mát. 8;17. *Hogy beteljesedjék, amit Ézsaiás próféta mondott, így szólván: Ő vette el a mi erőtlenségünket, és Ő hordozta a mi betegségeinket.*

I. Pét. 2;24. *Aki a mi bűneinket maga vitte fel testben a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg.*

Sajnos itt megint szembesülnünk kell azzal a ténnyel, hogy ezek a tanítók, kiragadták szövegösszefüggésükből ezeket az ígéket.

Aki veszi a fáradságot, és figyelmesen elolvassa a bibliában az idevonatkozó egész részt, az észre fogja venni, legalábbis észre kell, hogy vegye, a gyógyulás szó valójában a bűnöktől való megszabadulást, a lelki megtisztulást jelenti. Magát a megváltást, a kegyelembe esést és a szellemi megvilágosodást. Ezt bizonyítja Péter szava is.

I. Pét. 2;25. *Mert olyanok valátok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek lelketek Pásztorához és felvigyázójához.*

Jézus szavai ugyanezt tükrözik, amikor azt mondja: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Majd a következő mondatában meg is magyarázza a hasonlat jelentését, mondván: Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívogassam, hanem a bűnösöket megtérésre (Mát. 9;12-13. Már. 2;17.).

Természetesen ez nem azt jelenti, és nem is azt akarom mondani ezzel, hogy Isten ma már nem gyógyít. Gyógyulásért lehet és kell is imádkozni.

Jak. 5;14. *Beteg-e valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében.*

Jak. 5;16. *Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.*

A hitetés és a félrevezetés nem itt ezen a ponton történik. Mint azt már mondtam, én is megtapasztaltam már sok esetben, Isten ilyen jellegű munkáját is. Nem csak magamon, hanem másokon is, akiknek gyógyulásáért imádkoztunk. Soha sem szabad figyelmen kívül hagyni Isten akaratát. Sohasem tudhatod, hogy nincs-e valami célja Istennek a betegséggel. Ugyanis a betegséget is remekül fel tudja használni munkájához és céljai elérésére. Jób esetét gondolom, mindenki ismeri, ha nem, akkor érdemes elolvasni. Őt Istenfélő létére mindenféle csapások érték. Az állatai elpusztultak, gyermekei meghaltak őt magát pedig a betegségnek sokasága támadta meg. Mind ennek ellenére hűséges maradt az Úrhoz, aki a sok megpróbáltatás után, ezért meg is áldotta őt és javait hétszeresen. Vegyük most Pál esetét. Pál is beteg volt. Tövis adatott a testébe a Sátántól, hogy gyötörje éjjel és nappal. Háromszor is könyörgött az Úrhoz, hogy gyógyítsa meg, de hasztalan. Azt válaszolta neki, hogy elégedjen meg az Ő kegyelmével, hogy felettébb el ne bizakodjon, valamint Isten ereje az ő erőtlensége által végeztetik el (II. Kor. 12;7-9.). Ez nem csak Pálra vonatkozik, hanem mi ránk is. Aki volt már beteg hívő

létére és Szent Szellemmel telve az Úrban munkálkodott, észre vehette és megtapasztalhatta, hogy mi is az Úr akarata ebben az esetben. A következő ige arra enged következtetni, hogy a hívő ember igen is lehet beteg. De aki az Úrban van, az nem a láthatókra figyel, jelen esetben a testre, hanem a láthatatlanokra.

II. Kor. 4. 16. Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul.

II. Kor. 4;17. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk;

II. Kor. 4;18. Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

A Korinthusi gyülekezetben is ismert volt már ez a hamis tanítás. Pálnak ezért volt szüksége a betegség bizonygatására (II. Kor. 11;23-30.). Itt felsorolja, hogy neki mi mindent kellett elszenvednie, melyek fájdalommal jártak. Nem azt mondta, hogy mindenkinek meg kell gyógyulnia, és csak neki kell szenvednie. Nem. Nem akarom kiírni az egész részt, és minden egyes verset megmagyarázni, mert felesleges. Olvassuk át otthon a Bibliából ezt a részt és kérjünk az Úrtól bölcsességet, hogy világosítsa meg értelmünket ezzel kapcsolatban is.

II. Kor. 11;29. Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék? ...

Timótheus is sokat gyengélkedett és a gyomrával is gondjai voltak. Biztos vagyok benne, hogy az ő gyógyulásáért is imádkoztak, mégis az Úr úgy látta jónak valamilyen oknál fogva, hogy úgy maradjon. Ezek után Pál a következőt tanácsolta neki:

I. Tim. 5;23. Ne légy tovább vízivó, hanem élj egy kevés borral, gyomrodra és gyakori gyengélkedésre való tekintetből.

Majd a Timótheushoz írt második levelében ezt olvashatjuk:

II. Tim. 4;20. Erástus Korinthusban maradt; Trófimust pedig Milétumban hagytam betegen.

Akkor most, hogy is van ez? Valaki téved, az biztos! De kicsoda? Isten, biztos, hogy nem téved, mert Ő tévedhetetlen. Vagy talán az említett embereknek nem volt elég hitük? Ez szintén kizárható! Itt egyértelműen arról van szó, hogy a hitető Lélek elkezdte ébredési munkáját. Amennyiben Kenneth E. Hagin szerint az Isten akarata az, hogy az övéi egészségesek legyenek, és teljes idejű életet éljenek itt a földön, akkor hogyan lehetségesek az imént említettek? Hogyan lehetséges az, hogy a múltban több ezer keresztyén az apostolokkal egyetemben vértanúságot haltak Néró idejében? Sok keresztyén csúnya halált halt, melyeknek részletei igen borzalmasak.

Köztük Pált lefejezték, Pétert pedig fejjel lefelé keresztre feszítették. Ez a több ezer keresztyén ember nem élt teljes idejű életet. Voltak köztük nők, férfiak, fiatalok és öregek. Jézus azt mondta, hogy az Ő nevéért, az igaz beszédért gyűlölni és utálni fogják az övéit. Ez a karizmatikusrajongásnál egyáltalán nem tapasztalható. Vajon ki téved? Isten vagy Kenneth E. Hagin? Érdemes elolvasni a Jelenések és Dávid könyvét, mely az Antikrisztusi időszakról ír (Jel. 13;7. Dáv. 7;21.), mely a közeljövőben várható, és valóságos lesz a keresztyének és mindenki számára. Az Antikrisztus a Szentek ellen hadakozik és legyőzi őket. Hatalma lesz, hogy meg is ölesse azokat. Keresztyenyüldözés lesz, mivel ők nem hajlandók felvenni az Antikrisztus pecsétjét és nem hajlandók Istenként imádni őt. Ha Isten ezt adta elénk a jövőre nézve, akkor miért tanítanak mást a karizmatikus „nagy tanítók” Isten nevében? Mert ők korunk hitető hamis apostolai, kik hitető lelket osztogatnak kezeik és szavaik által.

Jel. 13;7. *Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen.*

Dán. 7;21. *Látám, hogy ez a szarv hadakozék a szentek ellen, és legyőzé őket.*

Gondoljunk bele, mi lesz velünk, keresztényekkel, amikor elburjánzik a világon ez a tanítás, és megjelenik a még több hamis apostol, akik talán még nagyobb csodákat és jeleket tesznek, mint a mostaniak? Akikről Jézus is beszélt. Mi lesz velünk, amikor eljön a nagy szakadás, amiről Pál írt? Majd a végidőben, amikor megjelenik a bűn embere az Antikrisztus, aki csodákat és jeleket fog produkálni, hogy ha lehetséges elhitesse a választottakat is? Döntés elé kényszerülünk! Vagy az Antikrisztus, csodákkal és gyógyulásokkal, vagy Jézus, az üldöztetéssel és nyomorúsággal! Eljön az idő, amikor bizony választanunk kell! Akik valójában Istentől kapott gyógyító erőnek és hatalomnak ajándékával rendelkeznek, azok feltétel nélkül tudnak gyógyítani. Ezt bizonyítja a Szent írás is. Olyan emberek gyógyultak meg, kik születésüktől fogva bénák és nyomorékok voltak. Különböző testi fogyatékkal rendelkezők, akik már nem igen hihettek abban, hogy valaha is épek és egészségesek lesznek ebben az életben. Ezek az emberek nem mind hívők voltak.

Ilyen eset volt, pl. az is, amikor Péter és János által meggyógyult egy születésétől fogva több mint negyven éves sánta ember (Csel. 3;1-10.). Majd kicsit odébb azt olvassuk, hogy az apostolok sok csodákat tettek. Sokakat meggyógyítottak és sokakból tisztátalan szellemeket űztek ki (Csel. 5;12-16.). Még azok is meggyógyultak, akikre csak Péter árnyéka esett. Filep is rendelkezett gyógyító erővel. Samáriában prédikálva sokakat meggyógyított és sokakból démont űzött ki (Csel. 8;6-7.).

Nem is folytatom tovább, mert teljesen felesleges, hiszen az Apostolok cselekedetében számtalan ilyen esetről lehet olvasni. Amint tudatosul bennünk, eme Isteni gyógyítások jellege és összehasonlítjuk azokat a mai karizmatikusgyógyításokkal és gyógyulásokkal, észre fogjuk venni a különbségeket. Akik már voltak ilyen összejöveleteken, és megtapasztalták a meg nem gyógyulást, azok biztos tudják, hogy miről is beszélek. Ha tudod azt, hogy te teljes hittel imádkoztál a gyógyulásért, ráadásul nem egyedül, és mégsem történt meg a csoda, egyáltalán nem biztos, hogy a hiteddel van a baj. Csak elfelejtetted megkérdezni az Urat, hogy mi ezzel az Ő szándéka.

De térjünk még vissza egy kicsit az Isten gyógyítására. Vakok, bénák, sánták, elszáradt kezűek és hiányos végtagúak gyógyulásáról szerezhettünk tudomást a bibliából. Ma a legtöbb gyógyulás nem ilyen. Manapság leginkább ilyenekről hallunk, mint pl. vérnyomás panasz, fejfájás, fülzúgás, izületi fájdalmak, csont és izomfájdalmak, gyomor bántalmak, gyengélkedések, bőrbetegség stb. Remélem, látod és érzed a különbségeket minden további magyarázat nélkül! Ez nem véletlenül van így. Ezek a hamis apostolok valójában nem rendelkeznek Istentől való gyógyító erővel vagy hatalommal. Az ugyanis teljesen másképp bukott volna ki a világ és az emberek ismerete előtt. Aki Isteni gyógyító erővel rendelkezik, és Isten elhívta őt erre a szolgálatra, annak nem lenne egy perc szabad ideje sem.

Kórházról-kórházra járna gyógyítani a betegeket. Ne engedjük magunkat becsapni. Nem véletlen, hogy gyülekezeti alkalmakon vagy Istentiszteleteken történnek ezek a kisebb vagy néha nagyobb gyógyulások. Gyakori eset az is, hogy aki, mondjuk úgy hogy meggyógyult, kis idő múlva ismét visszabetegedett. Ennek a magyarázata nem az, hogy az illető vétkezett, vagy hitetlenkedett és visszaengedte testébe a démont. Nem bizony. A valódi magyarázat a következő: Minden ember rendelkezik kisebb-nagyobb pszichikus erővel, csak úgy, mint hittel is. Akik ateisták és nem hisznek Istenben, még azok is rendelkeznek hittel. Ki ebben hisz, ki pedig abban. Gondolom mindenki hallott már a pozitív és negatív gondolkodásmódról, vagy az agykontrollról. Jelentek már meg olyan könyvek is, melyeknek témája az

öngyógyítás. Ezek az ember elméjével foglalkoznak, különösen azzal a résszel, hogy az ember a hite és a lelki, szellemi akaratával és képzelet erejével hogyan tud hatni a testére. Bebizonyított tény, hogy létezik ilyen. Különböző tesztek alapján kimutatható. Megfigyelték például azt is, hogy a pozitív gondolkodású emberek hamarabb meggyógyulnak és felépülnek betegségeikből, mint a negatív gondolkodásúak. A pozitív gondolkodásúak könnyebben átvészelik az élet adta nehézségeket, mint a negatívak. Mindezt egybe vetve ezek a hamis apostolok erre apellálnak. Ezt használják fel céljaik elérésére, mindezt persze természetesen Jézus nevére hivatkozva. E hármasság összetevő alkotja valójában a gyógyításuk mechanizmusát és alapját. Pszichikus erő, pozitív gondolkodás és az alapvető hit. Mi is történik valójában egy ilyen gyógyító Isten tiszteletén? A hírek, és tapasztalatok hallatán felbuzdulva elmegy a sok ember. A kb. 1. órás együttes éneklés után, a hallgatóság már teljesen fel van gerjedve, szinte izzik a levegő. Mindenki egy héten keresztül feszülten várta ezt az alkalmat. Szinte betegesen várják már a Szent Szellem hullámvágását és a kenetet. A megtapasztalás szükségességének a vágya, mint az elvonási tünet, már ott ég mindenki szívébe és elméjébe. A kirobbanás már csak a prédikátor szavára vár és akkor abban a pillanatban megtörténik a csoda. Együttesen felszabadulnak a hitre alapozott, pozitív gondolkodás gerjesztette pszichikus erők. Egyfajta tömegszuggesztió lép fel és ennek a hatása alatt valóban meggyógyulnak néhányan. Legalábbis elhiszik, hogy meggyógyultak, mert a legtöbb esetben amint kimegy ez a hatás az emberből, mindjárt vissza is betegedik. És ekkor lép színre a vádoló. No és ki a vádoló Isten szerint? Nem más, mint a Sátán, az ördög. Mivel is vádol ekkor? Természetesen hitetlenséggel, kishitűséggel.

Egybevetve sok tényezőt és tapasztalatot, mind eme hatások miatt, amiket megtapasztalnak, nagyon sokan kerülnek lelki depresszió hatása alá. Sokan ahelyett, hogy lelkileg erősödnének, inkább lelkileg sérültekké válnak. Egyfajta elvonási tünetek lépnek fel és a kétségbeesés kor nincs más segítség csak a Hit gyülekezete által kiadott zenés, énekes kazetták hallgatása. Akik átérték ezeket, azok tudják. Én személyesen ismertem ilyen embereket. Sokan ott is hagyták a gyülekezetet csalódottságuk miatt. Az odajáró emberek legtöbbször, az ún. „Lelki, Szellemi” megtapasztalást kívánják újra és újra átélni. Amikor azzal betöltekeztek, csak azt ismerik és fogadják el, amit beadagolnak nekik a karizmatikus tanítók könyveiből. Ha igaz lenne, amit Kenneth E. Hagin mond a gyógyulással kapcsolatban, akkor nem szabadna megtérnie egy testi sérült embernek sem, vagy ha mégis, akkor igen is meg kell gyógyulnia, mivel ugye azt mondja, hogy Isten akarata, hogy ne legyen beteg az övéi közül senki. Biztos vagyok benne, hogy számtalan mozgássérült van, aki újjászületett keresztény az Úrban, és mégis tolókosiban kell, hogy élje az életét. Vajon mit mond ezekről az emberekről a mi „apostolunk” Kenneth? Azt hogy nincsenek betöltekezve a második tüzes Szent Szellem keresztségével és így nincsenek az Úr kegyelmében, vagy azt hogy kicsinyhitűek, hitetlenek? Valójában tehát az történik, hogy a tanító a hallgatóság hitét akarja felturbózni a pozitív gondolkodásra, hogy felszabaduljanak ezzel, a bennük rejlő pszichikus erők a saját gyógyulásukra. Mindezt egy-két kiragadott ígére támaszkodva. Ő maga nem rendelkezik gyógyító ajándékkal. Ezért amikor nem gyógyul meg valaki, annak az illető lelkére terheli a meg nem gyógyulásának okát, mint egy hibáztatva őt a hitetlensége miatt. Ez önvádaskodáshoz, kétségbeeséshez, és depresszióhoz vezet.

Ezek után kijelenthetem, hogy ez így nem az Isten munkája. A gyógyulások nem egyeztetetők össze a bibliai gyógyulásokkal, ahol a legtöbb esetben nem a beteg hite határozta meg a gyógyulását, hanem a gyógyító, Lelki, kegyelmi ajándéka. Akinek a gyógyítás ajándéka adatott, az gyógyít, és nem az orrod elé tartva egy ígét, próbál győzködni arról, hogy gyógyítsd meg magadat a hiteddel. Tehát könyörögnünk és imádkoznunk kell hittal a betegekért, az ő gyógyulásukért, mert ha az Úr akarja, akkor megmentheti. Ám ha az Úr gyógyít meg valakit, az valóságosan, csodálatos módon gyógyul meg, és nem jön vissza a

betegség rövid időn belül. Az állatok gyógyulásáért is lehet imádkozni, holott az állatnak nincs hite, hogy a hite által gyógyítsa meg önmagát. Aki a halálhoz közel a magas láz hevében fekszik, szinte öntudatlan állapotban, annak szintén nem lehet az ő saját hitére alapozva meggyógyulnia. Imádkozni kell érte, kérni az Urat, vagy ha van gyógyító, akkor gyógyítsa meg az Úr nevében, de ne hallgassunk hamis félrevezető tanításokat. Mert aki bizony bölcsnek és okosnak hiszi magát, oly annyira, hogy az Isten mérhetetlen nagyságát különböző alapelvekbe akarja beskatulyázni, bekategorizálni és rendszerezni, az majd megcsúszva és megaláztatik az Isten általi megmérettetésben.

Gal. 6;3. Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg.

Az Úr teljhatalmát nem lehet különböző emberi alapelvekkel előírni, korlátozni vagy szabályozni. A karizmatikus hamis apostolok ezt teszik, amikor Isten tevékenységét különböző alapelvekbe szorítják, és a szerint tanítják az Isten dolgait. Az ebből és a saját élményekből, megtapasztalásokból alkotott tanítások azok, amelyeket a Szent írás meséknek nevez.

II. Tim. 4;4. És az igazságtól elfordítják az ő fülöket, de a mesékhez oda fordulnak.

Könyveiket olvasva te is megtapasztalhattad már, hogy tanításaikat saját tapasztalataikból merítik, nem pedig Istentől, a biblia írásai alapján. Tele vannak úgymond „mesékkel”, melyeket jobban szeretnek hallgatni és olvasni, mint a bibliát. Az abban foglalt tanítások jobban fekszenek nekik, mint az egészséges tudomány. Adni és szeretni. Az adni szó alatt nem a tized adására gondolok. Ezek a hamis tanítók, Pál esetéhez hasonlóan azt állítják, hogy Jézus többször is megjelent nekik. Ez persze hagy némi kivetni valót maga után.

Össze sem lehet hasonlítani Pál esetét az Úr dicsőséges fényragyogásában, az említett hamis Apostolok látomásaival. Arra sem hivatkozhatnak, hogy Jézus, feltámadása után sokaknak megjelent, mert hiszen akkor még Ő nem dicsőített meg és nem ment fel az Atyához, hogy betöltse helyét az Atya jobbán. Egy valakiről tudok a bibliából, aki megláthatta Jézust, dicsőségben az Atya jobbán, ő pedig István volt, aki megkövezés által vértanúként halt meg (Csel. 7;55-60.). Hasonlóságnak semmi jele. István Szent Lélektől telve buzgón szólt az Isten ígéjét, miközben tekintetét az égre emelve látta meg az Urat az Ő dicsőségében. Kenneth E. Hagint a szobájában látogatta meg a látomás és egyáltalán nem Isteni dicsőségben. Minden esetre jól elbeszélgettek. Haginne, nem Jézus személye jelent meg akkor. Már ha volt neki ilyen jellegű látomása vagy jelenése egyáltalán. Már csak azért sem, mert Jézus maga mondta, hogy a világ nem látja Őt többé, majd, csak amikor visszajön (Ján. 14;19. 16;10. 16.). Továbbá Jézus azt is mondta, hogy boldogok azok, akik nem látják Őt, és mégis hisznek Ő benne (Ján. 20;29. I. Pét. 1;8.). Nem vagyok próféta, sem újkijelentések magyarázója, de annyit tudok, ha ezt így folytatják tovább, teljességgel belekerülnek az ördög hálójába oly annyira, hogy észrevétlenül behódolnak az elközelgő Antikrisztusnak. Ám ha gondolod, vedd nyugodtan próféciaának. Láthattuk, hogy több keresztény vallás megalapítói is, ilyen vagy ehhez hasonló jelenések, látomások és új kijelentések alapján alkották meg tanaikat. Azt is megtapasztalhattuk, hogy rendszerint teljesen eltérnek a bibliától, Jézus és az apostolok szavaitól. Az ígék alapján megállapítottuk, hogy ezek a jelenések nem Istentől vannak. Sem a Katolikus vallásnál Mária, sem a Mormon vallásnál Moróni, sem pedig az Adventistáknál White asszony látomásai. Ugyanezen alapon, nem mondhatjuk a karizmatikus vezetők Jézusszerű látomásait sem, Istentől valónak.

Gal. 1;8. De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok.

I. Ján. 4;1. Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba.

Most pedig lépünk tovább.

Következő témánk a **Szabadulás**. Sokan a laikusok közül nem is tudják hova tenni ezt a kifejezést. Mit is jelent valójában ez a szó a karizmatikus értelemben és a biblikus értelemben. Ebben a vallásban külön szabadító szolgálatról beszélünk.

Ez arra enged következtetni, hogy ebben a vallásban van néhány ember akik, olyan Isteni hatalommal rendelkeznek, hogy szavukra és imáikra eltávoznak a démonok az emberből. Legalábbis erre gondolunk, ahogy azt a bibliából is megismerhettük. Ám a valóság teljesen más. Itt ezekben, a közösségekben a bibliával nem összeegyeztethető szabadulásokat tapasztalhatunk meg. Mindjárt ki is fejtem miért. A bibliában azt tapasztalhattuk, hogy az Apostolok széjjeljártak hirdetni az Úr igéjét, közben beteget gyógyítottak és démonokat, tisztátalan lelkeket űztek ki a megkötözött emberekből.

Amennyiben az említett emberek valóban rendelkeznek démonok feletti hatalommal, valószínűleg ők is a gyógyítókhoz hasonlóan a kórházak idegosztályait látogatnák, hogy az ott fekvő szellemi megkötözöttekből kiűzzék a tisztátalan lelkeket. De mint azt tudjuk ez nem így van, hiszen ezzel már rég ismertekké váltak volna. Valójában, itt ismét a hitető lélekkel és annak hitető beszédével találkozhatunk. Ugyanis ahelyett, hogy őszinte mély és határozott akarattal, teljes bűnbánattal fordulnának az Úrhoz, elhítetik az ott lévő keresztényekkel, hogy bennük is lehet démon. Ez a démon a bűneik okozója, amit ki kell, hogy űzzenek belőlük és meg kell tagadni azt. Ekkor az elhítetett hallgató beleegyezik, és alá veti magát a szabadításnak. A hitető lélek a második Szent Szellem keresztséghez hasonlóan elkezd működését, és olyan élményt nyújt a szabadulni kívánónak, hogy az és környezete valóban azt hiszi, hogy megszabadult egy démontól. Holott erről egyáltalán szó sincs.

A valóság a következő: Aki teljes értelemmel és tudattal rendelkezik, azaz nem szellemi fogyatékos, és saját akaratból és döntésből képes megtérni az Úrhoz, az az illető az újjászületése pillanatában megtisztul, hisz megbocsáttatik neki, és Jézus Lelke költözik belé. Aki befogadta Jézust és újjászületett az Igazság Lelke által, az megszabadult a különböző félelmektől, szorongásoktól, aggodalmaskodásoktól és kényszerképzetektől. Ezek után nincs szükség külön démonűzésre ill. szabadulásra az igazhitű keresztény embernél. Amennyiben bűnt követ el és vétkezik, az őt terheli nem pedig egy feltételezett benne lakó démont.

I. Ján. 1;9. *Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.*

Ján. 8;32. *És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.*

Ján. 8;36. *Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.*

II. Kor. 3;17. *Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.*

II. Tim. 1;7. *Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak Lelkét.*

Róm. 8;14. *Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai.*

Róm. 8;15. *Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám!*

Róm. 8;16. *Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.*

Gal. 4;6. *Mínthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az Ő Fiának Lelkét a ti szívetekbe, aki ezt kiáltja: Abba, Atya!*

Gal. 4;7. *Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által.*

Ezek után egyértelművé válik számunkra, hogy démont és egyéb tisztátalan lelkeket csak olyan emberből lehet kiűzni, akiben nincs még a Krisztus Lelke, mert akikben Jézus Lelke lakik, azok már megtisztultak és megszabadultak. Isten gyermekeivé váltak a Krisztusba keresztkelésük pillanatában. Így nyerik el Jézustól az örök lelki békességet is. Ezek után, az Úr Szent Lelke által újjászületett keresztény ember, már csak engedelmséggel tartozik hálája jeléül.

Itt nem egy bűnre csábító démonról van szó, hanem a saját öröklött természetünkről, a testünk által magunkban hordozott ó emberünkről. Amíg e halandó testben élünk és e test által a bűn alá vagyunk rekesztve, addig ezzel mindig szembesülnünk kell. Ebben a világban bárhová lépünk és nézünk, a bűn körül vesz bennünket. A test megváltása még odébb van, ezt mindenkinek tudnia kell. Ezért nem várhatja el senki, önmagától, de másoktól sem, hogy itt és most tökéletes legyen. Törekedni rá azt lehet, sőt kell is, de senki ne várja el Istentől, hogy megpróbáltatások, harcok, és küzdelmek nélkül jutalmazzon, különben mi alapján kapná meg azt az ember.

A sportoló is a szerint kapja meg érdemét, helyezését, ahogy az teljesített. A dolgozó ember is úgy juthat feljebb a ranglétrán, hogy küzd, iparkodik, teljesít. Ránk, keresztényekre is ez vár a hétköznapijainkban. Ellen kell állni a kísértéseknek, az ördögnek. Küzdeni kell az ó emberünk ellen, a test és ösztön csábításai ellen. Ezt a ránk váró feladatot nem háríthatjuk rá másra. Nem foghatjuk az ördögre vagy démonra, és nem várhatjuk el Istentől sem, hogy e megváltatlan tökéletlen világban tökéletesen, problémamentesen éljünk gondtalanul, mintha már eljött volna a teljesség ideje. Ne vádoljuk, és ne hibáztassuk Őt a saját természetünk és bűnös gondolataink miatt, hanem harcoljuk meg a hitnek szép harcát. Itt tudod megmutatni és bebizonyítani a te hitedet. Neked is tudnod kell, hogy a hit cselekedetek nélkül halott. Hát cselekedj! Próbáld meg magad és kísértsd meg magad, hogy meglásd hitben vagy-e. Mutasd meg milyen erős a te hited. Ne arra legyen hited, hogy valaki képes megszabadítani téged önmagadtól, saját bűnös gondolataidtól, mert az úgyis lehetetlen, hanem arra legyen hited, hogy ellen tudsz állni a bűnnek. De az élő Jézus Krisztus nélkül nem fog menni. Ha Ő nincs még valóságosan a te szívedben és elmédben (és itt most nem a második kézrátételes szent szellem keresztség hitető lelkére gondolok), akkor hasztalan, és erőtlen minden próbálkozás. Nem segít a szabadító szolgálat sem, csak izzadság szagúvá válik minden emberi próbálkozás. Érdemes elolvasni a Rómaiakhoz írt levél 6-os és 8-as részét ezzel kapcsolatban. Noha megtértek és újjászülettek azok a keresztények, akikről ott szó van, mégis nekik saját maguknak kellett a bennük lévő ó ember és a bűn ellen harcolniuk és küzdeniük. Ugyanez vár ránk is. Valamilyen formájú bűnös gondolatai minden embernek vannak, még a keresztényeknek is. Ezek elől elszaladni nem lehet. Ellenállni viszont igen, hogy a bűn meg ne fogadjon, és meg ne szülessen, hogy testünk meg ne cselekedje azokat.

Jak. 1;14. *Hanem mindenki kísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága.*

Jak. 1;15. *Azután a kívánság megfogaván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz.*

A démonizálás és szabadítás úgy látszik, megmarad azok számára, akiket az ördög még fogva tart. Úgyhogy akik ezzel a képességgel bírnak, azok menjenek szabadítani az idegosztályokra és a pszichiátriákra. Ezt a fajta, hitetést pedig abba kell hagyni, mert ez nem játék. A hitető lélek produkciói teljesen tönkre teszik lelkileg a hallgatóit és önkénteseit, akik drogként kívánják az újabb átételeket és meg tapasztalásokat. Legyen az második kézrátételes szent szellem keresztség vagy szabadulás. Mindkettőt ugyanaz viszi véghez bennük. Az sem véletlen, hogy sokat foglalkoznak az ördögökkel és a tisztátalan lelkekkel. **Démonológiát** tanulnak, de vajon miért?

Pontosan azért, hogy eltereljék a figyelmet az igazi, valódi veszélyről, a hitető lélekről.

Információm szerint **Németh Sándor** fiatal teológushallgató korában ismerkedett meg Derek Prince néhány kiadványával. Az egyik ilyen könyv a *Démonok kiűzése* címet viselte. Nagy érdeklődést mutatott a természetfeletti megmagyarázhatatlan dolgok iránt, ezért felvette a kapcsolatot a szerzővel. Érkeztek is a hangkazetták a tananyagokkal együtt. Egy alkalommal Derek Prince: *Szabadulás a démonoktól* c. hanganyagát hallgatva egy szellemi erő, hatalom jelenléte volt megtapasztalható, mely Némethéket padlóra kényszerítette.

Ez az átélés és megtapasztalás jelentette számukra a megszabadulást és megtisztulást. Vajon Némethék démonizáltak és megkötözöttek lettek voltak, hogy megtörtént ez az eset velük? De vajon ki könyörgött az ő szabadulásukért, vagy ki űzte ki belőlük azokat?

Az olvasmány szerint a kazetta hallgatása közben önkényesen, önhatalmúlag tört rájuk. Vajon Isten így cselekszik? Lapozzunk vissza, ha esetleg elfelejtettük volna. Amit viszont hiányoltam, mert arról nem olvastam, hogy személyesen őszintén az Úrhoz könyörögtek volna bűnbocsánatért, hogy Jézus megbocsásson nekik és megtisztítsa az ő szívüket és lelküket.

Meglátásom szerint, Németh Sándor nem az Úrtól kapta a tanításait, hanem Derek Prince-től.

Most pedig nézzük meg következő tanításukat a **Bővelkedő életéről**. Itt megint egy hatalmas csábító hitetessel találjuk szembe magunkat.

Nem elég, hogy Isten mindenkit egészségesen akar látni, minden testi fogyatékoság nélkül, de még anyagi jólétről is gondoskodni akar. Azt akarja ugyanis, hogy az övéi ne szűkölködjének, és ne nélkülözzenek semmit, hanem bővelkedjenek az anyagi javakban. – Na, ezt már szeretem! – Mondhatnák sokan. – Nagyon rendes dolog ez az Istentől. Egész jó csóka ez az Isten, el kell, hogy ismerjük. – De vajon mi az igazság, mi rejlik a színfalak mögött.

A karizmatikus szemlélettel gyakorlatilag felosztották a bibliát, a gyógyulás evangéliumára és az anyagi jólét, a bővelkedő élet evangéliumára.

Kitalálták, hogy Isten nem akarja, hogy szegények maradjanak az övéi, ezért a régi tanítások elavultnak és idejét múltak tekinthetők. A régi evangéliumi nézet csak a betegségről és a szegénységről szóltak. Vajon igaz lenne mindez? Persze hogy nem. Úgy látom, ezen a téren is rosszul gondolkodnak a karizmatikustanítók. Persze nem hibáztatom őket, mert a hitető szellem teljesen elvette a józan látásukat. Ők meggazdagodtak az új ismeretlen hitető szellem terjesztésével, de óriási hiba és nagyfokú felelőtlenség azt tanítani, hogy minden kereszténynek megadatott az anyagi jólét, csak kérni és követelni kell hittel, szintén egy-két kiragadott igére támaszkodva. Persze az is meglehet, hogy ezzel a tanítással csak saját vagyoni helyzetüket akarják kimagyarázni, tisztára mosni, nehogy bevádolhassa őket valaki azzal, hogy kihasználva a hívők hiszékenységét és naivitását, azok adományaiból és tizedéből gazdagodtak meg. Ettől függetlenül illet kijelenteni Isten nevében, Istenre hivatkozva, hogy Isten akarata az övéivel szemben, hogy gazdagok legyenek, ill. anyagi jólétben bővelkedjenek, egyenesen bűn. A teljes gyógyulás és az anyagi bővelkedő élet tanítása minden keresztény számára, nem más, mint alattomos ámitás, hitetés és hazugság. A valóság az, hogy nincs se szegénység evangéliuma, se anyagi jólétről szóló, bővelkedő élet evangéliuma. Aki e két végletben gondolkodik, az nagyon rosszul látja az Isten akaratát és munkáját. Egyszerűbben úgy is mondhatnám, hogy nem ismeri az élő Istent. A hitetlen világban és a keresztények között is vannak szegény és gazdag emberek. Kinek mi jutott ki az élettől. A bibliában, több helyen olvashatunk jómódú, nemes keresztényekről is, nem csak szegényekről pl. (I. Tim. 6;2.). Pál, tanáccsal is ellátja a gazdag, jómódú keresztényeket, hogy hogyan éljenek az ő anyagi javaikkal az Úrban (I. Tim. 6;17-19.). A keresztény ember természetesen kérheti az Urat, hogy segítse meg anyagilag, és persze meg is segíti, mert ezt

magam is megtapasztaltam már sok kilátástalan helyzetemben. Jöhet egy jó kapcsolat, egy jó állás, egy jó szociális rendelet, törvény stb.

Ha már könyörögtünk érte, akkor figyeljünk és legyünk résen, hogy felismerjük az alkalmat, és el ne szalasszuk azt.

Az tény, hogy Jézus szavai sok esetben a gazdagság ellen szóltak és bírálták azt.

Több példázatából is ez tükröződik vissza, ám hiba volna ebből arra következtetni, hogy létezne a szegénység evangéliuma. Senki sem tanította azt, hogy Jézus csak a szegényeket szereti, ill. elvárja az övéitől, hogy azok eladva mindenüket szegénnyé legyenek.

Jézus valójában egy nagyon fontos tényről társulunk, mely az emberi szívvel kapcsolatos. Az ember elméjével és gondolkodásával. Ő tudja nagyon jól, hogy a pénz e világ Istene. Aki gazdag és jómódú, azt hiszi, hogy övé a világ, mert pénzen megvehet mindent.

Aki gazdag és jómódú az nem fogja keresni az Istennel való kapcsolatot és békességet, mert úgy gondolja, neki már mindene meg van. Tehát akinek pénze van és gazdag, annak elméjét csapdába ejtette a pénz hatalma. Persze nem mindenki van így, hiszen kivételek mindig vannak. Kategorikusan tehát Isten nem ítéli el a gazdagságot, és nem is jelenti ki, hogy gazdag ember nem üdvözülhet. Jézus csupán csak annyit mond, hogy a pénz és gazdagság nagy Úr, e világ fejedelme, ami képes az emberek józan reális gondolkodását erősen befolyásolni és eltorzítani. Ezért mondja, hogy könnyebb a tevének áthaladni a tűfokán, mint a gazdag embernek bejutni az Isten országába, mert ha döntés elé kerül, a pénz és a vagyon visszatartja őt (Mát. 19;16-24. Már. 10;17-25. Luk. 18;18-25.). Nem azt mondja Jézus, hogy lehetetlen, hanem azt, hogy nehezebb. Ilyen téren veszélyesnek mondható a gazdagság. Nem egy embert ismerek, akik meggazdagodva teljesen megváltoztak rossz irányba. Mintha a pénz teljesen kivetkőztette volna őket önmagukból. Ezért félt és figyelmeztet minket az Isten.

I. Tim. 6;6. *De valóban nagy nyereség az Istenfélelem, megelégedéssel:*

I. Tim. 6;7. *Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit;*

I. Tim. 6;8. *De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.*

I. Tim. 6;9. *Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik.*

I. Tim. 6;10. *Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, és magokat általszegezték sok fájdalommal.*

I. Tim. 6;11. *De te, óh Istennek embere, ezeket kerüld; hanem kövessed az igazságot, az Istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes tűrést, a szelidséget.*

Péld. 23;4. *Ne fáraszd magadat ebben, hogy meggazdagulj; ez ilyen testi eszességedtől szűnjél meg.*

Luk. 12;15. *Monda azért nékik: Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget; mert nem a vagyonnal való bővelkedésben van az embernek az ő élete.*

Az anyagi meggazdagodásra való törekvés, veszélyekkel jár. De még veszélyesebb Isten nevében elhitetni az Isten után vágyakozókat azzal, hogy a keresztény embereknek anyagiakban bővelkedő életet akar adni és biztosítani az Isten. A Szent írásban semmi sem támasztja alá ezt az állítást.

A karizmatikustanítók leggyakrabban a II. Kor. 8;9-re hivatkoznak, hogy alátámasszák a bővelkedő élet elméletüket. Ez az ige így hangzik:

II. Kor. 8;9. *Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok.*

Akiben nincs az Igazság Lelke, a mi Urunk Jézus Krisztus Szent Szelleme, az az illető valóban azt gondolhatja e kiragadott ige alapján (főleg ha a bibliát úgy olvassa, hogy saját vagyoni javaihoz keres jóváhagyást), hogy Jézus valóban azt akarja, hogy mi gazdagok legyünk, annak ellenére, hogy Jézus és az apostolok szavai a vagyoni gazdagság és világi javak ellen szólnak. Nagyon vigyáznunk kell az ilyen kiragadott igékre alapozott tanításokkal, mert a Sátán pontosan ugyanígy kísértette meg Jézust is. Emlékezzünk csak vissza!

(Mát. 4;3-10. Luk. 4;3-13.). A Sátán előrukkolt egy igével mondván, hogy meg van írva. Erre Jézus Úgy válaszolt neki vissza, hogy igen ám, de viszont az is meg van írva. Az Isten igazságát és akaratát nem lehet egyetlen egy igére alapozni. Az a Sátán munkája, azt ő szokta így véghez vinni. Az igazságot akkor látjuk meg, ha elolvassuk az egész 8;-as részt. Logikusan átvizsgálva az írás körülményeit és eredetét. Vajon milyen céllal íródott?

Amint ilyen hozzáállással és lelkülettel átolvastuk a II. Kor. 8;-as részt, a következő megállapításra jutunk: Korinthusban többen is meggazdagodtak, ám e gazdagság kissé megváltoztatta őket rossz irányba. Ezért Pál finoman és tapintatosan hívja fel a figyelmüket az adakozásra. Azaz, hogy nem magukért gazdagodtak meg, hanem hogy adakozni tudjanak, történetesen a Macedóniai gyülekezetnek. Ezért mondja, hogy Jézus gazdag lévén szegénnyé lett mi értünk. Azaz az Isteni dicsőséget otthagya, emberré lett miértünk, hogy örök életünk legyen (Zsid. 2;7. 9. Fil. 2;6-8.). Ezért ők sem magukért gazdagodtak meg, hanem másokért, hogy másokon segíteni tudjanak. Így anyagilag is egyensúly áll be a két gyülekezet között. Ezért mondja Pál, hogy az adakozásban és jótéteményben bővelkedjenek (II. Kor. 8;7.). A Filippibeliekhez írt levelében ugyanerről olvashatunk. Krisztushoz kell hasonlítanunk, aki otthagya az Isteni dicsőséget emberré lett miértünk, hogy vele együtt megdicsőüljünk. Tehát gazdag lévén szegénnyé lett mi értünk, hogy általa meggazdagodjunk, ha pedig anyagiakban is meggazdagodtunk, alább kell adnunk belőle mások javára, akik rászorulnak.

Fil. 2;4. *Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is.*

Fil. 2;5. *Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is,*

Aki nem így gondolja, és önmagának akar meggazdagodni, kétséges, hogy Krisztus Lelke benne lakik. (Az adakozást ne tévessze senki össze a leadott és beszédett tizeddel, az egy teljesen más téma, amiről még szót ejtünk a későbbiekben.)

Az emberek nem egyformák. Sem lelkileg, sem értelmileg, sem testileg. Általában önző és öncélú minden tevékenységük. Társasági és társadalmi életet élünk, melynek valódi értelme az egymásért lenni, egymásért élni, mert így tudunk egy egészet alkotni, egy célért küzdeni és egyenlőséget teremteni. Az összefogás lenne az értelme! Ám mai viszonylatban nem így élünk. Önző módon uralkodni akarunk a másikon, eltaposni azokat, akik alattunk vannak. Ez nem vezet egységes boldog élethez. A helyes működés így kellene, hogy történjen: Az erős segíti a gyengét, az okos segíti a butábbat, a gazdag segíti a szegényt stb., de sajnos a tapasztalat az ellenkezőjét mutatja: Az erős lenézi és legyűri a gyengét, az okos lenézi és kihasználja a butát, a gazdag pedig, lenézi, átlépi és kikerüli a szegényt. Ahogy már láttuk a lelki ajándékoknál is a különbségeket (mert ügye nem beszélhet mindenki nyelveken), ugyanúgy az emberek is különbözőek a saját életükkel és sorsukkal, legyen az hívő vagy hitetlen. Nem lehet minden keresztény gazdag, ahogy nem lehet mindenki makulátlanul egészséges sem. A hamis tanítás és a hitetés, ámitás, nem az Istentől van, hanem a Sátántól. Ismét mondom; nincs szegénység és nincs bővelkedő élet evangéliuma. Kinek-kinek mi adatott a szerint élje becsületesen és szeretetben az életét. Áldásokat ad és oszt is az Isten, amiért hálásnak kell lennünk.

Mát. 6;31. *Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? Vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk?*

Mát. 6;32. *Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van.*

Mát. 6;33. *Hanem keressétek először Istennek országát, és az Ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.*

Nem mindenkinek ugyanaz adatott. Kinek ez, kinek az. Kinek ennyi kinek annyi. Ezt Jézus nagyon sok példázatban ki is hangsúlyozza. Kinek mennyi adatott, és kire mi bízott, azon legyen hű és igaz. Érdemes elolvasni Pál levelének (I. Kor. 7;) részét, mely teljességgel ugyanezt támasztja alá.

I. Kor. 7;17. *Csak amint kinek-kinek adta az Isten, amint kit-kit elhívott az Úr, úgy járjon. És minden gyülekezetben ekképen rendelkezem.*

I. Kor. 7, 20. *Ki-ki milyen hivatásban hívatott el, abban maradjon.*

I. Kor. 7;24. *Ki-ki amiben elhívott, atyámfiai, abban maradjon meg az Isten előtt.*

A bővelkedő élet hitetése, már csak azért sem lehetséges Istentől, mert János által egy nagyon fontos tényre hívja fel a keresztények figyelmét az utolsó időkre vonatkozóan, amikor az Antikrisztus színre lép és pecsétjét az emberekre kényszeríti.

Jel. 13;16. *Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezükre vagy homlokukra bélyeget tegyenek;*

Jel. 13;17. *És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak akin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma.*

Ezt pedig azért fontos tudni, mert aki nem veszi fel az Antikrisztus pecsétjét, az jogilag és gyakorlatilag is ki lesz zárva a gazdasági életből. Vagyonaikkal csak úgy rendelkezhetnek, ha viselik ezt a jelet. Ezzel megint elérkeztünk az Antikrisztus által kikényszerített szakadáshoz és az Isten általi megpróbáltatáshoz. Döntenünk kell! Vagy az Antikrisztus, akiről mindenki azt hiszi majd, hogy ő az Isten, a megváltó és a visszajött Jézus, a biztos megélhetéssel?

Vagy pedig a láthatatlan Igaz Isten, kizárva az anyagi biztonságot nyújtó gazdasági életből, vállalva az üldöztetést Jézusért. Te melyiket fogod választani? Nincs már messze tőlünk ez az idő. Most valójában, jelen pillanatban azt a korszakot éljük, amikor az Antikrisztus megjelenéséhez szükséges feltételek lerakódnak és megalapozódnak. Ezek a következők:

- Az okkultizmus elterjedése,
- jelek és csodák megjelenése, (hamis apostolok, hamis próféták)
- a szeretet elhidegülése,
- a szeretetlenség megsokasodása,
- az Igaz Isten Szent Szellemének elfojtása és háttérbeszorítása,
- a vallások lassú összeolvasztása,
- Európa teljes és végleges egyesítésére való törekvés,
- a világgazdaság kezdeti összeomlása,
- a totális kontrol kialakítása a technika fejlődésével,
- katasztrófák sűrűsödése,
- a zsidóság megerősödése és növekedése,
- a felerősödő közel-keleti arab válságok és problémák, melyek megoldásra várnak stb.,

és folytathatnám a sort. Ezekre a problémákra, látszólag, vagy legalábbis ideiglenesen kis időre, az Antikrisztus fogja meghozni a megoldást, amiért imádni fogja őt minden nép és nemzet (Jel. 13;). Ez az idő nem fog sokáig tartani. Tehát aki az Antikrisztus mellett dönt, és őt imádja, és egy kis testi tovább élés érdekében magára veszi az ő pecsétjét, hogy jól élhessen vagyoniilag, az rosszul jár, mert a vége ítélet és kárhozat. Egy kis rövid időre szóló

anyagi jólétért esztelenség lenne feladni az örökre szóló üdvösségünket. Már csak azért is, mert a halál és az ítélet elkerülhetetlen. Halál tekintetében az örökkévalóságban gondolkodva nincs különbség a jelen és a 3 és fél évvel későbbi időszaknak. Csak a hitetlen és esztelen ember reménykedik ebben az életben. Az ilyeneknek szíve mindennél sivárabb.

I. Thes. 5;3. *Mert amikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jó rájok, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra; és semmiképpen meg nem menekednek.*

Ezt azért tartottam érdemesnek megemlíteni, mert az Antikrisztusi idő már nincs messze. Ne engedjük magunkat becsapni és félrevezetni. Ne legyünk részesei annak az útnak a kirakásában és előkészítésében, melyen a veszedelem fia fog eljönni.

A karizmatikus mozgalom egyre nő, ahogy a Jehova tanúi is, más keresztény vallásokkal együtt. Kiadványaikban és a tévéadásokon keresztül azt látjuk, hogy egyre nő a taglétszám. Ezzel szemben Jézus mégis azt kérdezi, hogy talál-e hitet a földön, amikor Ő visszajön?

Luk. 18;8. *Mondom néktek, hogy bosszút áll értök hamar. Mindazáltal az embernek fia mikor eljő, avagy talál-e hitet a földön?*

Mielőtt eljön és beköszönt az Antikrisztusi idő, addigra az Igaz Istennek az Igaz szent Szellemét teljesen a háttérbe kell szorítani. Ezt a háttérbe való szorítást és elfojtást, véglegesen és hatásosan csak úgy tudja elvégezni a Sátán, ha a világosság angyalaként beférkőzik a gyülekezetekbe, és elhiteti, félrevezeti az Isten után vágyókat. A történelem során ez nem ment háborúkkal, nem ment elnyomással és erőszakkal. Nem ment hatalommal, de most az utolsó időkben menni fog majd a hitető lélek által.

A hitető léleknek módjában lesz, hogy az igazság Lelkét a háttérbe szorítsa, így az Istent kereső emberek szívébe, Krisztus Lelke helyett a Sátán hitető lelke foglal majd helyet.

II. Thes. 2;7. *Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne: csakhogy annak, aki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia.*

Amennyiben hasonlattal vagy példázattal kell élnem, az esetben azt mondanám: Olyan a mai karizmatikushitetés és tanítás, mint egy ízletes, kíváncsú ételbe kevert lassú méreg. Ez pedig azt jelenti, hogy szép lassan egy másik Jézust látunk kibontakozni a tanításaik mögül. Ez a Jézus már valójában nem is Jézus, mert az Ő szerepét szépen lassan átveszi a hitető ál, szent szellem. A hívők már nem Jézust követik, hanem ezt a lelket. Nem Jézushoz formálódnak, hanem a meglévő ismert Jézus képet akarják magukhoz idomítani. Ez talán durván hangzik így, és talán meg is sértődnek sokan, de mint azt többször hangsúlyoztam, ez a könyv nem az embereket bírálja, vagy ítéli meg, hanem a tanításokat, melyek veszélyesek az üdvösségünkre nézve. Most még nem egészen látjuk így, majd csak akkor, amikor a lassú méreg hatása már tünetekkel jár együtt. Amikor már késő lesz. Ez a más Jézus, akit prédikálnak, teljes gyógyulást ígér, valamint anyagi javakban bővelkedő életet minden keresztény számára. Ez igazán csábító, de az Igaz élő Jézus sohasem jelentett ki ilyet kategorikusan.

A bővelkedő élet tanításához kapcsolódik a **Tizedről** alkotott nézet.

Már Mózes előtt is ismert volt a tized fogalma. Mi először az I. Móz. 14, 20-ban találkozunk vele, mint egyfajta hálaadás címen. Majd az I. Móz. 28;22-ben, amikor Jákob ígéretet, fogadalmat tesz Istennek, hogyha az Úr megóvja őt és szerencsés lesz az útjában és megáldja őt, akkor a javainak tized részét neki adja. Később aztán a tized szedését, Isten, Mózes által parancsolatba adta III. Móz. 27;32. 34. A továbbiakban aztán egyre több helyen találkozhatunk az ószövetségben vele, amikor is az emberek, javaiknak tized részét az Úrnak szentelték. A tizedből éltek a papok és lévíták (IV. Móz. 18;). A tized szedése egészen Jézusig volt érvényben. Mivel Jézus betöltötte a törvényt és az általa újjászületett keresztények már a

megújult, élő törvénynek szolgálnak, rájuk már nem érvényes a tized szedése. Már csak azért sem, mert a tized törvénye az egész írott Mózesi törvénnyel a zsidó népnek adatott, nem pedig, a világ összes népének. Az írott törvényről és a törvény betöltéséről, korábban, más vallásoknál már szót ejtettünk. Így tehát a tized szedése Jézus Krisztussal megszűnt. Ezt a tényt a zsidókhoz írt levél 7;-es részéből érthetjük meg a legjobban. Mivel Jézus Krisztus által megváltozott a papság lényege és a hivatalos papság megszűnt (Katolikus), ezért e tizedről szóló törvény is véget ért.

Zsid. 7;12. Mert a papság megváltozásával szükségképen megváltozik a törvény is.

Zsid. 7;18. Mert az előbbi parancsolat eltöröltetik, mivelhogy erőtelen és haszontalan,

Zsid. 7;19. Minthogy a törvény semmiben sem szerzett tökéletességet, de beáll a jobb reménység, amely által közeledünk az Istenhez.

Zsid. 8;13. Mikor újról beszél, óvátette az elsőt; ami pedig megavul és megvénhedik, közel van az enyészethez.

Tehát az új élő lelki törvény értelmében Isten nem követeli, és nem várja el a tized leadását és annak beszédését. Aki ennek ellenkezőjét tanítja, az hazudik. A hivatalos papság megszűnésével, Isten szemszögéből minden újjászületet keresztény, Isten papjává vált. Főpapra sincs szükség, mint közbenjáróra, hiszen Jézus lett a mi valós közbenjárónk és főpapunk. E nézet értelmében nem is lenne senki, akinek jogilag a tizedet leadhatnánk. Isten nem a templomban lakik és nem a szentek szentjében. Valamint, papok és főpapok, sincsenek, akik a leadott tizedből élhetnének. Ettől függetlenül nyugodtan élhet a gyülekezet vezetője a hívők adományaiból, mert az nem ütközik Isten törvényébe. Persze nem egy előírt vagy egy íratlan törvényszerű tized leadásából, hanem az írás szerinti, adományokból.

Pál is nyugodtan elfogadhatta volna azt, hogy a keresztények úgymond eltartsák őt (Nem tizedből. I. Kor. 9;13-19. II. Thes. 3;9.), de ő inkább ingyen hirdette az evangéliumot, nyereszke nélkül. Szükségeiről pedig kétkézi munkájával gondoskodott, azaz dolgozott (I. Kor. 4;12. 9;7.). Mert úgymond az Úrtól várjuk a jutalmat. Akinek munkáját kifizették valamilyen formában, az elvette annak jutalmát.

Csel. 18;3. És mivelhogy azonféle míves vala, náluk marada és dolgozik vala. Mesterségökre nézve ugyanis sátorcsinálók valának.

Csel. 20;33. Senkinek ezüstjét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam:

Csel. 20;34. Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségeiről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak.

II. Thes. 3;8. Sem ingyen kenyeret nem ettünk senkinél, hanem munkával és fáradtsággal, éjjel-nappal dolgozva, hogy közületek senkinek se legyünk terhére.

II. Thes. 3;10. Mert amikor nálatok voltunk is, azt rendeltük néktek, hogyha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.

Igaz a karizmatikus gyülekezetekben nincs törvénybe iktatva, hogy tagjaiknak tizedet kell fizetniük, de megvan a hatásos hitető módszer a tized finoman és szelíden történő kicsikarásához. Azt, hogy a tizedet milyen felhatalmazással szedik, nem tudni, de a következő igének a kihangsúlyozásával bírják rá a híveket a kegyes tized adakozására.

II. Kor. 9;6. Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.

II. Kor. 9;7. Ki-ki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.

Eme igék céltudatos emlegetése, arra kell, hogy ösztönözze a naiv hallgatóságot, hogy jókedvvel adakozzák a tizedet, mert csak így lesznek kedvesek az Úr előtt. Aki jókedvvel és bőségesen adakozik, azaz adja a tizedet, az az illető bőven fog aratni is mivel bőven vetett.

Valójában a két igének semmi köze a tizedhez. Ha figyelmesen elolvassuk a II. Kor. 9; részt, rájövünk és észrevesszük, hogy adományok gyűjtéséről van itt szó, egy másik szegényebb gyülekezet számára.

Ezek az emberek nem tizedet adtak, hanem mindenki lelkiismerete szerint adakozhatott. Ki mint eltökélte szívében. Pál, többi beszéde pedig, egyértelműen arra utal, ill. buzdít, hogy ne kényszerből adják azt, hanem jókedvvel, tudván azt, hogy az Úr megjutalmaz érte. Persze a probléma nem az Isten beszédében van, hanem abban, hogy azt felhasználva akarják kicsikarni az emberek havi fizetésének a tized részét. Az igében megírt esemény nem a havonta befizetett tizedről szól, hanem egy alkalmi segély adomány gyűjtéséről. Ne féljünk hát kijelenteni, hogy a karizmatikus gyülekezetekben való tized szedés, nem Istentől ered. Istentől nem jött ilyen rendelet és az Apostolok sem tanították a tized leadását. Gyűjtéseket lehet és kell is szervezni a szegények számára, mindenkinek a lelkiismeretére bízva, hiszen az Úr a szívek vizsgálója, de tizedet kicsalni az emberektől, csak azért, hogy némelyek még jobban járjanak, az egyenesen bűn. Remélem, most már te is látod, vagy legalábbis kezded látni kedves olvasó, hogy miféle ébredésről van itt szó.

Most pedig pár szóban, néhány gondolat erejéig az **Elragadtatásról**.

Így első hallásra, talán többen nem is tudják, mit is takar ez a szó. Nos a szóban forgó tanítás, egy olyan eseményről szól, amikor is Jézus magához veszi a gyülekezetet. A hívő keresztény emberek elragadtatnak, felvétetnek az Úr elé a levegőégbe a földről. Ez a prófécia, mint közeledő történelmi esemény, sok keresztény ember gondolatát piszkálja. Legfőképpen azért, mert eme eseménynek beteljesedését nem tudják időben behatárolni. Vannak, akik azt mondják, hogy Jézus visszajövetelekor történik ez meg. Megint mások úgy vélekednek, hogy az Antikrisztus megjelenése előtt fog bekövetkezni, de vannak, akik úgy gondolják, hogy az Antikrisztus után, de még a nagy nyomorúság előtt.

A lényeg az, hogy fontos-e tudnunk, hogy mikor lesz ez az elragadtatás? Igazság szerint valójában nem fontos, hiszen a keresztény embernek mindig munkálkodnia kell a hitben. Nem tudhatjuk, hogy mikor halunk meg és azt sem tudhatjuk pontosan, hogy mikor jön vissza Jézus. Az a lényeg, hogy minket, keresztényeket bármikor hitben munkálkodva találjon az Úr.

Másrészről pedig igen fontos lehet, hiszen akik nagy hangsúlyt fektetnek az elragadtatásra és annak időbeni korai beteljesedésére, azok könnyen eltévelyedhetnek, és nem fogják észre venni az idők jeleit. Mást várnak és más fog bekövetkezni, csak úgy, ahogy a farizeusok sem vették észre annak idején a megprófétált megváltó eljövételét. Most nézzük akkor az elragadtatásról szóló próféciákat.

Mát. 24;40. *Akkor ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik.* (Luk. 17;36.)

Mát. 24;41. *Két asszony őről a malomban; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik.* (Luk. 17;35.)

Luk. 17;34. *Mondom néktek, azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvétetik, a másik elhagyatik.*

I. Kor. 15;51. *Ímé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk.*

I. Kor. 15;52. *Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombita szóra; mert trombita fog szólani, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk.*

I. Thes. 4;15. *Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, épen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak.*

I. Thes. 4;16. *Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és Isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban;*

I. Thes. 4;17. *Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképen mindenkor az Úrral leszünk.*

Amennyiben figyelmesen végigolvastuk, máris észrevehettünk néhány igen fontos tényezőt a prófécia beteljesedésének idejéről.

Ezek a következők: Pál egyértelműen kijelenti, hogy az elragadtatás egy időben fog beteljesedni az első feltámadással, az utolsó trombitaszóra. Az Úr leszáll az égből angyali szózattal és Isteni harsona kíséretében. Azt pedig minden kereszténynek tudnia kell, hogy az első feltámadás Jézus visszajövetelekor fog megtörténni. Pál azt írja a Thes. 4;15-ben, hogy keresztények, még fognak élni és létezni, amikor az Úr visszajön. Jézus maga mondta, hogy akkor gyűjti egybe az övéit, amikor Ő visszajön.

Mát. 24;30. *És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az ember Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.*

Mát. 24;31. *És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.*

Így első nekifutásra, rövid idő alatt megmutatkozott számunkra, hogy az elragadtatás az első feltámadáskor, Jézus visszajövetelekor fog beteljesedni, az Antikrisztus és a nagy nyomorúság után.

Most azonban nézzük meg azoknak a tanításait, akik Isten feltétlen szeretetére apellálva, úgy gondolják, hogy az Isten gyülekezete nem lehet kitéve sem az Antikrisztusi üldöztetésnek, sem pedig az azt követő nagy nyomorúságnak. Egyszerűen megnézzük, mi történik az Antikrisztusi idő alatt és a nagy nyomorúság ideje alatt. Vajon lesznek-e a földön akkor még igaz hitű keresztények vagy már elragadtatnak a nagy megmérettetés és próbatétel előtt. Pál azt mondja, hogy Jézus eljövetelet, meg kell, hogy előzze a nagy szakadás és a bűn emberének, a veszedelem fiának megjelenése.

II. Thes. 2;3. *Ne csaljon meg titeket senki, semmiképen. Mert nem jön el az addig, míg nem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia,*

II. Thes. 2;4. *Aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy Isten-tiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.*

Az olvasott szakadás szó többek szerint egyet jelent az elragadtatással. Ezzel akarják bizonyítani, hogy az elragadtatás az Antikrisztus előtt lesz. Valójában erről szó sincs. A szakadás az szakadást jelent. Azaz különválást. Ez lesz a keresztény emberek nagy megpróbáltatása. Ezt a szakadást az Antikrisztusnak való behódolás fogja előidézni, mégpedig a következő képen. Az Antikrisztus hatalmas csodákat és jeleket fog tenni, hogy ha lehetséges elhitesse a választottakat is. Megköveteli, hogy Istenként imádják őt és uralkodni fog a föld népei felett. Azt is megköveteli mindenkitől, hogy a homlokukra vagy a jobb kézfejükre feltegyék az ő „bélyegét ill. pecsétjét”, mely a nevét vagy nevének számát fogja tartalmazni. Az emberek csak ennek a „bélyegnek vagy bélyegnek” a birtokában vásárolhatnak és adhatnak el. Ez biztosítja az emberek megélhetését. Aki nem imádja a fenevadat, és nem veszi magára annak bélyegét, az teljesen ki lesz zárva a biztos megélhetést nyújtó piacgazdaságból. Az Antikrisztust imádni fogják a föld lakosai. A hitetlenek, akikben nincs

meg a Krisztus Lelke és nem az övéi, azok minden bizonnyal feltétel nélkül felveszik magukra ezt a jelet. A keresztények részéről itt lesz a nagy szakadás a nagy próbatétel. Ugyanis akik Krisztusban bíznak, azok nem veszik fel magukra a fenevad bélyegét, akik pedig bizonytalanok, és csak vallásosak, és Krisztus Lelke sincs meg valóságosan a szívükben, azok a megélhetés miatt minden bizonnyal behódolnak az Antikrisztus akaratának.

Mát. 24;24. *Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is.*

Jel. 13;16. *Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezükre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek;*

Jel. 13;17. *És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak akin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma.*

Mivel a Krisztusban bízó igaz hitű keresztények lesznek azok, akik nem veszik fel magukra az Antikrisztus bélyegét, ezért a fenevad egy idő után ellenük fordul, és őket okolja majd minden bajért és problémáért, miközben el nem szenvedheti, ha valaki nem imádja őt, és nem hódol be neki. Jézusról, mint megváltóról, az Atya egyszülött Fiáról pedig hallani sem akar. Azt állítja majd magáról, hogy ő a megváltó.

Jel. 13;6. *Megnyitá azért az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az Ő nevét és az Ő sátorát, és azokat akik a mennyben laknak.*

Jel. 13;7. *Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen.*

Mát. 24;15. *Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólott, ott áll a szent helyen (aki olvassa, értse meg):*

Mát. 24;16. *Akkor, akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre;*

Láthatjuk, hogy az Antikrisztus ideje alatt bizony még itt lesz a gyülekezet. Eme beszédek nem egy következő keresztény generációnak szólnak, ill. egy újabb szövetség szentjeinek, ahogy azt némelyek gondolják. Ha az elragadtatás az Antikrisztus előtt történne meg, akkor a távozó gyülekezettel a Szent Szellem is elvételükkel együtt a földről. Mint tudjuk Szent Szellem nélkül nincs újjászületés, nincs megszentelődés és nincs Istennek való elpecsételés. Ezek után az Antikrisztus sem hadakozhatna olyan szentek ellen, akik nem engedelmeskednek, és nem hódolnak be neki.

A Jelenések könyvének 17. részében olvashatunk a nagy paráznáról, aki egyesül az Antikrisztussal és megrészegeedett a Szentek véréből, akiknél a Jézus bizonyágtétele van. János pedig csodálkozással és döbbenettel nézte a látomást.

Jel. 17; 6. *És látám, hogy az asszony részeg vala a szentek véréből és a Jézus bizonyágtételeinek véréből; és nagy csodálkozással csodálkoztam, mikor látám őt.*

A nagy parázna több mint valószínű, hogy a keresztény vallás ismert nagy képviselője a Katolikus vallás lesz, vagy annak egy egyesült ökumenikus formája. Keresztény öli a keresztényt. Ezen, valóban van mit csodálkozni. De mi ne csodálkozzunk rajta, mert Jézus megmondta, hogy mindezeknek meg kell lenniük. A Jelenések könyvének 6. részében pedig olyan vértanúságot szenvedett, meghalt szentek lelkeiről olvashatunk, akik már türelmetlenül várják az ítéletet és az Úr bosszúállását. Jézus pedig türelemre inti őket azzal, hogy még néhány kereszténynek, ugyanúgy vértanúságot kell, szenvedne, ahogy nekik is.

Jel. 6; 9. *És mikor felnyitotta az ötödik pecsétet, látám az oltár alatt azoknak lelkeit, akik megölettek az Istennek beszédéért és a bizonyágtételért, amelyet kaptak.*

Jel. 6; 10. *És kiáltanak nagy szóval, mondván: Uram te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vériünkért azokon, akik a földön laknak?*

Jel. 6; 11. *Akkor adatának azoknak egyenként fehér ruhák; és mondaték nékik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, amíg beteljesedik mind az ő szolgatársaiknak, mind az ő atyjokfiainak száma, akiknek meg kell öletniök, amint ők is megölettek.*

A 7. részben ezekről a szent vértanúkról olvashatunk, akiket üldöztek és megöltek a nagy nyomorúság időszakában.

Jel. 7; 14. *És mondek neki: Uram, te tudod. És monda nekem: Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.*

Tehát a szakadás egy nagy és éles kettéválást jelent a keresztény valláson belül. A Hamis próféta és az Antikrisztus, vagy az élő, de akkor még számunkra nem látható Jézus? Eme keresztények közötti szakadásról szolt Jézus is az utolsó időt illetően, amikor is a hit hű keresztények kitartanak majd mind végig Jézus és az igazság mellett. A keresztény vallásokon belül meghasonlások támadnak majd akkor.

Luk. 21; 12. *De mind ezeknek elötte kezeiket reátok vetik, és üldöznek titeket, adván a gyülekezetek elé, és tömlöczökbe és királyok és helytartók elé visznek az én nevemért.*

Luk. 21; 16. *Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnék némelyeket ti közületek.*

Mát. 24; 10. *És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölnek egymást.*

Jézus következő szavaiból kiindulva arra lehet következtetni, hogy az Antikrisztus és a nagy nyomorúság közötti időszakban sem történhet meg az elragadtatás, ugyanis azt tárja elénk, hogy az antikrisztusi időnek, közvetlen folytatása a nagy nyomorúság.

Abból indul ki és annak lesz a következménye, amelybe bizony belekerülnek a keresztények is. Sőt néhány ige alapján arra lehet következtetni, hogy rajtunk keresztényeken fog elkezdődni a nyomorúság, mert a Jézusba vetett hit miatt, nyomorúságra adnak majd minket. Elkezdődik a szentek üldöztetése. Ezt mondja nekünk az Úr.

Mát. 24;8. *Mind ez pedig a sok nyomorúságnak kezdete.*

Mát. 24;9. *Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép elötte az én nevemért.*

Mát. 24;21. *Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volta világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha.*

Mát. 24;22. *És ha azok a napok meg nem rövidítenének, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidítenek majd azok a napok.*

Mát. 24;13. *De aki mindvégig állhatatos marad, az idvezül.*

Jézus a Mát. 24;6. versben, figyelmeztet bennünket, keresztényeket, akik hiszünk és bízunk benne, hogy mindezeknek meg kell lennie. Ezért ne féljünk, és ne rémüljünk meg, hanem amikor látjuk mindezeket beteljesedni, tudjuk meg, hogy közel van az ajtó elötte. Azaz hamarosan visszajön.

Mát. 24;33. *Azonképen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van az ajtó elötte.*

Néhányan úgy gondolják, hogy a nagy nyomorúságban csak a zsidóknak lesz részük, mivel a Krisztus gyülekezete már az Antikrisztus elötte elragadtatik. Jézus néhány szavából pedig úgy

sejlik, hogy az csak a zsidóknak szól, ill. őrájuk vonatkozik, nem pedig az egész kereszténységre. Nos erre semmilyen igei bizonyíték nincs. A Mát. 24; 15-20. nem támasztja alá ezt az állítást, bármennyire is szeretnék néhányan. A nagy nyomorúság az egész világot érinti majd, nem csak Izraelt és a zsidókat. Jézus azt a meghatározást használta, hogy „akik akkor, abban az időben Júdeában lesznek”. Nyilván azért, mert ők közel lesznek a tűzhöz, hiszen az Antikrisztusnak ott lesz a székhelye. Ezek a mondatok pedig nem csak a zsidóknak szólnak, hanem mindazoknak, akik a Jézus Krisztusban hisznek és bíznak. A Jel. 12; 13-18.-ból világosan látszik, hogy a sárkány mindent elkövet a zsidók (mint asszony) ellen, de nem ér el vele semmit. Ezért azok ellen gerjed, akik őrzik az Isten parancsolatait és a Jézus Krisztus bizonyosságtételét.

Jel. 12; 17. Megharaguvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, Hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, Az Isten parancsolatainak megörzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyosságtétele

Ezek az ígék mind azt mutatják, hogy az elragadtatás semmiféleképpen sem történhet meg napjainkban, megelőzve az Antikrisztust és az azt követő nagy nyomorúságot. Aki az igazságra kíváncsi az láthatja tisztán és világosan az ígék alapján, hogy az Jézus visszajövelekor fog megtörténni. (I. Kor. 15;51-52. I. Thes. 4;15-17. Mát. 24;30-31.) Jézus és Pál hozzánk intézik szavaikat. Nem engedhetjük el azokat a füleink mellett. Jézus azért figyelmeztetett minket, hogy fel legyünk készülve az elkövetkezendőre. A korai keresztények Jézust várták vissza és nem az elragadtatást. A kereszténység Jézust váró nem pedig elragadtatást váró. Akik Jézus helyett az elragadtatást várják, azok csalódní fognak. Mind amellet pont ezért veszélyes az elragadtatás korai várása, mert akik így gondolkodnak, és ez lebeg a szemeik előtt, azok nem fogják majd észrevenni a világ lassú átfomálódását. Így azt sem fogják majd észrevenni, hogy már rég az Antikrisztusnak hódolva élnek, azt mondván magukban: Nincs semmi gond és probléma, hiszen még nem történt meg az elragadtatás. Az Úr sem tenné ki az övét ilyen hatalmas nagy megpróbáltatásnak, hiszen szeret minket az Úr, és azt akarja, hogy anyagiakban bővelkedjünk, és teljes idejű földi életünket egészszégen éljük le.

A Szent Írás nekünk szól, egészen Jézus visszajöveteléig. A biblia nem az elragadtatásig szól. Butaság és logikátlanság azt gondolni, hogy mi keresztények megússzuk a kemény próba idejét a korai elragadtatással. Valamint arra gondolni, hogy a Szent Írás további részei azon szentekre vonatkozik, akik majd az elragadtatás hatására fognak megtérni. Ezek üres mellébeszélések és félrevezetések. Mint azt már mondtam, ha a gyülekezet elragadtatik, akkor vele együtt elvétetik a Szent Szellem is a földről. Szent Szellem nélkül pedig nem lehet megtérni és újjászülelni. Tehát semmiféleképpen nem szólhat az írás kemény próféciái egy elragadtatás utáni új generációs gyülekezetnek, ill. egy számunkra még nem ismert, újabb szövetség szentjeinek, ahogy azt jó néhányan gondolják. Eme hamis tanítások és félrevezetések célja, hogy lerakják és elkészítsék annak az útnak az alapjait, mely a veszedelemre visz, nem sok idő múlva.

Zárszó

A valódi ébredés az, amikor az ember eljut a megvilágosodásra. Megismeri az igazságot és az élet értelmét. Amikor feleszmél és ráébred arra, hogy mindez Jézus Krisztusban adatott meg. Nincs más kiút és magyarázat és félrebeszélés. Jézus az út a fény az igazság és az örök élet. Hogy mindezt megkaphasd, Jézusnak be kell költöznie a te szívedbe az Ő fenntartott helyére az Ő Szent Szellem által, hogy újjá szülhesse azt. (Ismétlem: Nem a kézrátételes második szent szellem keresztségről beszélek, valamint az újjá születés alatt, sem a felismerést kell érteni) Isten részévé kell, hogy válj és akkor, Isten is a te életed részévé válik. El kell jutnod a teljességre. Nem állhatsz meg a felismerésnél, amikor is már hiszed azt, hogy van Isten. Tovább kell közelednek hozzá. El kell döntened magadban, hogy szükséged van-e az igazságra. A kérdés már csak az, hogy te fel akarsz-e ébredni ebből az álmvilágból, amit gyakran rémálomnak is nevezhetnénk, amelyben most élsz? Akarsz-e többet megtudni Istenről, mint amennyit megismertél e könyvből? Kielégítő válaszokat akarsz kapni az ételle kapcsolatos kérdéseidre? Akarod, hogy személyes kapcsolatot legyen a mindenható Istennel? Akarod, hogy minden pillanatban elérhető legyen számodra, hogy bármikor hozzáfordulhass segítségért? Meg akarod ismerni az igazságot? Meg akarsz szabadulni a nyomasztó lelki terhektől, szorongástól, félelemtől, aggodalmaskodástól és bűneid terhetől? Van annyi akaratod és hited, hogy megvalljad és beismerd neki őszintén a bűneidet? Akarod-e és elfogadod-e Őt Uradnak, Istenednek, személyes megváltódnak? Van-e annyi akaratod, hited és bátorságod, hogy mindezt hittel megvalljad és elmondjad neki? Amennyiben mindenre igennel válaszoltál, mert már eleget tudsz ahhoz, hogy még többet tudjál, úgy forgasd az Isten beszédét a te szívedben, egészen addig, míg a lelked valóban szomjazni nem kezd, a felsoroltak után, vágyódva a teljes megelégedésre és igazságra. Akkor nyisd meg a te szádát beszédre és szólj a feltámadt élő Jézushoz és mond el neki személyesen mindezeket, amik a szívedben vannak teherként. Akár most azonnal is megteheted, amennyiben megfelelő körülmények között olvasod most a könyvet. Mond el neki, hogy szükséged van rá, jöjjön be a szívedbe, és az életedbe. Én nem adhatom a szavakat a te szádba, hogy mit is mondjál neki, mert azt neked kell megtenned saját szíved hitének indulatával és akaratával. Amennyiben teljesen Őszinte leszel hozzá, úgy hogy magadnak sem akarsz hazudni, vagy becsapni önmagad és valóban hiszel Jézusban, hogy Ő meghallgat, akkor meg fog történni a csoda. Ha már elkezdted, ne engedd be a hitetlenkedést és a kételyeket, hanem legyőzve azokat benned, folytasd az imádat és könyörgésedet teljes hittel és akaratval. A cél lebegjen a szemeid előtt, és ne tekintgess hátrafele. A futó is mikor elkezd a versenyt, nem fogja feladni pár lépés után, arra gondolva, hogy úgysem ér be a célba. Ha imádat Őszintén, hittel és akaratval, minden bizonytalanságot, hitetlenkedést és kételyt félretéve folytatod, Jézus be fog költözni a te szívedbe az Ő Szent Szellem által. Újjászületsz, mert meg fogja bocsátani a te bűneidet, és erről élő valós belső bizonyosságot fog adni a te elmédbe és tudatodba. Jézus nem hazudott, amikor a következőket mondta neked: **Aki engem keres, az megtalál, és aki zörget, kopogtat, annak ajtót nyitok, és aki behív magához, annál vacsorázok!**

Röviden és tömören ennyit szerettem volna tudatni veled kedves olvasó. Természetesen előfordulhat, hogy ezek a problémák és helytelen tanítások más olyan keresztyén gyülekezetekben is előfordulnak, melyekről nem tettünk említést e könyvben. Minden esetre ez így egy irányelvet mutat, melyen haladnunk kell. Remélem, tudtam segíteni a tisztán látásodban, valamint az Istenhez való közeledésedben. Többet Imádkozunk ezért a könyvért, hogy amint olvasod, legyen hited, merszed és bátorságod, megalázkodni az Úr Jézus előtt, mert hiszen ő csak jót akar neked, de te sokszor nem hallod meg az Ő hívó és intó szavát. Sajnos nem Ő tehet róla, hogy sokan elferdítették az Ő igazságát, ami miatt esetleg csalódhattál már valamelyik vallásban, vagy a vallás által Istenben. Most új lehetőséget kapsz ismét.

Gondolatok a klinikai halálról

Most pedig, csak egy pár szó erejéig rátérnék a sokakat érintő és érdeklő **Klinikai halál** témájára. Ez az esemény, a halál közeli élmény, szerintem minden embert foglalkoztat, ezért úgy érzem érdemes kicsit kivesézni ezt a témát. Én magam még nem éltem át a klinikai halált és a testen kívüli állapot megtapasztalását sem, de elolvastam már néhány könyvet és beszámolót ezzel kapcsolatban. Hallottam mellette és ellene szóló érveket is. Véleményekben két végletet állapítottam meg. Aki átélte az pozitívan, határozottan és egyértelműen mellette voksol. Akik még nem éltek át ilyet azok legtöbbször ellene van. Azokat nem vettem számításba, akiket nem foglalkoztat e kérdés. Keresztény körökben általában az a tudat él, hogy a Sátán műve az egész. Mindenki más tudományos magyarázatokban keresi a választ. A halál beállta után a még működő sejtek, emlékképek, valamint oxigén hiánya okozza a fellépő hallucinogén szerű megtapasztalást. Valós magyarázat igazából még nem született, legalábbis én nem tudok róla. A keresztények azért tartják ezt a Sátán munkájának, mert akik visszatérnek az átélés után, azok megváltoztatják életüket pozitív irányba, de Jézus nélkül úgy, hogy többé nem félnek a haláltól. Nem láttak semmiféle mennyországot, és nem láttak tüzes poklot sem. Ezért a haláltól és az ítélettől való félelmük teljesen megszűnik. A halál közeli élmény megtapasztalása arra ösztönzi őket, hogy átértékeljék az életüket és megváltoztassák a világról és az életről alkotott értékrendjüket. Akik nem hívők, azok azért bizonytalanodnak el a maguk elutasító véleményükben, mert a beszámolók nagy százalékban megegyeznek, vagy legalábbis nagyon hasonlóak. Eltérések nagyon kevés százalékban mutatkoztak. Megpróbálom röviden összefoglalni, megegyező részeiben az átélés történetét. A legtöbb esetben, a halál pillanatában, amikor az ember lelke kilép a testéből, az illető észre sem veszi, meg se fordul a fejében, hogy ő már halott, hiszen még tudatánál van. Sokszor még akkor sem kapcsol igazán, amikor már lebeg felfelé haladva. Általában a halálának ténye akkor tudatosul benne, amikor tehetetlenül próbál kommunikálni a körülötte lévő emberekkel, valamint felismeri saját magát a halott testben. Könnyűnek érzi magát, minden nehézségi erő és testi fizikális érzéki hatásoktól mentesen. Mégis a tehetetlenség miatt és a felismerés miatt pánik és kétségbeesés lesz úrrá rajta. Majd egy a szülőcsatornához hasonlítható sötét alagút beszippantja magába. Ezt, a gyors ütemben lezajló utazást, vagy száguldást, néha morajszerű zaj kíséri. Néhányan más lények társaságát is érzékelik tőle nem messze. Az alagút végén egy csodálatos, gyönyörű, ragyogó, emberi szavakkal kifejezhetetlen dicsőséges fény kezd kibontakozni, melyhez egyre közelebb kerül. Mikor a fényhez ér, meglepődik, mert kellemes csalódás éri. Egy fénylény előtt találja magát, akiből árad a feltétel nélküli szeretet, megbocsátás és irgalom. Gondolat általi kommunikáció jön létre kettőjük között. Néhány esetben ekkor jelen vannak bizonyos segítők. Vannak, akik elhunyt rokonaikat is felismerni vélik ilyenkor. Majd hirtelen megjelenik egy mozivásznonhoz hasonlítható térbeli, háromdimenziós, panorámaszerű kivetítő, melyen az elhunyt végignézi az egész életét, teljes átéléssel, mintha újra megélné minden cselekedetét. Szinte már nem is panorámaszerű mozivásznonról kell beszélnünk, hanem az élet újbóli leéléséről csak gyorsabb változatban. Nagy lelki szenvedéssel éli meg az életében elkövetett bűneit és a mások iránt tanúsított rosszindulatait. Sok esetben átéli mások szenvedését is, melyeket ő okozott nekik. Viszont kevesebb örömmel éli meg azt a kevéske jót, amit másokkal szemben cselekedett.

– Mit tettél az életeddel? – Hangzik el a kérdés. Erre senki sem tud kielégítően és őszintén válaszolni. Természetesen az életet, mint ajándékot eltékozolta hiábavalóságokra. A fénylény sugárzó szeretete nem csökken és nem is szemrehányó. Inkább talán sajnálkozó. A halott nem akarja elhagyni a fénylény társaságát, mert annak szeretete teljes biztonságot és boldogságot nyújt. A fénylény, nem mutatkozik közlékenynek és bőbeszédűnek, de azt mindenféleképpen közli a halottal, hogy most vissza kell térnie a testébe. Általában érzékelik egy bizonyos határvonal jelenlétének a létezését, amit csak akkor léphetnek át, ha valóban elérkezik a haláluk órája, amikor is végleg átköltöznek.

A folytatás pedig, már ismert. A lélek visszatér a testébe, és amint el akarja mesélni mindenkinek a hihetetlen kalandos utazását, csak ellenállásba ütközik, mert senki sem hisz neki. Ez így a lehető legrövidebben van leírva. A beszámolók eltérései általában az idő függvényében változnak. Ki mennyi ideig volt más állapotban, ill. odaát. Ezek a főbb események, amelyeken elindulhatunk vizsgálódásunk terén. Sajnos a biblia nem sokat mond nekünk az ilyen eseményekről, élményekről vagy megtapasztalásokról, de támpontot tud biztosítani számunkra, ha figyelmesen és logikusan szemezzük az ide vonatkoztatható igék között. Logikusan mondhatnánk, a keresztény nézet szerint, Sátáni eredetűnek a klinikai halállal járó eseményeket így első nekifutásra. Amikor először hallottam ezekről, magam is ezen a véleményen voltam. Ám ez egy jó pár megválaszolatlan kérdést vetett fel. Mindenesetre magát a fénylényt nem mondhatjuk a Sátánnak. Többek között azért, mert a beszámolókból megismert fénylényből sugárzott az önzetlen szeretet, békesség, és a nyugalom. Az átélő alany, mondjuk úgy, hogy az újra átélt élete filmjének hatására, megítélődött és egyfajta büntudatra ébredt. Továbbá az írás mondja, hogy mindenkinek meg kell jelennie Krisztus előtt. Továbbá a sátán levettetett a földre, és így ő csak az ég boltozata alatt uralkodhat, csak ott van hatalma. Továbbá keresztény emberekkel is ugyanez történt, akik szintén átélték a klinikai halált, de ők felismerték Jézust a Fénylényben. Ezek szerint minden bizonnyal, nyugodtan feltételezhetjük, hogy a fénylény nem más, mint maga Jézus. Sokan azért gondolják mindezt a Sátán munkájának, mert a biblia nem tájékoztat minket ilyen halál közeli eseményről, élményről vagy beszámolóról pedig mint azt tudjuk, abban az időben sok halott feltámasztatott. Csak két helyről tudunk: az Isten országáról, mint mennyei paradicsom, és a külső sötétségről, mint seol vagy pokol. Előzetes, döntésről vagy ítéletről, meghallgatásról nem. Persze ezzel egyik sem zárja ki a másikat. Hiszen Jézus a két végletről beszélt. Nyilván való és logikus is, hogy valakinek előtte el kell döntenie, hogy ki hova kerül. Valójában ez a döntés vagy kis ítélet a halál közeli élmény megtapasztalásának ideje. Ám ezek az emberek egyik helyre sem jutottak, hiszen vissza kellett térniük a testükbe, esélyt kapva ezzel a Krisztushoz való megtérésre.

Mivel még nem érkezett el a végleges elköltözésüknek az ideje, ezért nem kerülhetett sor az ítélethozatalra sem. A döntés úgy hangzott, hogy vissza kell térned. Amennyiben az illető véglegesen meghal, és nem jön vissza, úgy a döntés már csak két féle lehet. Vagy az Isten országa, a mennyei paradicsom, vagy a külső sötétség a Seol ill. Pokol. A másik indok, mely a sátán munkája mellett szól, hogy a hitetlen megtapasztalók, visszatértük után nagyobb százalékban nem térnek meg Jézushoz és nem lesznek keresztények. Ennek ellenére megváltoztatják az életüket pozitív irányba, mert megtapasztalták, hogy van élet a halál után. Meghalni valami egészen mást jelent már számukra, mint ahogy azt, addig gondolták. Valamit megízleltek a halálból, ám valójában mégsem lehet azt mondani, hogy mindent tudnak a halálról. Az ítéletről pedig végképp semmit. Éppen hogy csak valamiképp belekóstoltak a túlvilág ízébe, hiszen bevallásaik szerint, tudomásuk volt egy ki nem mondott és meg nem láttatott határvonal létezéséről, amit ha átlépnek, onnan már nincs visszaút. Tehát az igazi halál csak azon a bizonyos sorompón túl kezdődik. Ama sorompónál dől el, hogy az ember Isten országába megy Jézushoz, vagy pedig a Seolba a holtak országába. Ám a legnagyobb önbecsapás és ön hitetés az, hogy Jézus nélkül is lehetséges megszabadulni a halálfélelemtől. A legérdekesebb dolog és egyben a rejtély kulcsa is, maga a fénylény személye. Mivel Ő maga nem mutatkozik be és az átélők valamilyen oknál fogva, meg sem kérdezik, hogy Ő kicsoda, ezért a személye homályban marad. Természetesen ennek is meg van az oka.

Mindjárt ki is fejtem, hogy mi az. Keresztény szemmel azt is lehet mondani, hogy a hitetlen megtapasztalóknak nincs felismerésük. Talán olyan formában vagy hasonlóképpen, mikor Jézus megkérdezte a tanítványait, hogy az emberek miként vélekednek róla, hogy kicsoda Ő. A válaszok nagyon vegyesek voltak, csak éppen Krisztus, az Isten Fia, mint felkent üdvözítő maradt ki. Majd kicsivel később a válaszok után, szilárdan és határozottan tőlük is megkérdezte ugyanezt.

– Na és ti? Ti vajon kinek gondoltok engem, ki vagyok én? – Ők is haboztak először, majd Isteni sugallatra, Péterben tudatosult először, hogy a vele beszélő Jézus a próféták által megjövendölt valóságos Messiás, megváltó. Az Isten Fia, a testben megjelent Isten.

Annak tehát, hogy a fénylény nem mutatkozik be, a következő a magyarázata:

A Jézus Krisztusban való hitre jutás és az üdvösséghez szükséges, Szent Szellemtől való újjászületés, csak itt a földön ebben a testben lehetséges. A kulcs szó a hit. Az ember hite és a hitnek ereje egy nagyon rejtélyes, kikutathatatlan és megnevezhetetlen dolog. A hit ereje kapcsol össze minket Istennel az Ő Szent Szelleme által. Hinni és bízni egy féltőn szerető láthatatlan Istenben, olyan erős kapcsolatot képez, hogy az ember kész meghalni érte. Ezt a fajta, Istennel összekapcsoló hitet nem ismerik sem az angyalok, sem a még hitetlen emberek.

Ezért, ha a halált megízlelő hitetlen embernek, a fénylény bemutatkozna Jézusként, abban a pillanatban lehetetlenné válna számára a hitből való megigazulás. Így viszont ezek az emberek esélyt kaptak még az igazi végső halál előtt arra, hogy megtérhessenek és behívassák hit által Jézust a szívükbe. Így még van esélyük újjászületni az Ő Szent Szelleme által. Ezt bizonyítja az is, hogy a visszatértek közül sokaknak tudásszomjuk támad, amit ki akarnak elégíteni. Az a baj, hogy mivel megtapasztalták a halált és találkoztak a szeretet fénylénnyel, és így ilyen értelemben meghalni jó volt, úgy gondolják, hogy ez az igazi halál. Pedig ez nem igaz, ez itt még nem a halál. Mivel hitetlenek és így gondolkodnak, azt hiszik, hogy a tudásszomj az emberi tudományokra vonatkozik, hogy azok elsajátításával az csillapítható vagy azok ismerete által betölthető. Holott ez nem így van, mert az Isten tudománya mellett elvész az emberi tudomány és bölcsesség. A tudásszomj az életre, az élet megismerésére, az élet értelmének kutatására, az igazság megtalálására, vonatkozik. Azaz a tudásszomjat csak Jézus személye és jelenléte tudja kielégíteni és betölteni. Ezeknek, az embereknek keresniük kell, és meg is kell találniuk hit által Jézust, hiszen esélyt kaptak rá. Nekik a fénylényt kell beazonosítaniuk, hogy felismerésük legyen. Pállal hasonló esemény történt a Damaskusba vezető úton. Egy hatalmas dicsőséges fényben szólt hozzá Jézus, aki csak akkor árulta el a nevét, amikor Pál azt megkérdezte tőle. Pál az átélésakor megvakult és nem lett mindjárt megtért hívő keresztény. Csak három nap eltelte után kezdett el imádkozni igaz őszinte szívből jövő hittel. Jézus pedig nem hagyta megválaszolatlanul az ő szívének óhaját. Ezek után az Istennel való kapcsolat és a megbékélés Istennel, Jézus és az Ő Szent Szelleme által létrejött.

Pál egy másik beszámolója szerint, egyszer ő is átélt egy hasonló élményt. Ő is elragadtatott egészen a harmadik égi, és nem tudta megmondani, hogy testben vagy test nélkül történt-e. Pál beszámolójából az is kiderül, hogy nem szokványos elragadtatásról volt szó, (mint pl. látomás vagy álom) mint amikor Isten ki akar nyilatkoztatni valamit, hanem valami egészen másról, amiről embereknek nem szabad beszélnie. Nem azért, mert nem tudta magát kifejezni, vagy, mert nem találta a megfelelő szavakat, hanem azért, mert meg volt tiltva neki. Ez az esemény valószínűleg akkor eset meg vele, amikor egy alkalommal megkövezték. Megkövezői azt hitték, hogy meghalt, ezért kivonszolták őt a városon kívülre. Minden esetre Pál többször is megemlíti, hogy nem akar másról tudni és prédikálni, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről. Én is ezt vallom és mindenkinek, aki kereszténynek tartja magát, ugyanezt kell vallania. Ezt az elsőbbségi jogot nem veheti át senki és semmi az ember hitéletében. Lehetséges és valószínűnek tartom, hogy azért akadtak néhányan, akik hitetlenként átélve ezt a halál közeli megtapasztalást, végül hitre jutottak Jézus Krisztusban és behívták Őt a szívükbe. Megbánták bűneiket és megbékéltek az Istennel.

Befejezés

Élj és dönts ezután helyesen és bölcsen, igaz emberhez méltóan szeretetben! A hamis tanításoktól távozz el. Kérd az Urat személyesen, hogy nyilatkoztassa ki neked az igazságot és az Ő bölcsességét! Ne a te igazadat akard megtalálni az írásokban, hanem lelj rá az igaz útra a Názáreti Jézus Krisztusra! Ne is hagyd, hogy minden félét beadagoljanak neked, hanem kérd az Urat, vajon tőle származik-e a beszéd! Ne légy lusta és rest, keresni az Urat és az Ő Igazságát, ha valóban akarsz tőle valamit! Ne feledd az Úr a szívek vizsgálója és nincs előtte semmi titok, beléd lát!

Amennyiben valóban teljes szívvel keresed az élet értelmét és annak igazságát, valamint Istent és Jézust, azt tanácsolom, hogy az Igének ne csak hallgatója legyél, hanem cselekvője is. Ne elégedj meg azzal, amit eléd tálnak és beadagolnak neked, hanem személyesen fordulj Jézushoz. Ha leragadsz, akkor elsodródsz az árral. Aztán jönnek a nagy csalódások, és azt mondd magadban, hogy nincs is Isten. Ne így legyen!

Az Úr Jézus Krisztus áldása legyen rajtad!

Ui. Érdemes a könyvet elejétől olvasni, és nem a megkívánt, témával kezdeni, mert a szóismétlések elkerülése miatt több visszautalás is előfordul a könyvben.

Ezt a könyvet csak úgy olvasd, ha teljesen nyugodt vagy, ha nincs benned előítélet és nem vagy teljesen elfogult a saját vallásod tanításaival szemben, melyek említésre kerültek ebben a könyvben.